

DANIEL JOSÉ OLDER

SHADOWSHAPER

KẼNẶN
BONG

Người dịch: Nganh

Mintbooks **vh** Nhà xuất bản
Văn học

KẸ NẶN BÓNG

DANIEL JOSE OLDER

TÁC GIẢ:

Daniel José Older là tiểu thuyết gia người Mỹ chuyên viết về dòng văn học kì ảo, giả tưởng dành cho lứa tuổi thanh thiếu niên

Cuốn tiểu thuyết thứ hai của ông, Kẻ nặn bóng (Shadowshaper) được xuất bản năm 2015 – cũng là cuốn tiểu thuyết đã đem lại cho ông giải thưởng The Kirkus Prize, hạng mục Văn học dành cho giới trẻ.

NHẬN XÉT:

“Tôi thích cuốn sách này vì sự phong phú của nền văn học mà nó mang lại, quyền năng của các nhân vật, sự hài hước và sự thật trong từng từ từng chữ. Sierra là mẫu nữ chính tiêu biểu mà một độc giả có thể mong đợi – một cô nàng xinh đẹp, có máu nghệ sĩ, với làn da nâu đậm chất Latin, một người thông minh, mạnh mẽ, sáng tạo, có đôi chút tự ti về bản thân, nhưng cũng rất can trường, quả cảm. Daniel José Older là một trong những tác giả yêu thích của tôi, và tôi không thể chờ đợi để xem những gì ông(và Sierra) sẽ mang đến trong tương lai.”

Anika Noni Rose – ca sĩ/ngôi sao của phim Dreamgirl và The Princess and the Frog

“Đôi chút hài hước pha lẫn với những chi tiết phá cách đầy ấn tượng, với giọng văn mang nét cổ điển nhưng việc liên tục pha trộn giữa tiếng Anh và tiếng Tây Ban Nha lại đem đến cảm giác rất tự nhiên. Ấm áp, mạnh mẽ, mang theo nhịp thở của một cộng đồng khác biệt, tô đậm nét văn hoá địa phương, và tất nhiên, cuốn sách này cũng tràn đầy năng lượng cùng nhiệt huyết – bạn sẽ thấy tiếc nếu bỏ lỡ nó.”

Kirkus Reviews

“Điều khiến cho cuốn sách của Older trở nên đặc biệt là cái cách mà Sierra thực sự trở thành một phần trong thế giới của cô bé, thông qua gia đình, bạn bè, và nhận thức cả về lịch sử cũng như những thử thách mà định mệnh đã sắp đặt.”

Publishers Weekly

Chương 1

“Sierra, cháu đang dán mắt vào cái gì đấy ?”

“Không có gì đâu Manny.”

Đó là một lời nói dối trắng trợn. Sierra liếc từ giàn giáo xuống nơi ông Manny – Ông hoàng Domino – đang đứng khoanh tay trước ngực. “Cháu chắc chứ ?” , ông nói.

“Dạ.”

Sierra lại nhìn lên bức bích hoạ. Cô không hề bịa ra chuyện này: có một giọt lệ ánh lên ở khoé mắt của bức hoạ Papa Acevedo. Giọt lệ không hề di chuyển – mà tất nhiên là nó không di chuyển rồi: nó vốn là màu sơn mà ! Nhưng điều đáng nói ở đây là, giọt lệ chưa từng xuất hiện ở đó vào ngày hôm qua hay hôm kia.

Và bức chân dung đang phai dần đi; có vẻ như nó đang dần biến mất, mỗi giờ một chút. Chiều nay, khi đến Bãi phế liệu để vẽ bức tranh của mình, Sierra đã phải mất vài giây để nhìn thấy được khuôn mặt của ông già trên nền gạch. Nhưng về cơ bản, một bức bích hoạ mờ dần đi với một bức bích hoạ chảy nước mắt là hai dạng kì quặc hoàn toàn khác biệt.

Cô quay trở lại với bức hoạ của riêng mình trên một bề mặt bê tông còn mới nguyên, nằm liền kề với toà nhà gạch cũ có khuôn mặt đăm chiêu của Papa Acevedo. “Manny này” , Sierra nói. “Ông chắc là những người chủ của toà nhà này sẽ không nổi điên vì bức bích hoạ của cháu chứ ?”

“Bọn ta chắc chắn là chúng sẽ điên lên” , ông Manny cười khúc khích. “Đó là lí do bọn ta nhờ cháu làm thế. Bọn ta ghét Toà tháp này. Toà tháp đáng phỉ nhổ. Chỗ màu sơn của cháu là cục đờm bắn thiu mà bọn này nhổ vào sự ngu độn của Toà tháp.” Ông già cười toe toét với Sierra rồi quay lại với cái máy gõ chữ cũ mèm mà ông đang mày mò nghịch phá.

“Tuyệt” , Sierra nói. Toà tháp mới xuất hiện được hơn một năm và gần như không hề được báo trước: một tầng bê tông năm tầng kì quái đặt trên một cái bệ toàn đá nâu. Đám thợ xây dựng cấu trúc bên ngoài khá nhanh rồi bỏ đi. Bị bỏ hoang và chưa hoàn thiện, với những ô cửa sổ trống hoác, chẳng có viền khung hướng ra bầu trời của Brooklyn, bức tường

phía bắc Toà tháp dựa sát vào vách của Bãi phế liệu, nơi hàng núi xe hơi phế thải nằm chờ đợi như những đồng giấy vụn bị vò nát. Manny và mấy ông bạn già khác thường hay chơi domino ở bãi đã tuyên chiến với nó ngay lập tức.

Sierra quét màu lục sẫm suốt cái cổ của con rồng mà cô đang vẽ. Nó vươn cao đến tận tầng năm của Toà tháp, và mặc dù phần lớn cơ thể của nó vẫn chỉ là phác hoạ, Sierra có thể khẳng định rằng nó sẽ rất tàn bạo. Cô đánh bóng những hàng vảy và gai lưng, mỉm cười về cái cách mà sinh vật này trông dần thực hơn từng chút một với mỗi chi tiết mới cô thêm vào.

Lần đầu khi Manny nhờ cô vẽ một thứ gì đó lên Toà tháp, Sierra đã từ chối. Cô chưa từng vẽ bích hoạ trước đó mà chỉ nhồi đầy hết quyển sổ này đến quyển sổ khác với những sinh vật hoang dã hay các phiên bản có cánh mặc giáp trụ sẵn sàng chiến đấu của hội bạn bè và hàng xóm. Còn trên cả một bức tường ư ? Nếu cô làm hỏng thì cả Brooklyn sẽ nhìn thấy mất. Nhưng Manny khẳng định là Sierra có thể vẽ bất cứ thứ gì cô muốn, và hứa sẽ dựng giàn giáo cho cô. Manny còn nói thêm rằng nếu ngoại Lázaro của cô vẫn còn có thể nói được đầy đủ một câu thay vì nằm bệt ra đó sau vụ tai biến thì Manny cũng sẽ chẳng bao giờ muốn cô làm việc đó.

Chính câu cuối đó đã thuyết phục được Sierra. Cô không thể nào từ chối được dù chỉ là một ý nghĩ ngoại Lázaro. Nên giờ cô ở đây, vào ngày thứ hai của kì nghỉ hè, thêm thắt những chiếc vảy rải rác trên đôi cánh của con rồng và lo lắng về những bức bích hoạ đang khóc.

Di động rung lên với một tin nhắn từ người bạn thân nhất của cô, Bennie:

Tiệc tùng ở chỗ của Sully, phi vụ đầu tiên trong hè đấy ! Tớ sẽ qua nhà cậu trong một tiếng nữa nhé.

Bữa tiệc đầu tiên của mùa hè ắt hẳn phải rất tuyệt. Sierra mỉm cười, thả điện thoại vào túi và bắt đầu thu dọn mớ dụng cụ. Lúc đó là chín giờ tối. Con rồng có thể đợi được.

Cô quay lại nhìn bức bích hoạ Papa Acevedo, lúc này phải khó khăn lắm mới thấy được nó trên bức tường gạch lồi lõm. Không chỉ có thêm một giọt lệ mới toanh trên mặt ông, mà toàn bộ biểu cảm của ông đã biến đổi.

Papa Acevedo đã từng là một trong số những bạn chơi domino của ngoại Lázaro và ông Manny. Ông luôn luôn cười hoặc có một chuyện đùa dễ thương dành cho Sierra, và bất kể ai vẽ bức chân dung tưởng niệm này thì họ cũng đã lưu lại được vẻ ấm áp đó một cách hoàn hảo. Nhưng giờ thì, bằng cách nào đó mà khuôn mặt của ông nhìn có vẻ méo mó và hoảng loạn, cặp long mày nhướng lên, khoé miệng trễ xuống bên dưới bộ ria mép rậm rì.

Giọt lệ bằng màu sơn lấp lánh run rẩy rồi trượt xuống khỏi khoé mắt và chạy dài trên mặt người đàn ông già.

Sierra hỗn hển. “Cái quái...!”

Giàn giáo đột nhiên rung lắc. Cô nhìn xuống, Manny bám một tay lên cái cọc chống, tay kia úp quanh cái tai nghe điện thoại không dây mà lúc nào ông cũng đeo. Đầu ông cúi gằm, lắc lia lịa.

“Lúc nào ?” , Manny hỏi. “Bao lâu rồi ?”

Sierra nhìn một lần cuối và Papa Acevedo rồi trèo xuống khỏi giàn giáo.

“Cháu chắc không ?” , Manny nhìn cô và lùi lại. “Cháu có chắc là lão không ?”

“Ông không sao chứ ?” , Sierra thì thầm.

“Ta sẽ quay lại ngay. Rồi. Rồi, bắt đầu đi đây, đến luôn đấy. Chắc mất khoảng ... mười lăm phút thôi. Được rồi. Manny bấm vào nút trên chiếc ông nghe và dán mắt xuống đất mất vài giây.

“Xảy ra chuyện gì vậy ?” , Sierra hỏi.

“Mấy chuyện của hội phóng viên ấy mà” , Manny nói. Ông nhắm mắt lại. Ngoài việc là Ông hoàng Domino vùng Brooklyn tự phong, Manny còn viết và xuất bản nhật san *Đèn rọi vùng Bed-Stuy*¹, một tờ báo ba trang gồm toàn những lời đồn nhảm địa phương và cập nhật sự kiện, được tung ra từ một tầng hầm nhỏ xíu trên đường Ralph. Tờ *Đèn rọi* đã được phát hành mỗi ngày tới chừng nào Sierra còn có thể nhớ nổi.

¹ Tên đầy đủ là Bedford-Stuyvesant, một khu vực tập trung đông dân cư (khoảng 150.000 người) , nằm ở phía bắc khu trung tâm quận Brooklyn, New York, Mỹ

“Ai đó mà ông quen à ?”

Manny gật đầu. “Quen. Bọn ta gọi ông ấy là Già Vernon. Ông ấy đi rồi.”

Ông gật đầu, lắc đầu, rồi lại gật.

“Manny, thế nghĩa là sao ?”

“Ta phải đi rồi, Sierra. Cháu hoàn thành bức tranh này đi, cháu nghe chứ ?”

“Sao cơ ? Tối nay á ? Manny, cháu...”

“Không !” Manny nhìn cô, cố gượng cười. “Tất nhiên là không. Chỉ cần sớm thôi.”

“Đồng ý, Manny.”

Trong những âm thanh hỗn độn của tiếng chìa khoá cọt xát và tiếng thở nặng nhọc, Manny tắt những bóng đèn cao áp rồi dẫn đường ra khỏi hàng rào sắt của Bãi phế liệu. “Chúc buổi tối vui vẻ, Sierra. Đừng lo cho ta. Nhưng hãy bảo trọng đấy !”

Di động của Sierra rung lên khi cô nhìn bóng dáng Manny chìm vào trong màn đêm của Brooklyn. Lại là Bennie.

Cậu có đi đấy chứ ?

Sierra nhanh chóng gửi trả một chữ “Ừ” rồi nhét di động vào túi. Một cơn gió mát đầu hè lướt qua mái tóc trong lúc cô rảo bước qua những căn nhà xây bằng đá nâu và các cửa tiệm ở góc phố, rẽ vào đường Lafayette để về nhà. Cô cần chuẩn bị sẵn sàng cho bữa tiệc và hỏi thăm ông ngoại Lázaro, nhưng tất cả những gì cô có thể nghĩ đến lại là giọt lệ của Papa Acevedo.

Chương 2

Ngoại Lázaro đã ngồi dậy trên giường khi Sierra bước vào trong căn hộ của ông trên tầng thượng toà nhà mà họ chung sống. Ngoại chào cô với một cái gật đầu đầy quan tâm, phần da trẻ xuống gập nếp ở dưới cằm đung đưa từ trước ra sau, hai bàn tay xương xẩu như móng vuốt tím lầy tẩmgrap trái giường. Ngoại gần như chẳng nói được gì kể từ sau lần tai biến, nhưng có đôi lần ngoại cũng ú ớ được vài giai điệu cũ từ ngày xưa.

Dù vậy, lúc này nhìn ngoại rất khác, đôi mắt sắc bén hơn và khoé miệng không cân đối uốn cong xuống như mếu. “*Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi*” , ngoại lẩm bẩm.

“Gì vậy ngoại ?” , Sierra nói. “Ngoại xin lỗi vì chuyện gì vậy ?”

Lázaro nhìn đi chỗ khác, cau có. Những ô cửa sổ cao chạm trần xung quanh giường của ngoại cô khiến căn phòng có vẻ giống như là một cái đài quan sát trên tàu cướp biển vậy. Ở bên ngoài, ánh đèn đường chớp sáng dọc theo những con phố của khu Bed-Stuy như những áng mây màu cam chuyển dần sang màu xanh thẫm. Khắp Brooklyn, người người đổ ra ngoài thêm những căn hộ và đi thơ thẩn trên các con phố để tận hưởng thêm một buổi tối New York ấm áp.

Di động của Sierra lại rung lên một lần nữa. Chắc là Bennie đang cố giục cô nhanh chóng chuẩn bị cho bữa tiệc ở nhà Sully. Sierra kiểm tra thật kĩ xem thuốc của ngoại Lázaro đã được phân loại chưa, cốc nước đã được đổ đầy chưa, hay đôi dép của ngoại đã được xếp gọn gang bên giường chưa.

“*Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi*” , ngoại Lázaro lại lẩm bẩm.

Thêm một lần rung nữa. Sierra gừ một tiếng trong họng và nhìn xuống điện thoại.

Cậu xong chưa ? ? ?

Coi nào, mẹ cậu đang ở dưới này và hành hạ hai lỗ tai của tớ, nhanh lên, Sierra.

Nếu cậu không lết cái mông xuống đây trong hai phút nữa thì tớ thề là tớ sẽ VỀ đây Sierra !

Cô đảo mắt bực dọc rồi bỏ di động vào túi. “Ngoại ổn cả chứ ?

Người đàn ông già đột ngột nhìn lên. Đôi mắt màu nâu sẫm của ngoại khoá chặt lấy anh mắt của Sierra. “*Đến đây, cháu gái. Ta có chuyện phải nói với cháu.*”

Sierra giật mình bước lùi lại. Đôi mắt của ngoại sáng rõ và đầy nghiêm túc. Cơn tai biến không cướp đi khả năng vận động của ngoại – ngoại có thể tự chăm sóc bản thân trong hầu hết mọi việc – nhưng đây là

lần đầu tiên trong suốt một năm trời ngoại mới nói ra điều gì đó thực sự có ý nghĩa.

Ngoại Lázaro nhấc cánh tay chỉ còn da bọc xương của mình lên và vẫy Sierra lại gần. “*Đến đây, Sierra. Nhanh nào. Ông cháu ta không có nhiều thời gian đâu.*”

Cô bước về phía ngoại. Bàn tay đôi môi ấm áp của ngoại nắm cổ tay cô chặt đến nỗi thiếu chút nữa Sierra đã kêu lên. “Nghe ta nói đây, cháu gái. Họ đang tới. Tìm chúng ta.” Những giọt lệ chột xuất hiện trong đôi mắt đang mờ đi của ngoại Lázaro. “Tìm những Người nặn bóng.”

“Tìm ai cơ ? Ngoại đang nói về cái gì vậy ?”

“Ta rất tiếc Sierra. Ta đã cố... làm cho được. *Hiểu không ?*”

“Không, ngoại à, cháu không hiểu. Chuyện gì đang xảy ra vậy ?”

“*Này !*”, Maria, mẹ của Sierra, gọi vọng lên từ tầng dưới. “Sierra, con xong chưa ? Bennie đang ở đây và con bé nói bọn con muộn giờ rồi đấy !”

“Hãy hoàn thành bức bích hoạ đi, Sierra. Hoàn thành nó nhanh lên. Những bức tranh đang mờ dần đi...” Giọng của ngoại ngắt quãng và đôi mắt nhấp nháy vài lần “Tất cả chúng ta rồi sẽ sớm thua thôi.”

“Ngoại à ! Ý ngoại là gì vậy ? Bức bích hoạ ở Bãi phế thải ư ?” Manny vừa mới nói điều tương tự với cô. Nhưng bức bích hoạ thì còn lâu mới xong được. “Sẽ phải mất cả mùa hè ấy. Cháu không thể hoàn thành nó sớm...”

Đôi mắt của ngoại Lázaro trợn trừng lên lần nữa. “*Không ! Không được !* Cháu phải hoàn thành nó, Sierra. Hoàn thành nó ngay ! Càng sớm càng tốt ! Bọn chúng đang ...” Ngoại bóp chặt cổ tay cô hơn nữa. Cô cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của ngoại trên một bên má. “Bọn chúng đang tới tìm chúng ta. Tới tìm những Người nặn bóng.” Ông buông tay cô ra và thả đầu xuống gối.

“Ai đang tới, hả ngoại ? Người nặn bóng là cái gì cơ ?”

“Sierra ?”, mẹ Maria lại gọi lần nữa từ tầng một. “Con nghe thấy mẹ không ? Bennie nói là...”

“Con đang xuống đây rồi mẹ !”, Sierra hét lên.

Ngoại Lázaro lắc lắc đầu. “Thằng bé Robbie sẽ giúp cháu. Hãy nhờ cậy nó, Sierra. Cháu cần được giúp đỡ. Ta không thể... Quá muộn rồi.” Ngoại gật đầu, mắt nhắm lại. “*Ta không thể, cháu gái ạ. Không thể.*”

Robbie cùng trường cháu ư ?” , Sierra nói. “Ngoại à, làm thế nào mà ngoại quen nó thế ?” Robbie là một thằng nhóc người Haiti cao và có những lọn tóc xoắn dài mới chuyển đến hồi giữa năm học với nụ cười nhe răng ngốc nghếch và những bức vẽ hoang dại phủ kín mọi bề mặt quần áo, cặp sách và chiếc bàn học của nó. Nếu Sierra là loại con gái hay để ý tới lũ con trai và dáng vẻ đáng yêu của chúng thì có lẽ Bức bích hoạ sống – Robbie sẽ có thể tìm thấy tên mình trong bảng xếp hạng top 10 của cô.

“Nó sẽ giúp cháu” , ngoại Lázaro thều thào, đầu gục xuống. “Cháu cần sự giúp đỡ, Sierra. Bọn chúng đang đến tìm tất cả chúng ta. Chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Ta... Ta rất tiếc.”

“Sierra !” , mẹ Maria gọi.

Ngoại Lázaro nhắm mắt và tiếng ngáy lớn dần. Sierra lúi lại về phía cửa. Di động của cô rung lên lần nữa. Cô quay người lại và chạy xuống cầu thang.

“Rồi cô nhìn ông hiệu trưởng” , Maria Carmen Corona Santiago đang kể chuyện cho Bennie khi Sierra bước vào trong bếp, và cô nói, “Được rồi, học sinh của tôi sẽ đọc quyển sách đó hôm nay.”. Bà vỗ mạnh lên bàn bếp. “Và chúng đã làm thế thật !”

“Ồ !” , Bennie cảm than. Mẹ Maria quay lại nhìn Sierra, còn Bennie thì đang làm bộ mặt cầu cứu.

“Cuối cùng thì con cũng quyết định ra mặt rồi đấy !” , mẹ Maria nói. “Mẹ vừa mới kể cho Bennie nghe về cái thời họ cố cấm đoán những quyển sách đó.”

Sierra cúi xuống và hôn lên má mẹ. Maria thì vẫn đang mặc nguyên bộ đồ công sở màu xanh lịch lãm. Mái tóc đen chớm điểm hoa râm của bà được búi lên gọn gang và lớp trang điểm vẫn còn nguyên vẹn cho dù đã là cuối ngày. “Con chắc là bạn ấy rất cảm động nếu được nghe câu chuyện ấy thêm lần nữa.” , Sierra nói.

Mẹ Maria hãy mạnh cô ra. “Ai đã dạy con cái kiểu châm biếm ấy thế ?”

“Con chả biết nữa.”

“Và con chưa thay đồ vậy ? Mẹ tưởng con nói là đã sẵn sàng rồi chứ.”

Sierra nhìn xuống. Cô vẫn đang mặc nguyên chiếc áo phông không tay, chiếc váy ngắn xếp nếp, đôi bốt cao cổ bụi bặm vẽ tay, với mái tóc xù phồng lên hết cỡ thành một vòng hào quang hiên ngang và xinh đẹp xung quanh cô. Sierra đã ghé qua phòng mình chỉ đủ lâu để bỏ lại vài chiếc lắc quanh cổ tay và mấy chuỗi hạt đeo cổ, vậy thôi. “Ý con là...”

Bennie đứng sững lại. “Tớ nghĩ là cậu nhìn tuyệt lắm, Sierra ạ !”

Điều đó chắc chắn là không đúng rồi: Phong cách của Bennie và Sierra gần như đối lập, và họ chưa bao giờ ngần ngại cho đối phương biết ý kiến của mình. Tối nay Bennie mặc chiếc quần xếp nhăn mà xám và một chiếc áo sơ mi cài khuy trễ rất hợp với cặp kính gọng đôi môi của cô ấy. “Chà quý cô Santiago thật dễ thương làm sao. Đi thôi nào, Sierra” , cô ấy nói và toét miệng cười. Bennie khoát tay Sierra và kéo cô về phía cửa “Chúng ta sẽ muộn mất.”

“Bennaldra ! Từ khi nào mà cháu ủng hộ xu hướng thời trang của Sierra thế ? , mẹ Maria thắc mắc. “Cháu biết gì không ? Mà thôi đi. Chơi vui nhé các con gái. Và nhớ phải cẩn thận, được chứ ?”

Sierra dừng chân ở ngưỡng cửa. “Mẹ này, một hai ngày gần đây mẹ có lên thăm ngoại không đấy ?”

“Chuyện gì vậy, con gái ?”

“Vừa nãy ngoại có vẻ không vui. Ngoại đã ... nói chuyện. Nói nguyên cả câu có nghĩa luôn. Mẹ đã bao giờ nghe về những Người nặn bóng chưa ?”

Có điều gì đó biến đổi trên gương mặt của mẹ Maria – cơ mặt của mẹ thoáng co giật, chắc vậy, hoặc có lẽ là đôi mắt mẹ khép lại đôi chút. Dù là gì thì Sierra cũng đã nhìn thấy những biến đổi này xảy ra nhiều lần trong đời mình: khi hỏi những điều không nên hỏi, nhắc đến những chủ đề nhạy

cảm hoặc bắt gặp mẹ vào những lúc bất tiện, và nó giống như là những chướng ngại vật vô hình được giăng ra tại chỗ vậy.

“Mẹ không biết đó là gì cả, Sierra à.” Mẹ Maria mỉm cười, một chút thôi, nhưng giọng thì lạnh như băng. Bà nhanh chóng quay lại với đồng bát đĩa.

“Lạ thật đấy”, Sierra nói, “vì nhìn cứ như là mẹ biết rất rõ con đang nói về cái gì vậy.”

“Sierra. Mẹ đã nói là mẹ không biết. Mẹ sẽ hỏi thăm ông ngoại con sau.”

Chuyện có lẽ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nếu như bà cứ la hét và làm ầm lên như những người mẹ bình thường khác. Thay vào đó, bà thậm chí còn không lên giọng nữa. Sierra hiểu rằng chuyện chỉ có vậy thôi – cuộc nói chuyện đã kết thúc, cuộc chiến đã thất bại.

“Vâng.” Sierra quay lưng đi. “Mình đi nào Bennie.”

“Sierra, gượng đã”, mẹ Maria gọi với theo, nhưng giọng nói của bà đã trở nên trống rỗng.

Chương 3

“Vừa rồi là sao thế ?” , Bennie hỏi. Hai người họ đang rảo bước xuống đường Lafayette thẳng tiến về trung tâm Brooklyn. Vài đứa nhỏ chạy xe điện hai bánh lao vút qua. Một nhóm những người đàn bà trung niên ngồi cùng nhau trên hàng ghế xếp bên ngoài một căn nhà, nhấp bia và cười đùa.

Sierra nhún vai, “Chẳng sao cả đâu.”

“Ừ, vì cũng chẳng có gì lạ lùng cả mà.”

“Thôi nào, B ! Tớ tưởng cậu không muốn đến trễ cơ.”

Khi Sierra và Bennie đến nơi thì đám thanh thiếu niên đã bu chặt kín căn biệt thự tường đá nâu ở khu Park Slope⁽¹⁾ của nhà Bradwick. Gần như mọi đứa trẻ lớp chín, mười hay mười một của trường trung học Octavia Burler đều đang chạy vòng vòng khắp sân sau và khám phá những lối đi quanh co của ngôi nhà. Nhạc nhẽ cứ đổi liên hồi từ hip-hop sang rock rồi ngược lại vì có quá nhiều DJ nghiệp dư giành nhau quyền điều khiển. Vài đứa thì đứng quay vòng tròn lại ở một góc, khoe tài bearbox

hoặc tạo ra những âm thanh kì hoặc chẳng có bài bản gì để lấy le với nhau hoặc chỉ để cả lũ cùng rú lên điên dại mỗi khi là được điều gì đó nổi bật.

Sierra ngó nghiêng khắp các khuôn mặt nhưng chẳng hề thấy bộ trang phục đầy hình vẽ và những lọn tóc mảnh khảnh của Robbie đâu cả. Cô quan sát thằng Jerome Lớn tóm gáy thằng Jermome Bé như tóm gáy một chú cún con và quẳng xuống hồ bơi, gián tiếp gây hấn với lũ nhóc đang chơi trốn tìm. Ở chỗ mấy đứa tùm lại chơi bearbox, Izzy bạn cô đang bê nguyên lời xia xói của mẹ một đứa khác vào một đoạn rap ngẫu hứng của nó. Tee cổ vũ cho cô bạn gái từ trong đám đông. Bennie cũng nhập hội, vui vẻ cười nói cùng với mọi người. Izzy kết lại bằng một cụm vần đầy ngạo nghễ và tàn bạo *spastic, sarcastic, and less than fantastic*⁽²⁾, khiến đám đông vỡ oà trong những tràng pháo tay như sấm động. Đứa còn lại, một con bé lớp mười diện đồ ngắn cũn cỡn và sành điệu, nhận ra mình đã thua, rồi lúi dúi vào trong đám đông với một cái cúi đầu rất khẽ.

1. Park Slope là một khu vực lịch sử của thành phố New York nổi tiếng với các biệt thự rất đẹp. Khu vực này bắt đầu phát triển trong nửa sau thế kỉ XIX nhờ vào lượng người nhập cư gần Manhattan.

2. Tạm dịch: ngu xuẩn, cay nghiệt và chẳng hề tuyệt vời chút nào cả.

“Sierra ! Bennie !” , Tee hét lên và chạy tới. “Các cậu đều thấy cô nàng của tớ đẽ bẹp con nhóc chảnh choẹ đó chứ ?”

“Coi chừng đó !” , Pitkin hét toáng lên.

Tee co rúm người lại và đảo đảo đôi mắt bên dưới cuộn tóc bồng bênh được tạo kiểu một cách hoàn hảo. “Đùa thôi mà, người anh em !”

“Tao chỉ làm việc tao vẫn làm.” Izzy nghiêng rãnh và diều qua, nhún chào kiểu tiểu thư. Cô ấy đã mua vui cho mọi người bằng vần điệu từ lớp bốn. “Hoàng đế Bất tử ở đây !” , cô ấy hét vang. “Brooklyn nghe rõ trả lời !”

“Ai là Hoàng đế Bất tử vậy ?” , Bennie hỏi.

“Đó là nghệ danh của tớ, cậu không biết hả ?”

“Làm sao mà cậu ấy biết được chứ, Iz ?” , Tee trách khéo. “Cậu vừa mới nghĩ ra nó sáng nay mà !”

“Nhưng bản thân tớ đã là một hiện tượng toàn cầu rồi !”

Mọi người đều ngán ngẩm. Izzy là một cô gái kì lạ, gầy nhẳng mà lại chẳng cao, nhưng cái bờm tóc đen nhánh được chải chuốt tỉ mỉ khiến cô trông cao to hơn hẳn. Cô thở dài và dựa đầu vào vai áo polo được thiết kế riêng của Tee.

“Này, thôi nào” , Tee hét lên và bước sang một bên. “Đây là áo mới đấy. Dựa vào Sierra đi, áo phong của cô ấy chắc đã tồn tại từ thập niên bảy mươi rồi.”

Izzy phụng phịu.

“Mình sẵn sàng rồi” , Sierra nói. “Các cậu có thấy Robbie không ?”.

“Ý cậu là Cậu-chàng-Vẽ- vôi-Kì-quặc ấy hả ?” , Tee nói.

“Ý cậu là Cảm-thức-Haiti-trong-lốt-hoạt-hình ấy hả ?” , Izzy gọi ý.

“Ý cậu là Cành-củ-di-động á ?” , Bennie đề xuất.

Sierra lắc lắc đầu. “Tớ ghét lũ các cậu. Và Bennie này, cậu ấy chẳng cao và gầy đến mức đó đâu.”

Izzy chế giễu. “Hắn cao gần hai mét rưỡi mà chỉ rộng có năm centimet thôi Sierra.”

“Mỗi khi hắn đi xuống khu nhà tớ” , Tee nói, “toàn bộ đám cột điện thoại đều xì xào kiểu ‘Này anh em, nhìn nó kìa !’”

Izzy phun ngược chỗ đồ uống trong miệng vào chiếc cốc nhựa đỏ và đập tay với cô bạn gái. “Khá lắm cưng.”

Ở phía sau họ, ai đó la toáng lên. Sierra ngoái lại đằng sau, nhưng chỉ thấy thằng Jerome Lớn đã đầu hàng đám trẻ lớp chín mà thằng Jerome Bé chơi cùng. Thằng Jerome Lớn hét lên rồi ngã nhào xuống bể bơi và tiếp nước bằng đầu, kéo theo ít nhất ba đứa trẻ cùng lao theo. Cả bữa tiệc vỡ oà trong những tiếng nhạo báng và cười lớn.

Khi Sierra quay lại với lũ bạn, hai hàng lông mày của Bennie đều nhướng lên. “Cậu có vẻ ngạc nhiên hả ? Nói gì đi.”

Sierra đảo mắt. “Sao cậu không tới giúp chàng trai của cậu đi ?”

“Đừng nhắc vụ đó nữa” , Bennie nói. Thằng Jerome Lớn đã “trồng cây si” trước cửa nhà Bennie từ lâu lắm rồi.

“Thế có ai thấy Robbie không nào ?”

Bennie cười khẩy. “Sao cậu lại quan tâm ?”

“Tớ phải hỏi hẵn vài chuyện.”

“Sierra !” , Izzy la éo éo. “Sao cậu không nói với bọn tớ rằng cậu đã ‘đồ’ hẵn rồi ! Bọn tớ có thể đã tử tế với hẵn hơn chút.”

“Hả ? Không !” Sierra lại đảo mắt như một sự minh oan. “Thứ nhất là: Không, các cậu sẽ chẳng bao giờ tử tế với hẵn. Tiếp đó là, một đứa con gái không thể hỏi chuyện một đứa con trai mà không bị mọi người tra khảo hả ? Tớ không hề có ý... Hoàn toàn không !”

“Vì cả hai người đều mê vẽ phải không ?” , Tee gợi ý. “Bởi vì người mê vẽ thì nhiều lắm. Nếu vào học trường nghệ thuật thì cậu có thể tìm được cả mớ những anh chàng biết vẽ.”

“Làm ơn” , Izzy nói. “Đừng bao giờ nói từ ‘cả mớ’ thêm một lần nào nữa.”

“Các cậu rõ vô dụng” , Sierra nói.

“Hắn ở ngay kia kìa” , Tee nói, “đứng cạnh cây xoài hay gì đó trong khoảng vườn tối ấy. Vẫn ra vẻ bí hiểm như mọi khi. Ở này, cậu đi đâu đấy ?”

Sierra bước theo lối đi hẹp được bao quanh bởi vườn dứa thảo và những thân cây gầy guộc. Ánh sáng bị cản lại bởi những bụi dâu dại, và hình dáng mảnh khảnh của Robbie gần như chìm vào giữa đám dây leo với cành cong khiến Sierra phải nheo mắt một lúc mới tìm thấy cậu. Robbie đang ngồi dựa lưng vào thân cây với quyển sổ kí hoạ kê lên đầu gối.

Chính sách của Sierra đối với các cậu chàng bánh, mà thực ra là với tất cả bọn con trai là: *mặc kệ, mặc kệ, mặc kệ*. Bọn chúng thường tự huỷ hoại những nét đáng yêu ngay khi vừa mở miệng ra rồi nói những điều ngu ngốc, và cô vẫn thấy vui vẻ hơn khi đi chơi cùng Bennie và đồng bọn. Dù vậy, Robbie luôn có vẻ hơi khác với đám kia. Cậu im hơi lặng tiếng và không hề có tham vọng được chú ý đến. Ở trường, cậu chỉ ngồi đó vẽ vời và cười một mình như có một trò đùa mà không ai khác hiểu. Điều đó nghe có vẻ thật lố bịch, nhưng Sierra lại thấy nó đáng yêu.

Tất cả những điều đó chỉ khiến Sierra càng thêm kiên quyết với chính sách 3-M (*Mặc kệ, mặc kệ, mặc kệ*). Bởi chắc chắn Robbie sẽ mở miệng ra và trở thành thẳng đần như tất cả bọn còn lại. Sao phải bận tâm ?

Nhưng cô đang đứng ở rìa của khoảng vườn kì dị tại khu Park Slope này, với một nhà đầy thanh thiếu niên đang tiệc tùng ở phía sau, và một nhiệm vụ kì lạ cô nhận được từ ngoại, người thường xuyên trong tình trạng lẫn lộn, là hoàn thành bức bích hoạ cùng Robbie. Cô thở dài.

“Cậu định chỉ đứng đó thở dài” , Robbie nói, “hay sẽ ghé qua chào hỏi đấy ?”

Sierra giật mình, “Ồm... Chào !”

“Chào !” Mình là Robbie.” Cậu ta chìa tay ra từ trong bóng tối.

Cô cười và bắt tay cậu. “Tớ biết cậu là ai chứ, anh bạn. Chúng ta học cùng lớp Lịch sử Hoa Kỳ hay còn gọi là lớp Gây mê của thầy Aldridge mà.”

“Tớ biết !” , Robbie nói. “Và tớ biết cậu là ai, Sierra Santiago ạ. Tớ chỉ không hi vọng là sẽ có người, cậu biết đấy, để ý đến mình. Tớ không quen nói nhiều.”

“Thực sự là không nhiều.” Sierra bẻ mấy cành cây và tiến vào trong lùm cây tối. “Nhưng cậu vẽ và tớ cũng vẽ, ừm, đúng hơn là son thôi, nên tớ để ý đến cậu.” Cô tìm được một chỗ ngồi bên cạnh cậu.

Robbie cười tinh nghịch. “Sao mà cậu biết được là tớ thích vẽ chứ ?”

“Cậu nghiêm túc đấy à ?” , Sierra nói.

“Nhưng thật sự là tớ không biết cậu cũng thích vẽ đấy. Cậu vẽ gì thế ?”

“Thì, đó là điều mà tớ đến để nói với cậu.” Nhưng làm sao mà giải thích được ? Cô liếc nhìn xuống bức tranh của Robbie, “Cậu đang vẽ gì ở đó thế ?”

“Kí hoạ chút thôi.” Cậu dựng bảng vẽ lên. Những chữ cái phá cách kiểu graffiti trào ra từ một khu vườn xoắn ốc gần giống với khu vườn xung quanh họ. Những chữ cái B U Z Z rất đẹp được lập lại với vẻ hào nhoáng được cường điệu hoá; chỗ này thì chúng là những viên gạch, ở chỗ kia thì chúng là ban công sáng loáng. “Cậu thích nó không ?”

“Có.”

Robbie mỉm cười và tiếp tục vẽ.

“Nghe này, Robbie.” Sierra không tìm được từ ngữ đúng. Nếu chỉ phải vẽ ra thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Cô bối rối khua tay trong không khí phải đến vài lần. “Tớ đang vẽ một bức bích hoạ.”

Robbie liếc nhìn rất nhanh và gật đầu, trong khi vẫn tiếp tục vẽ. “Nghe được đấy. Tớ cũng vẽ cả bích hoạ nữa.”

Một tiếng hét vọng tới từ bữa tiệc. Cả hai thằng Jerome đều đang ở dưới bể bơi, mỗi đứa công một cô bé lớp mười trên vai. Ai ai cũng reo hò. Một trò ngu độn nữa lại sắp bắt đầu.

“Vấn đề là, thực ra ông ngoại đã yêu cầu tớ phải hoàn thành nó... thật nhanh. Chính thế. Chuyện này nói ra nghe thật kì quặc, bởi vì ông...”

“Ông ngoại cậu là ai thế?” Cậu ta đánh bóng một chữ Z lớn bằng những đườn xiên liên tiếp.

“Tên ông là Lázaro, Lázaro Corona.”

Robbie nhìn thẳng vào Sierra. Cô thở gấp. Robbie sở hữu đôi mắt nâu lớn và hiền lành, nhưng có gì đó đang dao động ở sâu thẳm trong đó. Sự sợ hãi chẳng?

“Cậu là cháu ngoại của ông Lázaro Corona ư?” , cậu nói.

Sierra nhăn mặt, “Ừ. Điều đó có ý nghĩa gì với cậu à?”

Robbie chỉ gật đầu. Ánh nhìn của cậu vẫn không rời khỏi cô.

Cô quyết định sẽ tảng lờ cái nhìn chăm chăm đó của cậu ta. “Ừm, ông đã không còn làm được gì nhiều từ sau cơn tai biến năm ngoái, nhưng lúc tối nay ông đã bảo mình phải... Ông bảo mình phải tìm cậu, và nhờ cậu giúp hoàn thành bức bích hoạ ở Bãi phế liệu, càng nhanh càng tốt. Ông nói các bức bích hoạ đang phai dần đi, rằng có ai đó đang tìm chúng tớ, và gì đó nữa về những Người nặn bóng...”

Và bức hoạ ấy đang khóc, Robbie ạ. Nó đang mờ dần đi và khóc. Những từ ngữ vương mắt ở đầu môi khiến cô cảm thấy khó mà nói ra được. Không. Cậu ấy sẽ nghĩ cô bị điên. Hay có thể bọn cô sẽ cứ ngồi đó mãi và nhìn chăm chăm nhau mà không nói câu nào.

Và khi nhìn vào đôi mắt nâu của cậu một lần nữa, một cách kì quặc và lặng lẽ, Sierra tìm thấy điều cô muốn.

Cuối cùng, Robbie nhìn xuống bức vẽ của mình, cặp lông mày nhíu lại đầy tập trung. “Ông Lázaro đã cho cậu biết về những Người nặn bóng, hả?”

“Ông chỉ nhắc đến thôi”, Sierra nói. “Chứ chẳng giải thích gì. Cậu biết về họ sao?”

“Vài điều.”

“Ồ, nghe mập mờ thần bí ghê cơ. Vậy cậu có định giúp mình với bức bích họa hay không đây?”

“Nếu ngoại Lázaro đã nói là tớ phải giúp thì tớ đoán là mình phải nghe lời thôi.” Cậu ta nhìn lên và mỉm cười.

“Ồ, tuyệt, nhưng đừng làm vì tớ hay gì hết. Tớ hiểu mà.” Cô chộp cuốn sổ từ tay cậu ta và viết số di động của mình lên bìa sau.” Đây nhé. Cậu có số của tớ mà thậm chí còn chẳng mất công hỏi nữa.”

Robbie cười phá lên. “Xem này, những Người nặn bóng... Rất nhiều thứ cần giải thích. Tớ không chắc là nên bắt đầu từ đâu cả...”

Bữa tiệc chợt trở nên huyền ảo bất thường, vài đĩa đang la hét và chửi thề - có thể là một cuộc đánh lộn. Robbie nhìn đăm đăm xuyên qua những cuộn dây leo đan vào nhau xung quanh họ. Cậu đột ngột đứng dậy.

“Có chuyện gì thế?” , Sierra nói.

“Bắt đầu rồi.”

Sierra cũng đứng dậy theo. “Chuyện gì hả, anh bạn? Nói đi.”

“Chúng ta phải đi thôi”, Robbie nói. “Đi ngay.”

Chương 4

Vụ náo loạn ở bể bơi ngày càng lớn hơn. Từ sau bụi hoa vàng và những dây bí ngô, Sierra nhìn thấy một người đàn ông trung tuổi đi xuyên qua bữa tiệc với dáng vẻ hùng dũng. Hắn mặc một chiếc áo khoác mùa đông và một cái quần kaki nhìn chẳng hề hợp mắt. Da của hắn trắng bệch như nước tẩy bệnh viện, và đôi mắt đờ đẫn đục ngầu của hắn rục lên trên khuôn mặt xám xịt. Lũ trẻ đứng dạt ra, để mặc cho kẻ lạ mặt tự tung tự tác.

Robbie nhét quyển sổ vào trong túi đeo vai. “Chúng ta phải đi thôi”, cậu lại nói.

“Chuyện gì đang xảy ra thế ?” Hai bàn tay của Sierra siết chặt lấy cánh tay Robbie. “Đó là ai ?”

“Tớ không có thì giờ để giải thích đâu” , cậu nói, bước lùi vào sâu trong bụi rậm hơn. Cậu nắm lấy tay của Sierra và kéo cô theo về phía bức tường rào. “Nhảy qua tường và chạy nhé. Cậu rõ chứ ? Nào !”

“Nhưng còn cậu thì sao ?”

“Tôi sẽ đánh lạc hướng hắn tới chỗ khác. Hắn sẽ đuổi theo tớ. Cậu đi khỏi đây ngay.”

“Đuổi theo cậu ? Không được, Robbie à...”

Nhưng chưa dứt lời thì cậu đã biến mất vào trong bụi rậm. Sierra nhìn nhanh xung quanh mình. Bữa tiệc đang dần vui vẻ trở lại. Có vẻ như kẻ lạ mặt đã đi rồi; cô có thể nghe thấy lũ trẻ tiếp tục chọc ghẹo hắn, cho dù hắn ở đâu.

Một chuyển động từ trong bụi rậm, nơi ban nãy hai người ngồi nói chuyện, khiến cô chú ý. Khi cô quay lại nhìn thì gã đàn ông đã bước ra với một cái nghiêng răng bặm trợn. Đôi mắt trợn trừng không chớp của hắn nhìn thẳng vào cô.

Tiếng la của Sierra nghẹn lại nơi cổ họng. Cô lùi lại hai bước.

“Lucera đâu ?” , hắn thì thầm bằng chất giọng khan đặc nghe thật lạc điệu.

“Gì cơ ?” , Sierra cũng thì thầm theo, và cô không biết tại sao mình lại làm vậy. Một luồng khí nặng nề và ám mùi xộc thẳng vào mũi cô. Nó giống hệt như mùi chuột chết trong hốc tường, thứ mùi mà người ta không có cách nào tẩy hết được.

“Lucera... ở... đâu ?” , hắn lại gằn giọng.

Cô lùi lại thêm một bước nữa. “Tôi không biết ông đang nói về chuyện gì cả.”

Thứ đó – trông nó chẳng giống một con người chút nào – gồng người lên như chuẩn bị nhảy bổ tới. Một bàn tay lớn xanh xao tóm lấy cổ tay trái của Sierra. Nó lạnh như một tảng thịt tươi vậy. “Nói tao biết.” Hắn kéo tay cô lên gần sát mặt, giật giật đôi mắt.

Sierra vùng tay ra được. “Tránh xa tôi ra ! Ông hỏi nhầm người rồi !” Cô lùi lại thật nhanh, mắt vẫn quan sát thứ đó.

“Sierra...”

Hắn biết tên cô. Cô liếc nhìn lên. Hắn đang mỉm cười.

Sierra quay người chạy. Cô chạy tới bức tường và len qua, mặc kệ những ngón tay trầy xước vì cọ vào đá nhọn. Điều duy nhất cô quan tâm là liệu thứ đó có đang đuổi theo sau với đôi tay lạnh ngắt hay không. Cô nhảy xuống vỉa hè của một con phố yên ắng, rung động từ cú chạm đất làm chân và lưng cô run rẩy. Cô vọt chạy, chỉ liếc ra sau thật nhanh đủ để nhìn thấy thứ đó lồm ngồm bò khỏi bức tường và nhảy rầm xuống đất. Cô quặc vào góc đường và chạy thẳng lên dốc về phía công viên Prospect.

“Sierra” , hắn quát. Hắn đứng thờ hồn hển ở tít cuối dãy nhà.

“Tránh xa tôi ra” , cô hét lên. Cô chạy qua hết góc đường này đến góc đường khác. Sierra nghe thấy những tiếng bước chân nặng nề trên vỉa hè của một con phố rất gần. Cô cố gắng chạy nhanh hơn. Robbie đâu rồi ? Sao cậu ta có thể cứ thế biến mất khi cô đang cần giúp đỡ ?.

Cô dừng lại để lấy hơi trên một đại lộ rộng thênh thang, nơi những dãy nhà chung cư cao cấp của khu Park Slope nhìn ra công viên Prospect. Những con phố xung quanh cô đều không một bóng người – không thấy cái gã rùng rợn nhìn như xác chết đâu cả.

Cô thở phào. Ngay cả trong một đêm rùng rợn thế này, bóng tối của công viên trông có vẻ đang chào mời, những tán lá xào xạc vẫy gọi cô từ phía bên kia đường. Khi Sierra còn nhỏ, ngoại Lázaro và bà Carmen thường dẫn cô đến đây để dã ngoại. Mỗi thân cây, mỗi phiến đá lại mang đến một câu chuyện riêng, và Sierra bé nhỏ có thể nhảy múa hàng giờ liền, tưởng tượng ra những cuộc phiêu lưu mà các cư dân lặng lẽ này đã chứng kiến. Khi cô trở thành thiếu nữ, sự yên tĩnh và nét đẹp của công viên là một nguồn an ủi mỗi khi phần còn lại của thế giới trở nên quá sức chịu đựng.

Nhưng đêm nay cô không có thì giờ cho sự an ủi hay bình yên của thiên nhiên đâu. Ai đó – cái gì đó – đang cố săn đuổi cô. Hắn đã tìm thấy cô một lần thì cũng có thể tìm thấy cô lần nữa. Cô phải về nhà. Cô bắt đầu sải bước về phía những ngọn đèn rực rỡ của Grand Army Plaza.

Ở Bed-Stuy, đèn và còi hụ của cảnh sát nháy liên hồi trên đại lộ Putnam. Nhiều xe cấp cứu dừng lại ở những vạch đỏ khẩn cấp bên cạnh mấy chiếc SUV và xe cũ. Người dân từ khu xung quanh tụ tập lại đông nghịt, tò mò nhìn về phía khu nhà bị phong tỏa xem lần này kẻ nào đã bị bắn.

“Bà biết chuyện gì xảy ra không ?” , Sierra hỏi một bà lão với chiếc xe đẩy chứa đầy những tấmgrap giường mới giặt.

Bà lão lắc đầu. “Ta đoán chắc là một thằng nhỏ nào đó vừa về với cát bụi rồi.” Bà nhún vai rồi đi tiếp, chiếc xe đẩy kêu cọt két mỗi khi bà đổi hướng. Những cảnh sát có nhiệm vụ giữ trật tự hiện trường trông có vẻ buồn chán. Chỉ là một vụ bắn nhau thôi. Sierra nhìn mặt với một người trong số họ và anh ta đáp trả lại y hệt.

“Này !” , ai đó la lên. Sierra quay người lại, cả cơ thể cô căng lên như để phòng vệ, nhưng gã xác sống vẫn chưa thấy đâu cả. Một ông già đang đập vào cánh cửa sổ làm bằng kính chịu lực của cửa hiệu Carlos. “Này, C !” , ông ta hét. “Bán cho bao thuốc đi, ông bạn ! Thôi nào, dậy đi !”

Trên đường Gates, hai gã trai đang chơi ném đĩa ngay trước Colttane Projects. “Sao mặt mày rầu rĩ thế cô em ?” , một trong hai đứa gọi với ra khi Sierra đi ngang qua . “Cười lên cho bọn này xem đi !”

Sierra biết thằng đó. Nó là Ricky Bé bóng; từng chơi cùng cô khi còn nhỏ. Nó đã luôn là một trong những đứa con trai có thể khiến lũ con gái phát cuồng, với ánh mắt mở to mớ mộng và những cử chỉ dụ dằng. Nếu là vài năm trước thì Sierra có lẽ sẽ rất hứng khởi nếu có được sự chú ý của nó. Nhưng giờ đây nó chẳng khác gì mấy đứa lêu lổng chuyên quấy rối mấy đứa con gái đi ngang qua.

“Tao không có hứng, thằng đàn” , Sierra lăm bằm và siết tay tự ôm lấy mình. Cô vẫn còn thấy run vì buổi tối kinh hoàng và cô biết mọi dấu hiệu của sự yếu đuối sẽ khiến chúng hùng hổ thêm.

Hai gã trai nhả ra một tràng cười khả ố và đập tay với nhau. “Đây chỉ nói thể thôi mà, cô nàng mịa mai” , Ricky nói với theo cô. “Hãy quay lại khi có hứng nhé...”

Sierra tiếp tục bước đi. Về đến tòa nhà của mình, cô tạm dừng để chác chắn găng tay kia đã đi thật rồi. Những tán cây xì xào bài hát của đêm yên ắng và Rodrigo, con mèo nhà hàng xóm của cô, nhón chân đi qua. Ngoài nó ra thì cả khu này không có một sinh vật nào chuyển động. Cô vào nhà, lần mò lên cầu thang và đổ ập người xuống giường, cô không nghĩ gì về cái giọng gớm ghiếc đã thì thầm tên của mình.

Chương 5

“Khiếp thật, mọi người đều đọc cái này cả rồi chứ?” Từ bên kia bàn bếp, Neville Spencer, ba nuôi của Sierra đang giơ lên một trang của tờ *Đèn rọi vùng Bed-Stuy*. Nụ cười nhe răng thường lệ của Neville đã biến mất.

Sierra nhún vai. Lúc đó là mười giờ sáng. Cô mới chỉ ngủ được khoảng ba tiếng đồng hồ, rồi bị đánh thức dậy bởi tin nhắn kì quặc của Pobbie nói rằng cậu ta vẫn ổn và sẽ giải thích sau, và một tin nhắn khác từ Bennie, muốn biết hôm nay cô sẽ đi đâu. “Con không thấy gì cả đâu”, Sierra nói. “Con chưa đeo kính áp tròng vào mà.”

“Chuyện gì vậy?” Dominic Santiago, ba ruột của Sierra vẫn mặc đồ ngủ, xuất hiện ở ngưỡng cửa. Ông thấp và đậm người, toàn thân rậm lông ngoại trừ mặt và đỉnh đầu. “Để coi lần này Manny rọi đèn vào rắc rối nào đây?”

Neville chuyển tờ báo qua cho Dominic. “Cuối trang hai. Tối qua cậu không đi làm phải không, D?”

“Ôi dào, bệnh viện vừa thuê cả tá bảo vệ mới, còn tôi thì rất cần một ngày nghỉ, cảm ơn vì đã hỏi thăm.” Ông nhìn vào tờ báo. “Ồi giời, tệ thật đấy.”

“Này hai người! Cái gì tệ thế?” Sierra xắt một miếng bánh mì lớn bỏ vào miệng.

Neville lắc đầu. “Không một ai có thể an toàn nữa.”

“Bài báo nói gì vậy?” , cô hỏi. “Đưa con xem nào.”

Dominic đưa tờ *Đèn rọi* cho cô.

“Già Vernon mất tích rồi: , Dominic nói.

Sierra sém chút nữa đã phun miếng bánh mì Pháp ra khỏi miệng. Ở đó, len lỏi giữa một thông báo đám cưới và một mẫu tin về vụ hai người ở Colttane Projects bị sát hại, là một tấm hình đen trắng của thứ đã tấn công cô đêm qua. Già Vernon đã cười lớn, và đôi mắt mở to như đang mong đợi một chuyện gì rất tuyệt sẽ xảy ra vào thời điểm đó. Ông ta nhìn khác hẳn với con quỷ thì thầm ở bữa tiệc hôm qua.

Vernon Chandler, sáu mươi hai tuotti, đã được thông báo là mất tích trong căn hộ của mình trên đại lộ Marcy. Vernon được nhìn thấy lần cuối vào hai ngày trước; các thành viên trong gia đình thuật lại rằng từ tuần trước cụ đã bắt đầu cư xử bất thường. Cụ Vernon không có tiền sử bệnh thần kinh hay tiền án tiền sự. Không có lời nhắn nào được tìm thấy trong nhà cụ. Người phát ngôn của phòng cảnh sát phường 38 thông cáo bất cứ ai có thông tin gì về nơi ở của cụ Vernon thì nên liên hệ với cảnh sát hoặc dịch vụ chăm sóc y tế. Ngoài ra, người phát ngôn cũng cho biết, “Có thể ông ta chỉ ra ngoài đi dạo mà thôi.”

“Chẳng phải đó là bạn của Lázaro từ thời ông ấy vẫn còn ở...” , Neville nói.

“Ừ.” Dominic ngồi xuống bàn và tự rót cho mình một tách café. “Nhưng anh biết đấy...” Ông hất hàm về phía nhà bếp, nơi mẹ Maria đang làm món bánh mì Pháp. “Cô ấy không thích nói về chuyện đó.”

“Chà, vẫn thế sao?” , Neville nói nhỏ.

Dominic nhún vai. “Ý tôi là.. việc đó làm cô ấy không vui.”

“Tại sao..., cái gì mà chúng ta không được nói cơ, ba ?” , Sierra nói. “Ông ta đã làm gì cùng ngoại Lázaro cơ ?”

“Không có gì đâu con yêu. Chuyện cũ của gia đình thôi. Bi hài kịch.”

“Anh muốn ăn bánh mì Pháp không, *anh yêu ?*” , Maria gọi với ra từ trong bếp. “Em không phải có mặt ở lễ tốt nghiệp cho tới tận buổi trưa.”

Dominic dẹp mớ giấy tờ của vợ khỏi bàn ăn. “Chắc chắn rồi, cưng à.”

“Neville thì sao ?”

“Nếu cô trót làm dư ra thì tôi xin nhận”. Neville nói lớn hơn cần thiết một chút. “Sierra cưng à, sao tay con run vậy ?”

Sierra đặt tờ báo xuống. “Con không biết. Chắc là do uống hơi nhiều café, con đoán thế.” Cô đứng dậy. “Con phải... con sẽ lên gác, nhé ? Con vẫn hơi mệt từ bữa tiệc tối qua.”

“|Con sẽ đi tìm việc làm thêm chứ, con gái ?” , Maria gọi với ra giữa những tiếng nôi chào lách cách và tiếng bơ cháy xèo xèo.

“Tất nhiên rồi, mẹ.”

“Ngoan lắm.”

Trên lầu hai, Sierra ngó vào trong phòng của mấy ông anh trai. Hai anh trai sinh đôi của cô không thể nào khác nhau hơn được nữa. Bức tường bên của Gael thì hoàn toàn trống không, trong khi đó, bức tường bên của Juan thì dán kín ảnh đàn guitar và hình xác sống nữ bán khóa thân. Gael có thể nói chuyện thâu đêm về đủ loại chuyện tầm phào anh hóng hót được, trong khi Juan dành nhiều ngày để ghép một mô hình tỉ mỉ và tập guitar hàng giờ liền. Rồi Gael trở thành lính htuyr mà chẳng ai thấy lạ hết, còn ban nhạc của Juan giành được hợp đồng thu âm khiến mọi người trong nhà đều bàng hoàng, và cả hai cùng đột ngột biến mất khỏi cuộc sống thường nhật của Sierra. Giờ Gael chỉ còn là một bức thư ba trang mỗi tháng, kể về việc chờ đợi một cái gì đó sắp diễn ra ở Tora Bora, và Juan hiếm hoi lắm mới điện về nhà, một cuộc gọi ngớ ngẩn từ Philly, Baltimore hay bất cứ chỗ nào mà nhóm của anh dừng chân.

Sierra đi qua phòng mình ở tầng ba. Mùi khói hương và mùi mì ăn liền ở chiếu nghỉ có nghĩa là Timothy Boyd đang ở nhà và cố nấu nướng gì đó. Anh đã thuê căn hộ còn trống của nhà Santiago trong lúc hoàn thành chứng chỉ mỹ thuật ở trường Pratt, và gần như không ở nhà mấy.

Sierra đi lên một lầu nữa và gõ nhẹ lên cánh cửa gỗ. Cô luôn gõ cửa hai lần một cách vô nghĩa như thế cho dù ngoại Lázaro chẳng bao giờ mở được cửa hay trả lời lại. Khi cô bước vào phòng, bầu trời lộng lẫy ban ngày bao trùm khắp New York như mở ra trước mắt cô.

“*Ta xin lỗi, xin lỗi*” , Lázaro lẩm bẫm. ngoại đang ngồi trên chiếc ghế bành, hai mắt rơm rớm. Những ngón tay của ngoại siết chặt quanh một

mảnh giấy dòng kẻ.

“Ngoại lại thế à ?” , Sierra đi tới. “Ngoại xin lỗi về cái gì vậy ? Đó là cái gì thế ?” Cô cố nhìn xem thứ mà ngoại nắm trong tay là gì, nhưng Lázaro giữ chặt mảnh giấy vào lòng hơn và quay đi.

“Ngoại ổn chứ ?” Sierra ngồi phịch xuống cái ghế tựa cạnh giường. “Cháu thì không. Cháu đã tìm thấy Robbie như ngoại nói nhưng... cháu không biết phải nói gì với ngoại nữa. Cháu phát điên rồi. Cháu không hiểu chút gì về những chuyện này. Cái người gọi là Gia Vernon mà ngoại từng biết ấy, ông ta đã xuất hiện vào tối qua và đuổi theo cháu, rồi...”

Lázaro giơ một bàn tay run rẩy lên, ngón trỏ từ từ duỗi ra.

“Gì cơ ?” Sierra quay lại và dõi theo một đường chỉ vô hình từ ngón tay của ngoại tới bức tường phía xa, nơi treo cả bộ sưu tập ảnh gia đình của Lázaro.

“Ta xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.”

Cô đứng lên và đi tới phía bên kia của căn phòng. Cô chưa bao giờ chú ý đến những bức hình cũ kỹ này. Ở đó có Tiso Angelo, người đã chiến đấu cùng băng nổi loạn Macheteros ở bên ngoài San Joan. Có chú Neville đi chơi với mẹ và ba của Sierra từ thập niên tám mươi, cả ba người họ đều có vẻ rất hạnh phúc khi vừa ra khỏi một hộp đêm đã bị cháy rụi từ lâu. Kia là mẹ của Sierra và Tía Rosa đứng cạnh nhau bên ngoài một đường trượt ván trên đại lộ Empire, cả hai đều tươi tỉnh và cười rạng rỡ. Bà ngoại của Sierra, bà Carmen, đang trừng mắt trong một bức ảnh khác; bà có ánh mắt rực lửa mỗi khi chuẩn bị đánh ai đó. Bà Carmen mất vài tháng trước khi ngoại Lázaro bị đột quy. Sierra nhớ những cái ôm của bà hơn tất cả mọi thứ - đó là một thế giới bí mật đầy sự ấm áp và tràn ngập tình yêu thương.

Nhưng ở ngoại Lázaro đang cố chỉ cho cô thấy cái gì ?

Ở khoảng giữa bức tường là một cụm ảnh lớn. Ngoại Lázaro ở chính giữa cụm ảnh đó, ngoại mặc chiếc quần kaki nhàu và chiếc sơ mi đặc trưng mà ngoại luôn diện mỗi khi có thể. Ngoại đang cười nụ cười ngọt ngào thường lệ, và nhìn vào ống kính với một sự hào hứng khó tả. Bên cạnh ngoại, người đàn ông da trắng với mái tóc vàng bụi bặm đang khoác một tay lên vai của Lázaro. Cặp lông mày của ông ta nhướng lên còn cơ miệng hơi

nhếch, tạo thành một nụ cười nửa miệng đầy ngạc nhiên, cứ như là ông ta đã bị người thợ ảnh chụp trộm khi không để ý. Ai đó đã viết bên cạnh ông ta dòng chữ Tiến sĩ Johnathan Wick bằng nét bút trang nhã kiểu cổ điển. Ở bên tay kia của Wick, một nhóm khoảng mười hai nam giới nhìn chăm chăm vào ống kính chẳng hề cười. Mỗi người đều có tên viết ở trên đầu. Sierra biết họ, hầu hết bọn họ sống ở cùng khu phố, nhưng vài người thì lạ hoắc. Cô thấy có Delmond Alcattaz và Sunny Balboa ở tiệm cắt tóc, có Manny nhìn nghiêm túc đến mức thiếu cá tính, và Papa Acevedo... Cô nheo mắt nhìn bức ảnh. Người đàn ông đứng cạnh Papa Acevedo có một vết vân tay màu đen che trên mặt. Bên cạnh ông ta là cái tên: Vernon Chandler.

“Cái quái...” , Sierra buột miệng. Giọng của cô nghe thật lạ trong căn phòng tĩnh lặng. Cô nhìn lại phía ông ngoại. Ngoại Lázaro đã ngã sang một bên ghế, một dòng nước dãi nhỏ chảy dài từ miệng xuống chiếc áo phông màu trắng. Ngoại khẽ rít lên một tiếng, cười nhẹ rồi lại ngáy.

Sierra tiến gần tới chỗ ngoại, cô nghe rõ nhịp tim mình đang đập thình thịch. Tay phải của ngoại Lázaro và nhìn vào các đầu ngón tay của ông. Theo như cô nhìn thấy thì không có mực dính trên bất cứ ngón nào. Ngoại Lázaro lại ngáy và tự giạt mình tỉnh giấc. Ngoại thận trọng nhìn quanh phòng.

Sierra hít một hơi thật sâu và nhìn kĩ ông ngoại mình, từ những đường gân xanh kéo dài trên cánh tay nheo của ngoại, đến đôi mắt nâu sâu thẳm. “Ngoại à, ông bạn cũ Vernon của ngoại đã mất tích” , cô nói, “và giờ có một vết mờ trên mặt ông ta trong bức ảnh”. Người đàn ông già chậm chậm lắc đầu qua lại; thông tin vẫn chưa được ghi nhận. “Đêm qua ông ta đã xuất hiện ở bữa tiệc và hành xử như một kẻ dị hợm rùng rợn, ông ta tìm một người tên là... ông ta đã nói gì nhỉ ? Lucera.”

Ngoại Lázaro ngồi bật dậy và nói lắp bắp, “Lucera... trở lại ư ?”

“Cháu không biết. Đó là ai thế ngoại ? Lucera là ai ?”

Ngoại quay sang Sierra, sự tinh anh lại ánh lên trong đôi mắt. “Sierra, nếu Lucera trở lại, bà ấy có thể... sẽ giúp con. Lẽ ra ta không bao giờ nên... Ta xin lỗi. Rất xin lỗi.” Ngoại lắc lắc đầu, mắt lại ánh lên.

” Ngoại à, cháu không biết bà ấy ở đâu. Lucera ở đâu thế ngoại ?”

Lázaro lắc đầu và nhét mẫu giấy nhàu nát vào tay Sierra ” Ta xin lỗi” , ngoại rên rỉ.

Sierra vuốt thẳng mẫu giấy. Vẫn là nét chữ thanh mảnh đã đề tên lên bức ảnh kia, ai đó đã viết:

Donde mujeres solitarias van a bailar

” Nơi những người phụ nữ cô đơn tới để khiêu vũ” , Sierra dịch lại.
” Lucera ở đây sao ?”

Lázaro gật gật đầu, mắt lại nhìn xa xăm.

” Nó có nghĩa là gì hả ngoại ?”

” Ta xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi” , ngoại thì thầm.

Sierra đứng lên và hôn nhẹ lên trán của ngoại. ” Đó là tất cả những gì ngoại có thể nói cho con ạ ?” Cô rút di động ra và gọi cho Bennie khi đang xuống cầu thang.

” Có vụ gì đấy ?” , Bennie nói. ” Tối qua cậu và chàng người tình bí mật đã vui vẻ chứ ?”

Sierra đảo mắt ngán ngẩm. ” Không, B, tớ đã phải chạy thực mạng để thoát khỏi cái gã dị hợm xuất hiện ở bữa tiệc đấy.” Cô khóa cặp lại và xốc lên vai.

” Cái gì ? Gã đó đuổi theo cậu á ? Chuyện quái gì đã xảy ra vậy.”

” Tôi thậm chí còn chẳng biết phải kể cho cậu cái gì nữa.” Cô vẫy chào ba và chú Neville rồi đi ra khỏi cửa chính. ” Nhưng tớ cần cậu giúp tớ một việc.”

” Cậu có ổn không đấy ?”

” Tớ ổn.” Ở bên ngoài đang là một ngày hè hoàn hảo. Hàng xóm của Sierra, nhà Middleron, đã dựng một cái bể bơi bằng phao, và đám nhỏ đang la hét, té nước xung quanh nó. Bà Middleron vẫy tay chào cô từ cửa sổ mái. Sierra mỉm cười và vẫy tay lại. ” Chỉ là đang có quá nhiều thứ xảy ra” , cô nói với Bennie. ” Nghe này, cậu có thể kiểm tra giúp tớ một người tên Johnathan Wick không ?”

” Wick nghĩa là ngọn bấc nến ấy hả ?”

” Chính chữ đó.”

” Cậu muốn biết gì nào ?”

” Tôi không chắc. Ông ta có mặt trong bức ảnh chụp với ngoại tớ và vài người quen, nhưng nó giống kiểu... ông ta chỉ là một gã da trắng bất ngờ lọt vào khung hình ấy. Nhìn có vẻ hơi lạ sao đó.”

” Cậu có vẻ lạ thì đúng đấy” , Bennie nói. ” Nhưng đó là chuyện xưa như trái đất rồi. Tớ sẽ thử xem có tìm được gì cho cậu không.”

Sierra rẽ ở góc đường và chột khựng người lại. Bức chân dung của Vincent, anh trai của Bennie, được vẽ dọc theo bức tường của tiệm giặt, đã bị phai đi giống như bức họa Papa Acevedo, nhưng còn điều gì đó khang khác nữa...

” Sierra ?”

” Ừ, tớ đây. Cám ơn nhé, B. Tớ sẽ gọi lại sau.” Sierra tắt máy và thả di động vào túi.

Vincent đã bị cảnh sát bắn chết ba năm về trước. Bóng dáng cao ngất ngưỡng của anh sánh ngang với bức tường xi măng, hai tay bắt chéo trước ngực, trên ngực chiếc áo mà anh ta thích nhất là dòng tên được viết bằng kiểu chữ bong bóng. Người họa sĩ đã vẽ lại nụ cười nhăn nhó của Vincent sau mỗi trò đùa ngu ngốc. Giờ thì, đôi lông mày của anh nhướng cao lên và quai hàm thì tuột xuống như mếu trong khi đang nhìn đăm đăm về phía xa.

Sierra ngó nghiêng xung quanh. Không chỉ có mỗi bức bích họa Papa Acevedo bị như vậy. Chuyện gì đang xảy ra ?

Chương 6

” Chuyện gì thế ?” Ông hoàng Domino - Manny liếc nhìn Sierra qua bàn cờ ở Bãi phế liệu. Rutilio và Ngài Jean-Louise ngồi cạnh ông ấy, cả hai đều mặc áo sơ mi và đội chiếc mũ cao bồi đẹp nhất của mình. Hai chiếc ghế bỏ trống ở góc bàn dành cho những lão lùn domino – một cho ngoại Lázaro và một của Papa Acevedo – giờ đã được cất đi.

” Cháu đang tính hỏi ông chuyện đó đây” , Sierra nói.

” Rắc rối ở trường à, Sierra ?” , Ngài Jean-Louise hỏi. ” Trường công là chốn ô uế toàn những thứ độc hại.”

Manny gạt tay. ” Im đi, lão già ! Con bé cần phải đi học. Đừng có làm hư nó chỉ vì ông bị đuổi khỏi trường mẫu giáo.”

“Khi tôi đi xong nước cờ này thì, Manny ạ” , Ngài Jean-Louise tuyên bố, “ông sẽ chết mục như một cây bắp cải thối ở trong cái nhà dưỡng lão trên đường Classon”.

“Nếu ông còn chần chừ thêm nữa” , Rutilio cười khùng khục, “Sierra đây sẽ phải vào nhà dưỡng lão khi ông đi xong nước đó đấy. dù sao thì, cả gia phả nhà ông chỉ là một thân cỏ héo mà tôi ném ra khỏi vườn và phỉ nhổ vào trước khi đem cho chuột ăn thôi.”

“Trường học nghỉ hè cả rồi” , Sierra nói. “Và mấy ông cũng thật là kì. À mà, cháu đang băn khoăn không biết chuyện gì xảy ra với người tên Già Vernon đó, bởi vì...”

“Không có chuyện gì cả.” Manny xoay thân hình đồ xô trên cái ghế tựa nhỏ bằng gỗ, ông vuốt ve hàm râu dê của mình. Hai quý ông còn lại thì nhìn nhau, mặt họ méo xệch. Đó là lần duy nhất Sierra thấy họ nhìn nhau một cách nghiêm túc. “Chẳng có chuyện gì cả đâu.”

“Không có gì là sao ? Chính ông nói ông ta bị mất tích trên tờ *Đèn rọi* sáng nay mà.”

“Đúng, lão già đó bị mất tích” , Manny nói.

Ngài Jean-Louise busgn đổ một quân domino ở trên bàn. Còn Rutilio lăm bằm chửi thề trong cổ họng.

“Chỉ thế thôi à ?” , Sierra khoanh tay trước ngực.

Manny vẫn dán mắt vào bàn cờ. Các quân domino đang đổ lên nhau lần lượt.

“Được thôi” , Sierra nói. “Cháu sẽ đi vẽ tiếp. Manny, khi nào ông cảm thấy muốn nói chuyện thì làm ơn hãy cho cháu biết nhé.”

“Hãy đảm bảo là cháu phủ kín tòa tháp ghê tởm đó bằng tất cả lũ quái vật mà cháu có thể tưởng tượng ra nhé, Sierra” , Ngài Jean-Louise nói.

“Từ đầu tới chân luôn” , Rutilio thêm vào.

“Ta sẽ uống mừng việc đó” , Manny nói. Mỗi người bọn họ rút ra một cái túi giấy màu nâu với một chai rượu bên trong. Họ lần lượt đổ

xuống đất một ít rượu mời Papa Acevedo rồi tu một hơi. “Khà ! Thứ làm ta khó chịu nhất chính là bức tường đó” , Manny nói tiếp. “Bọn ta tềng có thể nhìn thấy hết cả khu phố, qua cả tiệm của Carlo cho tới nhà thờ, và nhìn thấy cả bệnh viện ở tít đằng xa cơ. Giờ thì ? Khốn nạn. Chỉ toàn một sự trống rỗng ngu ngốc.”

“Nếu ông không đi nước tiếp theo sớm thì” , Rutilio nói, “tôi đoán chắc rằng họ sẽ viết câu đó lên mộ ông đấy.”

“Có phải lượt của tôi đâu, đồ lảm mồm, bảo Lenel ấy.”

“Đây là mộ của Manuelito” , Ngài Jean-Louise nói. “Chỉ toàn một sự trống rỗng ngu ngốc.” Ông nhún vai. “Hay cái gì đó tương tự.” Ông và Rutilio cùng làm dấu thập giá trên ngực. Manny xô đổ và xáo lại hết các quân cờ.

“Tạm biệt mấy người kì quặc” , Sierra nói.

Khuôn mặt của Papa Acevedo giờ gần như không nhìn thấy được nữa. Sierra nhìn nó khi đang bước tới chân Tòa tháp. Nếu không ai chịu trả lời những câu hỏi của cô, Sierra sẽ làm việc mà mình vẫn luôn làm khi người ta lờ cô đi: đắm mình vào nghệ thuật.

Cô đã gần hoàn thành xong phần miệng rồng – môi của nó ngoác về sau, để lộ ra hàm răng sắc nhọn không lồ bao quanh một tảng lửa luyện ngục chỉ chực nổ tung. Hôm nay là lúc để vẽ đôi mắt. Sierra đeo tai nghe vào và để cho thứ nhạc lai giữa salsa và rock nặng đô – do ban nhạc Culebra của anh trai Juan sáng tác – tẩy sạch những ưu phiền trong lúc cô trèo lên dàn giáo.

“Vào đêm trăng tròn” , một giọng ngân nga, “ta sẽ giết chết mặt trời già nua”. Đó là tất cả những gì cô có thể nghe thấy trước khi tiếng guitar điện của Juan vang lên suốt bài hát, làm lu mờ hết phần còn lại của lời ca. Đêm kinh hoàng hôm trước vẫn còn đọng lại trong tâm trí cô, nhưng âm nhạc đã làm nó dịu đi phần nào.

Sierra bày màu vẽ ra và trét vài đốm trắng lên nhãn cầu của con rồng.khi đã hoàn thành xong đôi mắt, cô bắt đầu vẽ những cái vảy chạy dọc theo cổ nó. Vụ đó đơn điệu hơn nhiều so với lúc chăm chú cho phần mặt,

nhưng đó là việc phải làm. Tiếng chập chĩa⁽¹⁾ đập vào nhau; guitar của Juan và tất cả những tiếng organ đều rít lên rồi ngưng lại. “Nhìn những kẻ thù ngã xuống”, một tiếng thì thầm gấp gáp xuất hiện, “Âm thanh của những linh hồn đang mời gọi/ Nguồn năng lượng thúc giục...” và rồi Bùm ! Cả ban Culebar cùng trở lại một lúc: guitar, trống, organ và những tiếng gào điện tử không dứt.

1. Hay còn gọi là chũm chọe (cymbals)

Mồ hôi ướt đầm lưng áo, và Sierra mừng vì mình đã mặc một chiếc áo phong cắt tay và hở vai. Cô kẹp mái tóc xù của mình bằng một chiếc băng đô màu đỏ và tháo hết đồng vòng xích liêng xiêng thường đeo.

Sierra nhúng cọ vào sơn trắng lần nữa ngay lúc giàn giáo rung chuyển. Cô tháo tay nghe xuống. Ai đó đang leo lên. “Ai đấy ?”, cô gọi.

“Chào!”, gương mặt của Robbie xuất hiện ở cách cô một tầng.

“Robbie!”

Cậu trèo lên tầng ngay dưới Sierra và dừng lại lấy hơi. “Tối qua tớ đã rất lo cho cậu. Cậu thì... đột nhiên biến mất !”

Sierra chống tay vào hông. “Thực tế, người đã biến mất chính là cậu đấy, quý ngài. Việc tớ làm được gọi là chạy trốn chết.”

“Tớ đã tìm cậu!”. Vai Robbie so lại cao tới nỗi nó gần chạm tới mang tai của cậu. “Tớ thề đấy ! Chỉ là...”

“Ờ hờ.” Sierra nhướn một bên lông mày với cậu và nhận ra là mình chỉ đang bắt bẻ Robbie cho vui. “Đây nè !” Cô đưa cho cậu cái chổi lăn. “Cậu có thể đèn bù cho tớ bằng việc sơn lớp nền lên và vẽ gì đó ngẫu ngẫu ở chỗ kia cho hợp với con rồng.”

“Muốn vẽ gì cũng được hả ?”

“Tới bền luôn.”

“Ngon !” Robbie cúi xuống khay dụng cụ, bật mở một hộp sơn nền trắng và nhúng chổi vào. “Ý tớ là, vấn đề ở chỗ... tớ cũng quá sợ hãi, nhất là khi cậu biến mất, và...”

“Chạy trốn chết.”

“À phải, khi cậu chạy trốn chết và tớ thì không biết phải làm gì.”
Cậu lăn chối vào trong sơn rồi bắt đầu quét lên khắp bức tường.

“Hừm, cậu có thực sự biết mình đang làm gì không thế hả, Robbie ?”

Cậu ta nhún vai. “Cậu biết là tớ đã vẽ vài bức bích họa ở đây và kia rồi mà. Dù sao thì, khi cậu...”

“Có bức nào tớ từng thấy không ?”

Robbie ngừng sơn lại và nhìn Sierra. “Thực ra thì...” Cậu hất hất đầu về phía gương mặt hoảng hốt của Papa Acevedo.

“Cậu vẽ cái đó hả ? Tớ hoàn toàn không biết đấy !”

“Ừ, ông ấy đã... ừ.” Cậu lắc đầu và quay mặt lại vào tường.

“Có chuyện gì sao, Robbie ?”

“Không sao cả.”

Sierra nghiêng răng. Không ai muốn nói chuyện về thứ khiến họ phiền lòng. Cô nuốt xuống một tiếng thở dài bực dọc – mà cô có là gì với Robbie đâu chứ ? Cậu ta không nợ cô lời giải thích nào cả. Cô quay lại với mắt của con rồng.

“Ý tớ là” , Robbie nói. Cậu ta đang đứng đối diện bức tường, hai mắt nhắm lại. “Tớ không biết phải nói sao về nó.”

“Có liên quan gì đến việc những bức bích họa bị phan dần đi không ?”

Cậu buồn bã gật đầu. “Cậu nhận ra hả ?”

“Tớ đã thấy nó và... hôm qua, đã có một...” , Sierra hít một hơi thật sâu, cô cảm thấy Robbie đang nhìn mình. “Có một giọt lệ. Nó rỉ ra từ mắt của Papa Acevedo và chảy dài xuống mặt ông.”

Cực kì khẽ, Robbie mỉm cười, nhưng trông cậu như sắp sửa òa khóc. “Cậu đã thấy nó.”

Sierra gật đầu. Cậu ấy đã không mắng cô điên. Cậu ấy đã biết. Cảm giác thật tuyệt. Suốt vài giây sau đó, mắt của hai người không rời nhau.

“Vậy cậu có muốn nói cho tớ biết những Người nặn bóng là gì không ?” , Sierra nói.

Robbie nhìn đi hướng khác.

Một bài rock mạnh của Juan rú lên trong túi quần của Sierra. Cô ra hiệu cho Robbie. “Đợi một chút.” Cô bước vài bước ra xa và bắt máy. “Hãy, chuyện gì thế, B ?”

Giọng Bennie có vẻ hí hửng. “Người mà cậu nhờ mình kiểm tra ấy. Tiến sĩ Wick ?”

“Ừ,” Sierra rảo bước về phía bên kia của giàn giáo, kẹp di động vào vai.

“Này!” , Manny hét lên từ dưới đất, nơi ông vừa thả xuống vài hộp sơn nền nữa. “An toàn là trên hết, bé con ! Và chúng ta chuẩn bị nghỉ ăn trưa, nên hãy nói cháu muốn gọi gì từ quán của Chano.”

“Được rồi, Manny !” Sierra vẫy vẫy tay. “Ông ta làm sao cơ, B ?”

” Ông ta là giáo sư ở trường Columbia. Hoặc đã từng làm ở đó.”

” Sao cậu tìm được thế ?”

” Nhờ thứ tuyệt vời mà chúng ta có thời này. Mạng và cấp độ phủ sóng của nó. Toàn cầu đấy.”

” Hay đấy.” Sierra đảo mắt lần nữa. ” Nếu chỉ thế thì tự tớ cũng tìm được. Tớ muốn, cậu biết mà, hãy tìm hiểu sâu hơn nữa đi ! Vận dụng hết những dây thần kinh điên rồ của cậu rồi tìm cho tớ mã số thẻ ATM và màu ưa thích của ông ta hay gì đó đi.”

” Sao cũng được, gái ạ, nghe này: tớ muốn cậu hãy tìm hăm cái ham muốn là trò chơi chữ về điều mà tớ sắp nói đây.”

” Tớ sẽ cố hết sức.”

” Ông ta có một trang Bách khoa toàn thư.”

Sierra cắn môi dưới. ” Cậu không đùa chứ ?”

” Tin tớ đi, dù cậu định nói gì thì tớ cũng đã dự liệu hết rồi. Dù sao thì trên đó cũng không có nhiều thông tin lắm, ngoài việc ông ta là một nhà nhân chủng học lớn, chuyên môn nghiên cứu những thứ gọi là *Hệ tâm linh đô thị*, từng học ở Harvard, làm việc ở Columbia, và rồi biến mất biệt tích. Ông ta có hơi lạc hậu so với thế hệ đồng lứa. Ông ta không phải kiểu ngồi ở đâu đó và xem những thước phim nhảm nhí của người khác đâu. Đó là những gì tìm được cho đến lúc này, ít nhất là trên mạng. Chỉ có duy nhất

một nơi có nhiều hơn những thông tin về di sản của Wick thôi, hay có thể gọi là Wickabilia, như chúng ta đề cập ở...”

” Bennie.”

” Tớ bảo cậu phải hứa không chơi chữ. Còn tớ có hứa đâu.”

” Đó thậm chí còn không phải chơi chữ. Thôi được, cậu nói tiếp đi.”

” Ông ta có hồ sơ tư liệu trên giấy. Tớ hiểu, nghe có vẻ cổ lỗ quá phải không ? Nó nằm trong thư viện nhân chủng học của trường Columbia.”

” Tuyệt ?”

” Chúc cậu đủ may mắn để vào được đó. Không phải cứ lừ lừ đi vào từ cổng trước là được đâu.”

” Ha ha. Tớ có người quen là chuyên gia về những việc kiểu đó. Cám ơn đã giúp nhé, B.”

Một nhà nhân chủng học. Có thể Wick đã nghiên cứu về một thứ gọi là Người nặn bóng gì gì đó mà ngoại Lázaro nhắc đến. Nên cô có thể tìm được Wick, biết đâu ông ấy có thể giúp cô hiểu được chuyện gì đang diễn ra. Biết đâu ông ấy lại có cách để tìm được Lucera.

Robbie đã bắt đầu vẽ một mớ lộn xộn cộp mác cá nhân, như là một người phụ nữ toàn xương xẩu đang tự vỡ vụn ra khắp bức tường Tòa tháp. Nhìn nó ghê rợn đến hoàn hảo. Sierra cảnh cáo cậu ta. ” Tớ vẫn chưa thăm vấn cậu xong đâu, người anh em.”

Robbie vẫn tập trung vào bức vẽ. ” Em biết rồi, thưa chị.”

” Tớ sẽ quay lại ngay,” Sierra lắc lắc đầu, kéo nhanh danh sách liên lạc trong di động, và bắt đầu một cuộc gọi.

” Có vụ gì đấy, Sierra cưng ?” , giọng chú Neville nghe hưng phấn hơn bao giờ hết.

” Chú có sẵn lòng làm giúp con gái nuôi yêu quý một việc vào ngày thứ Bảy đẹp trời này và đánh xe một chuyến vào khu trung tâm không ?”

Chương 7

” Vậy là khi tụi cớm đến khu nhà, bọn chú chẳng tỏ vẻ gì cả” , chú Neville nói, mỉm cười với hàm răng ố vàng khói thuốc lá. ” Cháu biết đấy,

giả ngu như một lũ da màu vô công rồi nghề.”

” Và chuyện gì xảy ra ạ ?”

” Ờ thì, thằng Hog cũng biết rằng tốt hơn hết là không nên làm gì cả. Nó sợ bọn chú nhưng cũng sợ cả tụi cớm nữa. Đến khi tụi cớm lượn qua rồi thì nó lại cố vùng chạy. T-Bone tóm được và đập cho nó một trận.”

Tất cả các cửa kính trên chiếc xe Cadillac Seville đời 1969 của chủ Neville đều được hạ xuống, và gió cuốn bay tóc của Sierra trong lúc họ lướt nhanh về phía bắc đường cao tốc FDR (1). Bên tay trái, đặc khu Manhattan chỉ còn là một mối lộn xộn của những tòa nhà chọc trời chất chồng lên nhau. Còn bên phải là dòng sông Đông lấp lánh ánh cam dưới vầng mặt trời buổi trưa.

1. Hay còn gọi là đường cao tốc Franklin D. Roosevelt. Manhattan có hai đường vành đai đó là Westside là điểm chốt của bờ phía Tây chạy dọc sông Hudson và FDR (Franklin D. Roosevelt) là điểm chốt của bờ Đông chạy dọc sông Đông.

” Chú giết hẳn hả ?”

Chú Neville phá lên cười. ” Không hề, con gái ạ ! Con nghĩ chú là loại đầu gấu kiểu gì vậy ?” Sierra không chắc mình nên trả lời câu đó thế nào, nhưng may mắn là chú cứ nói tiếp luôn. ” Bọn chú không bao giờ làm thế với anh em đồng hội cả. Làm vậy có khác gì tụi cớm đâu, mà thế thì chả có ý nghĩa gì sất. Bọn chú chỉ tấn hẳn mấy lượt, rồi đuổi đi thật xa cho khuất mắt. Chắc hẳn đã trốn tới Tennessee hay đâu đó.”

” Hẳn đã làm Sheila bị thương nặng lắm ạ ?”

” Năm viện mất ba tuần. Và cô ấy chẳng bao giờ mở lời với bất cứ đứa nào trong bọn chú nữa, dù chỉ là nửa chữ.”

” Tệ thật...”

Khi Neville cười, chiếc cằm hẹp của chú trông như gấp nhỏ lại để nhường chỗ cho khuôn miệng rộng tới mang tai đó. Chú luôn thích nói về thời quá khứ huy hoàng, cho dù hầu hết những câu chuyện của chú đều kết thúc bằng việc ai đó bị đánh như tử. Sierra và Bennie đã từng mất cả đêm để đoán xem chính xác thì Neville làm gì để kiếm sống. Hỏi trực tiếp thì có vẻ vi phạm vào một nguyên tắc ngầm nào đó. Dù sao thì việc đoán mò cũng vui hơn.

” Chúng ta sẽ làm gì ở Columbia ấy nhỉ ?” , Neville hỏi. Chú nắm chiếc vô lăng bọc da bằng một tay, trong khi tay kia thì mò mẫm túi áo để tìm một điều thuốc khác.

” Khó giải thích lắm ạ” , Sierra nói. ” Nhưng về cơ bản là con cần nghiên cứu vài thứ. Về gia đình con – đúng hơn là về ngoại Lázaro.” Cô đánh một ánh nhìn đầy ý tứ về phía Neville xem chú có mắc câu hay không. Neville vẫn tập trung nhìn đường. ” Nó liên quan đến một ông giáo sư trường Comlumbia bị báo mất tích, ngoại con biết ông ta, nên con phải vào đó để kiểm mấy thứ tài liệu. Nhưng con không nghĩ là họ sẽ để cho con vào.”

” Lịch sử gia đình, chia ly và đoàn tụ, những bí mật hóc hiểm được giấu trong một lâu đài ở Ivy Leage ⁽¹⁾” , Neville nói. ” Nghe có vẻ hợp với chú đấy. Con có kế hoạch gì chưa ?”

1. Ivy Leage là tên gọi của nhóm tám trường/viện đại học có hệ thống triết lý giáo dục và chất lượng đạo tạo hàng đầu nước Mỹ. Tất cả đều là đại học tư nhân và đều nằm ở các bang thuộc khu vực Đông Bắc nước Mỹ. Đứng đầu là *Harvard* ở Massachussetts, rồi đến *Yale* (Connecticut) , *Columbia* (New York) , *Brown* (Rhode Island) , *Darmouth* (NewHampshire) , *Cornell* (New York) , *University of Pennsylvania* (Pennsylvania) và *Princeton* (New Jersey)

Sierra lắc đầu. “Đó là lí do con nhờ chú đi cùng. Chú và tất nhiên là cả chiếc xe này nữa.”

“Quả nhiên.”

Thật khó mà tin được là khuôn viên rộng mở và được chăm chút cẩn thận của trường Đại học Columbia lại nằm cùng thành phố với khu Bed-Stuy. Sierra thật sự thảng thốt khi họ đi qua cổng chính và được bao quanh bởi những ngôi đền của tri thức cùng những bãi cỏ được cắt tỉa chu đáo. Những sinh viên tham dự khóa học mùa hè tụ lại thành nhiều nhóm nhỏ, trò chuyện đầy hứng khởi.

“VẬY là chúng ta đang có một chuyến tham quan trường” , Neville nói.

“Vào tháng Sáu hả ?”

“Vào tháng Sáu.”

“Được thôi” , Sierra nói.

Neville búng ngón tay. “Và con là một con mọt sách.”

“Con thích sách.”

“Con yêu sách, và con muốn thăm thú thư viện. Hiểu chứ ?”

“Hiểu.”

“Giờ thì, về tính cách, con hãy bắt chước giọng Ivy Luague, và đi hỏi đường.” Sierra bước về một nhóm sinh viên đang chuyện trò. “Hãy chọn một anh chàng ấy, Sierra” , Neville nhắc khẽ. “Và nhớ cười tươi.”

Cố gắng gượng nở một nụ cười thật tươi và đi tới gần anh chàng người châu Á đang đội mũ lưỡi trai. “Chào, tớ là sinh viên tới tham quan và tớ rất thích đọc sách. Cậu có thể chỉ cho tớ biết thư viện nằm ở đâu không ?”

Đằng sau cô, Neville úp bàn tay lên mặt tỏ ý thất vọng nãy nê.

“Ờm... nó là tòa nhà to đùng ở bên kia bãi cỏ ấy” , anh chàng nói trong lúc nhìn cô.

“Đúng là thảm họa” , Neville nói khi cô quay lại.

“Coi này, chúng ta đã biết điều cần biết. Con không giỏi nói dối. Vậy thôi.”

“Cũng có lí. Con dẫn đường đi.”

“Thẻ sinh viên của cháu đâu ?” , người bảo vệ gác ở lối vào thư viện yêu cầu. Họ đang đứng trong khu tiền sảnh bằng đá cẩm thạch cực rộng. Sierra cảm thấy mình giống như một mẫu vụn bánh mì tí hon nằm trong một cái lò nướng cao cấp khổng lồ.

“Cháu để quên ở nhà rồi” , cô nói.

“Vậy về lấy đi.” Tay bảo vệ khoảng tầm ba mươi tuổi, với mái tóc đen điểm hoa râm chải ngược, ôm sát da đầu và một chòm râu lún phún ở cằm. Trông như thể gã đã phải lặp lại câu nói ấy ít nhất là mười lăm lần mỗi ngày.

“Cháu không thể” , Sierra nói.

“Sao không ?”

“Khóa phòng kí túc của cháu bị hỏng.”

“Vậy thì gọi cho văn phòng trực. Họ sẽ cử người đến mở cửa.”

“Cháu không thể”, Sierra nhắc lại. Nhưng đầu óc của cô hoàn toàn trống. “Cháu phải... đi đây.” Cô nghiêng rặng và quay người ra ngoài, nơi ba đờ đầu của cô đang chờ bên cạnh bức tường đá thấp.

“Chú không nghĩ vậy đâu”, Neville nói.

“Con đã cố gắng rồi.”

“Được rồi, để chú.” Chú khệnh khạng đi tới một bãi cỏ nơi tụi sinh viên đang tụ tập lại thành những nhóm nhỏ.

“Chú đi đâu thế”, Sierra gọi.

“Xem và học tập đây nhóc.” Neville đang thu hút ngày càng nhiều ánh mắt tò mò của đám sinh viên da trắng. Cái dáng cao dong, bộ vest bóng và màu da tối khiến chú trông khác biệt hẳn với những người xung quanh. Chú cầm chiếc cặp da kiểu cô điển bằng một tay, còn tay kia kẹp một điều thuốc. Sierra cảm thấy tai mình nóng đỏ lên khi những tiếng xì xào và huýt sáo vang lên xung quanh. Cô mất dấu Neville trong một giây, rồi chợt thấy chiếc mũ cao bồi nhấp nhô quay trở lại từ trong đám đông.

“Chú vừa làm cái gì vậy?”, Sierra nói. “Và cái cặp của chú đâu?”

Neville, hai tay giơ trống không, đi qua cô mà không hề dừng lại. “Ở yên đây”, chú nói khẽ. “Hãy chờ tới đúng thời điểm. Chú sẽ ở trong xe.”

Sierra muốn đi cùng Neville. Tình huống này khiến cô càng lúc càng sợ, nhưng không có đường lùi nữa rồi. Bất kể việc đó là gì thì Neville cũng đã làm rồi, thế đấy. Bên cạnh đó, tìm được Wick là manh mối tốt nhất để giải được câu đố của ngoại Lázaro. Cô nàng khốn khổ đành ngồi phịch xuống chiếc ghế đá và chờ đợi.

Không đến năm phút sau, một tiếng nổ lớn phát ra từ những chiếc bàn gỗ thấp. Đám sinh viên cuống cuồng dạt ra xa, còn đội cảnh vệ trường ập đến từ khắp các hướng, vẻ mặt và dáng người của họ đều căng thẳng như sắp đánh nhau. *Trò này của chú Neville cũng chẳng ích gì đâu*, Sierra nghĩ, nhưng rồi, tay bảo vệ tóc hoa râm chạy ra khỏi thư viện cùng với vài người khác tới chỗ phát ra âm thanh lạ trên bãi cỏ.

Sierra đứng dậy và thò đầu qua cửa kính. Không có ai đang gác ở cửa vào nữa. Mặc kệ nhịp tim đang đập thành thịch thành tiếng, cô luôn

lách thật nhanh xuyên qua cổng an ninh, vượt qua chốt gác, và chui tọt và trong thư viện

Chương 8

Sierra chưa bao giờ được nhìn thấy nhiều sách như vậy trong đời. *Sự phát triển kinh tế ở Thế giới thứ ba*, một tựa đề đồng dạng đặt trên một bàn trưng bày. Một cuốn khác là *Những nghiên cứu về văn học Puerto Rico*. Cô thậm chí còn không biết rằng có một thứ gọi là Văn học Puerto Rico tồn tại, mà nó còn chiếm một vị trí đáng kể trong thư viện trường Columbia. Một cuốn sách bìa mềm nhỏ hơn tên là *Tranh luận với ngài Remus: Tuyển tập các Tiểu luận và Truyền thuyết về Dã sử phương Nam*.

Tập trung nào, cô gái, Sierra tự nhủ, bắt chước giọng ba đỡ đầu của mình. *Hãy làm việc mình đến đây để làm*. Cô tìm thấy bảng địa đồ và dí ngón tay theo nó cho đến khi tìm thấy một khu vực được gọi là Văn khố Nhân chủng học. ” Tầng hầm thứ hai, phòng bảy” , cô thốt lên thành tiếng.

Cô ấy quay lại sau vài phút và đặt một tập giấy tờ dày cộm lên trên quầy. ” Cửa cứng đây. Chỗ này sẽ giới thiệu tương đối ổn về những nghiên cứu của Wick. Vấn đề là, cứng sẽ phải sao lại chúng. Cứng có thể sử dụng máy phô-tô ở chỗ kia, chỉ cần quẹt thẻ sinh viên vào như thẻ tín dụng là được.”

” Chuyện là...” , Sierra mím môi. “Cháu không có thẻ sinh viên.”

Nydia dừng việc sắp xếp lại đồng giấy tờ và nhìn chăm chăm vào Sierra thật lâu. “Tôi đã nghĩ là trông cứng khá non.”

“Cháu có thể giải thích.”

Người thủ thư giơ tay ra hiệu cho cô dừng lại, hành động này khiến Sierra thấy cảm kích vì thực sự cô cũng không biết phải giải thích ra sao.

“Không cần đâu. Tôi thấy cứng đang theo đuổi thứ gì đó rất thú vị. Tôi tò mò. Và tôi thích phong cách của cứng. Đây” Nydia thò tay vào trong hộc ngăn kéo bí mật nào đó dưới bàn làm việc rồi đưa cho Sierra một tấm thẻ được ép nhựa trong với ghim cài ở mặt sau. “Đó là một tấm thẻ tạm thời, tôi thường đưa nó cho các thực tập sinh của mình. Chúng ta có thể

kiểm cho cứng một cái thẻ thật nếu cứng muốn tiếp tục đến đây. Cứng có thể dùng chúng với các máy phô-tô và qua mặt nhân viên an ninh.”

“Oa” , Sierra nói, trầm trồ với món quà từ Nydia. “Cảm ơn cô. Cháu không biết phải nói gì nữa.”

“Không có gì đâu.” Nydia mỉm cười. Cô ấy tách riêng một tập nhỏ hơn khỏi phần còn lại. “Dù sao thì đây mới là thứ hay ho – những nhật kí và ghi chú của Wick. Hầu hết chỗ còn lại là những nghiên cứu, phương trình tính toán linh tinh. Còn nữa, đây là số di động củ tôi.” Cô ấy ghi một số điện thoại vào mảnh giấy nhỏ màu vàng. “Hãy báo cho tôi biết nếu cháu tìm thấy gì đó thú vị về Wick.”

“Chú bỏ thứ gì vào trong cặp xách đấy ạ ?” , Sierra hỏi ba đỡ đầu của mình.

Neville hoặc cố tình lơ đi hoặc không thể nghe thấy tiếng cô bởi giai điệu funk cũ mà ông thích thú hát theo suốt cả quãng đường về trên cao tốc Bờ Tây.

Sierra ôm tập tài liệu sát ngực. Thế giới dường như càng lúc càng trở nên kì quặc hơn theo từng giờ, nhưng thời khắc chiều tà vẫn cứ đẹp tuyệt. Vầng tà dương chơi trốn tìm với những tầng mây tím hồng trải dài suốt cả đường chân trời của thành phố Jersey, và những cơn gió mát mùa hạ lượn qua các ô cửa kính của chiếc Cadillac khiến tóc cô rối bù. “Chú Neville” , cô gọi.

“Dậy đi, dậy đi, dậy đi !” , Neville gào lên, mỗi lần lại bấm còi xe theo nhịp.

Sierra tắt phụt đèn đi. Neville quăng cho cô một cái lườm sắc lẹm. “Có gì trong cặp xách của chú thế ?”

“Chẳng gì cả.”

“Không gì cả là sao ?”

“Là chẳng có cái quái gì hết. Ta đã bỏ hết ra trước khi chúng ta lên đường.”

“Tại sao ạ ?”

Neville trông có vẻ tự đắc. “Ta luôn luôn mang theo một cái cặp xách rỗng. Phòng trường hợp ta phải vớt nó lại đâu đó.”

“Thế tại sao mọi người lại chạy loạn lên và nhân viên an ninh phải kéo tới ạ ?” , Sierra nói.

“Bởi vì một tay da đen đặt một chiếc cặp xuống và bỏ đi.”

“Nhưng...”

“Nó hiệu quả đấy chứ ?”

“Nhưng chú có thể bị bắt đấy !”

Neville chế giễu. “Bắt người chỉ vì họ mắc tội dăng trí ? Thừa hơi đi gây phiền phức cho một người tốt để quên đồ rồi tìm lại à ? Chú còn mong họ đã làm thế. Con có lấy được thứ mình cần không ?”

“Ý con là, có... Nhưng chú đã ngồi ở trong xe suốt thời gian đó. Họ có thể đã...”

“Chú sẽ rời khỏi đó nếu tình hình trở nên căng hơn và nhắc con gặp chú ở chỗ khác. Chú cũng có di động, con biết đấy. Nhưng cũng may là chuyện chưa tới mức đó. Chú có mang theo một khẩu súng nòng trong thùng xe.”

“Khẩu súng săn cửa nòng á ?”

Chú Neville chỉ cười phá lên và tiếp tục mở đài. Sierra không thể nào biết được lúc nào thì chú đang đùa về những chuyện kiểu như thế.

Chương 9

Chú Neville đi chậm dần rồi dừng hẳn trên đường Throop. Sierra cảm ơn ba nuôi, cô mua một phong kẹo cao su và siro đá bào ở cửa hàng tạp hóa của Carlos, rồi tựa lưng vào một bức tường trong bóng râm của ráng chiều đỏ ối. Cô lôi tập tài liệu của Wick ra khỏi cái túi đeo chéo của mình. Phần lớn chúng trông giống nhật kí, tất cả đều được viết tay bằng nét chữ rất mềm mại. Có một vài tranh vẽ và biểu đồ - rất nhiều hình vẽ cơ thể con người, và những vòng tròn đẽ lên trên mà Sierra không hiểu gì hết. Cô dạo qua vài trang nữa. Ở đâu đó trong này có ghi lại lịch sử bị che giấu của cộng đồng kì quặc mà ông ngoại cô là thành viên, cô dám chắc.

Ánh nhìn của cô bắt gặp từ Lucera và thế là cô lộn lại trang trước đó. *Trở lại Brooklyn. Ngạc nhiên và kính phục trước sự thành tâm của cộng đồng này với hệ tâm linh bản địa. Nghệ thuật tái hiện tưởng niệm phát triển*

rất mạnh ở đây, một sự giao thoa của nghệ thuật và tâm linh. Thần thoại về những Người nặn bóng xoay quanh một nguyên mẫu tâm linh tên là Lucera, người đã biến mất một cách bí ẩn vài tháng trước, không lâu trước khi tôi thâm nhập vào. Có những lời đồn thổi rằng nếu không có Lucera, những bức bích họa được vẽ bởi ma thuật của Người nặn bóng sẽ dần phai nhòa và sự liên kết tới tâm linh sẽ bị xóa sạch.

“Oa” , Sierra thốt lên thành tiếng. Cô xé miệng túi ni lông đá bào và hút thứ hỗn hợp màu xanh trong đó.

Sự vắng mặt đó khiến họ chật vật, nhưng mỗi người vẫn có thể cảm nhận được tiếng gọi của các linh hồn ở trong gió, quyền năng của trí tưởng tượng biểu hiện trong sự dâng hiến cho tiền nhân trên khắp các bức tường và mặt thất của thành phố.

Laz nói rằng những bí mật của Người nặn bóng là không thể hiểu nổi đối với người ngoài. Và tôi đã phải tự tìm hăm ham muốn bảo vệ chủ kiến, bảo vệ chuyên ngành và lịch sử sưu tầm đáng xấu hổ của mình, bạn biết đấy. Lão đã cười nhếch mép khi nói điều đó, như thể việc nhận ra điều đó sẽ khơi dậy những sự bất an sâu thẳm nhất trong tôi. Tôi nghi ngờ rằng có gì đó bất ổn trong cuộc gặp này. Nào, cùng đợi xem...

Tên của ngoại Lázaro có trong nhật kí của tay giáo sư kì lạ này. Sierra còn muốn đọc thêm nhưng trời đang chuyển tối, và Robbie cùng những chiến binh domino đang đợi cô ở chỗ bức bích họa. Cô nhét tập tài liệu vào trong túi đeo chéo, vứt cái túi đá bào rỗng đi và rảo bước.

Bức bích họa của Vincent trông vẫn lạnh lùng và kiên định. Già Drasco tập tễnh đi ngang qua cô, luôn miệng lẩm bẩm những tràng câu đố, với đàn mèo hành quân theo đuôi cụ như thường lệ. Bên kia đường, mấy ả da trắng mặc đồ tắm hai mảnh lượn lờ quanh cái biển quảng cáo để làm gì đó – có lẽ là môi giới mua bán xe hơi hoặc thuốc lá chăng ? Sierra không thể nói chắc và cũng không quá quan tâm. Xa hơn, những phụ nữ đội mũ nhạt màu đang đăng kí trực đêm ngay trước nhà thờ, và một nhóm khác chen lấn để vào được cửa hàng rượu ngay bên cạnh.

Sierra quay đi và bước vào trong Bãi phế thải.

Trong khoảng sân rộng mở và bụi bặm lọt thỏm giữa những núi xe tải, Rutilio thực hiện một cú xoay hai vòng lệch lạc trên không trung theo nhịp đếm hỗn hển của bản thân. Lão tiếp đất trong tư thế ngồi xổm với hai bàn tay vươn ra phía trước. Về cơ bản thì lão gầy còm, và điều đó chỉ khiến cho cái bụng bia khổng lồ trông càng nổi bật. Ngay cả nó cũng không giúp được lão giữ thăng bằng tốt hơn. Lão thận trọng vươn người lên, thò ra một tràng chửi thề tiếng Tây Ban Nha cho tới khi đứng được hẳn người dậy, rồi lão vắn hông kêu răng rắc, dặt dẹo giậm giậm chân.

Sierra, manny và Ngài Jean-Louise vỗ tay. “Bước nhảy tệ nhất từng thấy” , ngài Jean-Louise lẩm bẩm.

Manny cau mày. “Thôi nào, không tệ tới mức đó.”

“Ông chưa được thấy lão làm cái gì đó khi mở nhạc: thảm họa thực sự. *Thảm họa.*”

“Mọi người thấy không ? , Rutilio réo hỏi. “Dễ cực!” Rồi lẩn nhẫn mặt đau đớn và nắm mạnh phần lưng dưới, “Ái chà, *chết tiệt!*”

Một con chó quái dị - một loại lai giữa giống Saint Bernard, Pit bull và Satan-spawn – lao từ phía bên kia Bãi phế thải tới, chồm thẳng lên người lão, cái lưỡi khổng lồ của nó liếm thành phạch vào hai bên má lão.

“Không ! Không phải gọi mày, chết tiệt thật !” , Rutilio la oai oái. “Đó chỉ là một cách biểu cảm thôi ! Không !”

Con chó vồ chặt lấy Rutilio và liếm láp khắp mặt lão, chẳng chừa chỗ nào.

“Ông không cần phải đặt tên cho con chó như vậy đâu, Manny” , Sierra nói.

“Ta biết, nhưng ta đã nghĩ là sẽ rất thú vị. Và đúng thế thật, cháu xem đi !”

Sierra gật đầu xác nhận điều đó khi Rutilio chật vật để đứng dậy và quẳng mạnh một thanh sắt vụn cho con *Chết tiệt* đuổi theo. “Ta ghét con chó đó !” – lão quát.

“Cơ mà nó thích ông” , Ngài Jean-Louise cười khùng khục.

“Mấy ông đùa hơi quá trớn rồi” , Sierra nói. “Robbie đã tiếp tục rồi ạ ?”

Manny mỉm cười với cô. “Ừ, và chúng ta đã bật đèn cao áp lên cho chầu rồi đó.”

“Cháu thấy rồi” , Sierra nói, “Cám ơn ông.”

Những chiến binh domino gật gù và cùng chuốc cho nhau ly rượu rum đầu tiên của buổi tối nay.

“Cậu đã sẵn sàng để nói chuyện chưa hả người anh em ?” , Sierra nói.

Họ đẩy nhanh tiến độ công việc trong một giờ cuối trước khi nghỉ. Sierra tô màu cho toàn bộ cánh rồng trong lúc bầu trời dần chuyển thành màu cao xung quanh họ. Một vài chú chim bay ngang qua, và ở dưới, những gia đình thông thả đi dạo trên con đường tới công viên. Robbie đã sơn phần lớn bức tường thành màu trắng, và bộ xương mặc váy xếp tầng mà cậu vẽ đang gầm gừ điên loạn. Đôi mắt của Papa Acevedo trông có vẻ như đang lờm nguýt một kẻ thù khó nhằn, màu sắc của bức tranh đã phai đi, và gần như trở nên trong suốt từ hôm qua.

“Robbie” , cô gọi khi cậu ta không trả lời.

“Hửm ?”

“Chúng là cái gì ?”

“Chúng nào cơ ?”

“Những người nặn bóng ấy ?”

Robbie thở dài. Giàn giáo rung lắc dữ dội, điều đó có nghĩa là Manny đang trèo lên. Sierra nói nhanh, “Có chuyện gì đó đang xảy ra, nó liên quan tới ông ngoại tớ, cả cái gã đáng sợ ở bữa tiệc lần trước và một ai đó tên Lucera... Mọi người đều có phần trong đó, trừ tớ ra !”

“Này mấy đứa” , Manny thở gấp, ông trèo lên tầng mà họ đang đứng. “Ta phải về đây.”

“Manny” , Sierra nói, “ông quen với người đã chết được gọi là Già Vernon phải không ?”

Robbie cứng người lại.

“Đúng” , Manny nói, “vài năm trước. Những ngày đó đã qua lâu rồi, Sierra ạ”.

“Nhưng ông, Già Vernon và ngoại của cháu đã từng rất thân thiết. Chuyện đó là sao vậy ?”

“Ta sẽ nói với cháu một điều” , Manny vừa nói vừa nhìn trước ngó sau cứ như sợ ai đó đang nghe trộm họ.

Sierra nheo mắt. “Là ?”

“Ông ngoại cháu có thể kể một câu chuyện có nghĩa.”

“Ồ.” Cô cố không tỏ ra thất vọng. “Ý cháu là, cháu biết điều đó. Mọi người ai cũng nói về điều đó. Dù cháu chỉ nhớ mang máng rằng ngoại có kể chuyện. Như hồi cháu còn rất nhỏ, ngoại có hay làm thế.”

“Ồ” , Manny giơ một tay lên. “Để ta nói cháu nghe, lão già này... ngoại của cháu từng khiến chúng ta bị đánh bầm dập. Bọn ta, mấy lão già chỉ ngồi lặng thinh, giống như căn phòng với một đám con nít đang sợ hãi, chờ đợi xem tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra. Trò domino thậm chí còn phải hoãn lại.”

Chỉ mỗi điều đó thôi đã thật đáng chú ý rồi; đội hình chiến binh domino khét tiếng với những cuộc chơi không ngừng dù mặc cho bên ngoài có đang diễn ra đủ loại thảm họa thiên nhiên hay khủng khiếp hơn nữa, một cuộc đấu súng. “Những người nặn bóng, Manny” , Sierra nói. “Hãy nói cháu nghe về những Người nặn bóng.”

Tay nhà báo già nướng mày. “À.”

Sierra nghe thấy Robbie đi tới đi lui ở sau lưng. “À gì cơ ?” , cô nói.

Manny thở dài. “Đó là một câu lạc bộ, Sierra. Một câu lạc bộ của đàn ông. Cháu biết đấy, nơi lũ con trai trong khu phố tụ hợp lại với nhau dịp này dịp khác. Giống như mấy gã hay đội mũ ngộ nghĩnh và những thứ khác tương tự như vậy, may là ở đây thì không có vụ mũ mào ngộ nghĩnh đó. Ờ Chúa.”

“Nhưng tay Wick này là ai, và tại sao hẳn lại viết về điều đó như một kiểu giáo phái ?” Sierra hỏi.

“Điều đó” – Manny cười rầu rĩ – “là câu hỏi dành cho lúc khác. Đó không phải là thứ mà ta có thể nói được. Biết đâu cậu bạn Robbie của cháu có thể giải thích rõ ràng hơn đấy.” Ông chùi tay vào quần. “Được rồi, hai

đứa.” Cả giàn giáo rung lên thành tiếng khi ông ấy trèo xuống dưới đất. “Ngủ ngon”, ông chào.

“Ngủ ngon”, Robbie nói nhỏ. Giọng của cậu nghe như cách xa cả trăm dặm.

Sierra quay lại và nhìn cậu ta bằng ánh mắt hình viên đạn. “Cậu có thể giải thích mấy chuyện này khi hộ tống tớ về nhà, bạn thân ạ.”

Chương 10

“Coi này, thường thì tớ không bao giờ nói về những thứ này, với... bất kì ai.” Robbie sục cả hai tay vào túi quần. Họ đứng ở rìa của giàn giáo, nơi Tòa tháp và tòa nhà gạch cũ hợp thành một góc vuông.

“Nhưng đây là trường hợp đặc biệt”, Sierra nói. “Mọi thứ đều đang dần sụp đổ.”

Cậu ta cười yếu ớt. “Ừm, đây là ngoại lệ. Chỉ là người ta sẽ nghĩ rằng cậu bị điên khi nghe cậu nói về những chuyện kiểu này, hiểu chứ? Và chúng tớ, cậu biết đấy... đã thề sẽ giữ bí mật.”

“Cậu cũng là một Người nặn bóng phải không? Tớ biết mà!”

Robbie mỉm cười. “Điều đó rất khó để giải thích.”

“Được rồi”, Sierra nói. “Tớ không thể hứa là mình sẽ không nghĩ cậu bị điên đâu.”

“Cảm ơn nhé.”

“Nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì tớ sẽ vẫn là bạn của cậu và giúp cậu hoàn thành bức bích họa.”

“Đó là bức bích họa của *cậu* ! Chính tớ đang giúp *cậu* hoàn thành đấy chứ !”

“Tớ đang đùa thôi, anh bạn ! Thoải mái đi nào.”

Robbie chỉ vào khuôn mặt buồn rười rượi của Papa Acevedo. “Được rồi, nhìn này. Chính tớ đã vẽ nó đấy.”

“Hắn rồi.”

“Papa Acevedo – Maurico – khi còn sống, ông ấy đã từng là thầy giáo của tớ. Lần đầu gặp mặt, tớ mới mười hai tuổi, chỉ là một đứa trẻ, nhưng ông ấy biết tớ có gì đó đặc biệt... và ông ấy đã huấn luyện tớ.”

“Huấn luyện cậu làm gì cơ ?”

“Về vờ và... giao thiệp với các linh hồn. Việc nặn bóng ấy.”

Một mớ rắc rối, mâu thuẫn không ngừng xoay vần trong tâm trí của Sierra. Cô đành phải dẹp chúng qua một bên không nghĩ nữa và chỉ gạt đầu cho xong. Phải, chuyện đó nghe có vẻ điên rồ thật. Cũng không phải chuyện gì to tát khi có ai kể cho cô nghe những câu chuyện kì quặc về một lão giáo sư già hoặc thậm chí là những thành viên trong gia đình cô. Nhưng đó lại là Robie, người chỉ lớn hơn cô có vài tháng tuổi và cậu ta nói hoàn toàn nghiêm túc. *Giao thiệp với các linh hồn*. Điều đó nghe rất thật. Một phần nào đó trong Sierra đã đoán sẵn được Robbie sẽ nói thế, đã biết trước về điều cậu ta đang nói đến... ngay từ khi bắt đầu.

Robie hít sâu, quan sát Sierra. “Nhưng chúng không phải là những linh hồn ma quỷ độc ác đâu. Không phải những linh hồn này. Những linh hồn mà tớ giao thiệp cùng, ý tớ là vậy.”

“Linh hồn, kiểu... người chết ? Là ma đúng không ?”

“Ừ, một vài trong số họ là các tổ tiên của những Người nặn bóng, một số khác chỉ là những người bình thường đã qua đời và trở thành linh hồn. Nhưng họ giống như là những đấng bảo vệ, thậm chí là bạn bè của tụi nó. Và họ chỉ trông giống như những cái bóng, cho tới khi...” , giọng của cậu nhỏ dần.

“Tới khi gì cơ ?”

“Tới khi chúng tớ ‘nặn’ họ. Coi đây.”. Cậu ta chỉ vào khuôn mặt, gần như không thể nhìn thấy được nữa, đang nhòm ra từ bức tường gạch. “Linh hồn của Papa Acevedo đang ... đã từng ở trong bức tranh đấy.”

“Đó là lí do tại sao nó khóc!”

Cậu ta gạt đầu và mỉm cười.

“Tớ đã nghĩ là mình bị mất trí...”

“Cậu không mất trí đâu, Sierra.” Robbie đang cười, nhưng trông cậu như thể sẽ suy sụp bất cứ lúc nào. “Chỉ là mọi người thường không nhìn thấy điều đó. Tâm trí của họ không để cho họ thấy, nên nó chỉ trông như một bức tranh bình thường, không chuyển động, không gì cả. Papa

Acevedo luôn nói rằng người ta không thấy những gì họ không muốn thấy. Kiểu vậy đó.”

Sierra nhìn chăm chăm vào khuôn mặt buồn bã của người đàn ông già. Robbie đã lột tả được thần thái của Papa Acevedo một cách hoàn hảo: chiếc mũi to bè và cách bộ ria muối tiêu của ông ấy uốn cong lên ở hai đầu để nhường chỗ cho nụ cười hiền hậu. Papa Acevedo đội chiếc mũ lưỡi trai màu nâu mà Sierra nhớ là ông ấy luôn đội mỗi khi cô đến chơi với ngoại và những chiến binh domino ở Bãi phế thải.

“Dù sao thì, ông ấy đã bắt đầu mờ đi – cả linh hồn và bức tranh – khi Lucera biến mất, khoảng hơn một năm trước. Ban đầu việc đó diễn ra rất chậm, gần như không thể nhận ra. Rồi nó cứ nhanh dần và nhanh dần. Giờ thì...” Robbie đặt bàn tay lên bức tường và nhắm mắt lại. “Tớ không thể cảm thấy ông ấy ở đó nữa. Không thể nói chuyện với ông ấy nữa. Papa Acevedo biết ông ấy sẽ biến mất sớm thôi. Và... lần cuối tớ trò chuyện với ông ấy...”

“Papa Acevedo có thể nói chuyện với cậu... thông qua bức bích họa ấy hả ?”

Robbie gật đầu. “Papa Acevedo nói đang có những thế lực tập hợp lại để đối đầu với chúng tớ. Ông ấy không biết chính xác chúng là gì – chỉ biết rằng chúng tớ nên vẽ thêm thật nhiều bức bích họa, mặc cho chúng cứ phai dần đi, rằng chúng tớ đang gặp rắc rối. Ý tớ là... những Người nặn bóng đang gặp rắc rối.”

Cậu ta liếc nhìn bức tranh một lần cuối, rồi họ trèo xuống khỏi giàn giáo. Sierra khóa cổng Bãi phế thải lại, và cả hai cùng đi bộ dọc theo đại lộ Marcy. “Nhưng tại sao ông ấy lại phai đi, Robbie ? Tớ không hiểu.”

“Đã từng có một cuộc tranh cãi giữa ông ngoại cậu và Lucera. Đó là trước khi tớ tới đây. Không ai biết họ cãi nhau vì điều gì hay có chuyện gì đã xảy ra, nhưng Lucera đã biến mất.”

“Gượm đã. Người tên Lucera này là ai vậy ?”

“Lucera, bà ấy... là... một linh hồn.” Cậu liếc sang Sierra một cái. Cô gật đầu ra hiệu cho cậu nói tiếp. “Nhưng là một linh hồn rất mạnh. Họ nói bà ấy là người đầu tiên tập hợp những Người nặn bóng lại, rằng quyền

năng của bà nằm trong mọi việc chúng tớ làm. Nhưng tớ đoán là không ai nhận ra Lucera quan trọng tới mức nào cho tới khi bà ấy biến mất, không lâu trước khi ông ngoại cậu bị đột quỵ. Và rồi mọi người giải tán. Một số tìm đến các đức tin khác, số còn lại quay trở về với cuộc sống bình thường trước đây, không-nặng-bóng-gì-cả.”

Họ đi ngang qua một tiệm làm tóc mở xuyên đêm và một tiệm bánh dễ thương với những chiếc bánh nhỏ xinh xắn được trang trí trên cửa sổ.

“Tệ thật. Tất cả các cậu biến mất à ?” , Sierra nói.

“Gần như vậy. Có lẽ là trừ tớ ra.”

“Người nặn bóng cuối cùng.”

Robbie bật cười, tiếng cười nồng nhiệt khiến Sierra cũng muốn cười theo. Rốt cuộc thì cậu ta cũng thoải mái hơn một chút. “Ý tớ là, cậu không cần phải khiến mọi chuyện nghe giống như một bộ phim võ thuật tồi, nhưng ừm, có vẻ gần giống như thế đấy. Chúng tớ đã tìm kiếm bà ấy, nhưng không có manh mối hay tín hiệu nào, không gì cả...”

Sierra thọc tay vào túi quần và lấy ra mẫu giấy mà ngoại đã đưa cô sáng nay. “*Nơi những người phụ nữ cô đơn tới để khiêu vũ*” , cô đọc to.

“Sao cơ ?”

“Ngoại đã đưa cho tớ cái này sáng nay.” Cô trao nó cho Robbie. “Nói rằng đó là chỗ của Lucera.”

“Ồ!” Cậu ta gí sát mẫu giấy vào mặt và nheo mắt nhìn dòng chữ. “Chúng tớ chưa bao giờ có manh mối nào để tìm ra. Tớ thậm chí không biết nói gì nữa.”

“Cậu hiểu gì không ?”

Robbie lắc đầu. “Không, nhưng... coi này, còn gì đó nữa, ở đâu đó.” Có thể nhận ra ở mép bị xé của mẫu giấy có một nét mực khác. “Tớ cá là nếu chúng ta tìm được phần còn lại của mẫu giấy, chúng ta có thể tìm hiểu xem giờ Lucera đang ở đâu.”

“Ừ, nhưng ... chúng ta sẽ tìm nó ở đâu ? Có vẻ như ngoại tớ sẽ không đưa cho chúng ta thêm tí manh mối gì đâu. Dù ngoại có...”

Robbie trả lại mẫu giấy cho cô. “Dù sao thì, ít nhất chúng ta đã có điểm xuất phát. Hầu như tất cả mọi người đều đã từ bỏ hi vọng tìm thấy

Lucera rồi. Tớ cũng không chắc những Người nặn bóng khác đang ra sao. Tớ chỉ thân thiết với mỗi Papa Acevedo. Và giờ thì mọi thứ đang trở nên tồi tệ hơn.”

“Thế còn gã ở bữa tiệc thì sao – Già Vernon ấy ? Ông ta cũng đang tìm kiếm Lucera.”

” Đó không phải là Vern.” Robbie lắc đầu buồn bã. ” Đó là một cái xác sống.”

” Được đấy, Sierra!” , một người phụ nữ đậm người mặc váy sặc sỡ gọi. Tất cả hàng xóm của Sierra đều đang ra ngoài đi dạo, tận hưởng một tối mùa hè ấm áp.

Sierra vẫy tay chào người phụ nữ. ” Chào bà Middleton.” Rồi cô nhìn Robbie. ” Xác gì-ai cơ ? Đó là cái gì vậy ?”

” Nó... kiểu như, khi ai đó chết đi, cơ thể họ chỉ còn là một cái vỏ rỗng, không có linh hồn, đúng không ?”

” Tớ đoán vậy.”

” Xác sống là một cơ thể người chết bị một linh hồn của người khác, ừm, nhập vào ấy.”

” Một... người chết hả ? Ghê quá !”

Robbie gật đầu. ” Tớ biết. Đó không phải là thứ mà một Người nặn bóng sẽ làm, không phải việc mà những người tớ biết sẽ làm. Ép buộc một linh hồn vào trong một xác chết là một việc cực kì phức tạp. Tớ không biết rõ về Vernon cho lắm, nhưng bất cứ ai làm việc đó với xác của ông ấy thì chúng cũng đang điều khiển nó. Đó mới là người đang kiếm Lucera.”

Họ đi trong im lặng, Sierra nhớ lại cảm giác lạnh ngắt và mùi thối rữa của cái xác sống. Cô rùng mình khi họ đi tới căn nhà bốn tầng của gia đình Santiago. ” Mình tới nơi rồi.”

Robbie nhìn lên căn nhà. ” Tớ thích những tòa nhà xây bằng sa thạch.”

” Vậy... chúng ta phải tìm ra Lucera hả ?”

” Chỉ có Lucera mới có thể đảo ngược tình thế. Tớ thậm chí còn không nghĩ là bà ấy vẫn tồn tại, nhưng nếu xác sống của ai đó đang lang thang chỉ để tìm kiếm bà ấy thì... Chắc là vậy.”

” Được rồi. Nay, cậu biết một tay tên Wick không ? Hôm nay tớ đã tìm được vài tài liệu của hắn ở Columbia.”

” Ồ, cái gã da trắng nào đó mà từng chơi thân với ngoại của cậu hả ? Tớ không biết hắn nhiều lắm, nhưng tớ nhớ là đã từng gặp hắn một hai lần.”

” Ừ, tớ sẽ coi thử mấy thứ mình kiếm được. Có thể hắn biết gì đó...”

Robbie nhìn lên và bắt gặp ánh mắt của Sierra. ” Nghe ổn đấy. Nay, cảm ơn vì đã kể cho mình mấy chuyện đó.”

Cậu ta mỉm cười. ” Nghe này, tớ có thể... cho cậu xem cách thức nặn bóng, có lẽ việc đó sẽ tốt hơn là giải thích về nó.”

Sierra nhướn một bên lông mày. ” Vậy sao ?”

” Ừ. Gặp tớ ở đường Nhà thờ vào tối mai nhé. Ý tớ là nếu cậu rảnh.”

” Ừm, tớ có thể.”

” Tốt.”

Họ đứng đó thêm một vài giây nữa. Sierra mơ hồ cảm thấy có một sợi dây vô hình của số phận đang treo lơ lửng giữa hai người, nhưng cô không biết được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. ” Gặp lại cậu ngày mai nhé” , cuối cùng cô nói, và bước lên bậc tam cấp để vào trong nhà.

Chương 11

Sáng hôm sau, Sierra lên vào phòng của ngoại Lázaro. Mặt trời lên cao dần, vượt qua những mái nhà của khu Bed-Stuy, phản chiếu ánh sáng trên các khung cửa sổ và đổ những bóng thô kệch xuống khu đại lộ và lối đi bên dưới.

Ngoại cô nằm đó với khuôn miệng há rộng, một dải nước miếng đã khô lại và bong ra khỏi má. Trong một giây, cô không còn chắc chắn rằng ngoại vẫn sống. Cô đang định đi tới kiểm tra thì hai lỗ mũi của ngoại phồng lên và đẩy ra một tiếng ngáy rền vang.

Người đàn ông này từng là ai ? Ngoại đã luôn ngọt ngào với Sierra khi cô còn nhỏ: để cô chơi trò cưỡi ngựa trên lưng và làm đủ trò ảo thuật khờ khạo cùng những nụ cười ám đầy mùi xì gà. Nhưng rồi, khi cô bước vào giai đoạn dậy thì kì quặc với mụn nhọt, kính cận và những đường cong lạ hoắc trên cơ thể, thì Lázaro lại tỏ ra như thể mình không quen biết sinh vật mới này vậy. Bà Carmen luôn nghiêm khắc một cách thâm lặng và đôi khi nổi cáu, nhưng tình yêu cả bà là không thể nghi ngờ - điều đó được thể hiện qua từng hành động nhỏ nhất, cái cách bà chỉnh lại trang phục và chải tóc cho Sierra, hay khi bà đặt bàn tay đầy nếp nhăn lên vai cô. Bà không để tâm lắm khi nói chuyện hay đùa giỡn, nhưng khi bà hỏi Sierra một điều gì, thì bà đang rất nghiêm túc. Ngoại Lázaro thì ngược lại, ngày càng trượt đi xa hơn, và Sierra không biết phải làm thế nào để ngoại trở lại như xưa.

Và rồi cái ngày tệ hại đó ập đến, với những tiếng chuông điện thoại liên hồi, cảnh sát xuất hiện trước cửa, ba mẹ Sierra vội vã chạy tới bệnh viện Brooklyn, nơi ngoại Lázaro nằm hôn mê bất tỉnh. Bệnh ung thư gan đã mang bà Carmen đi trước đó vài tháng. Đó là một sự ra đi đột ngột và bi thương, mọi người đều nói chính nỗi đau ấy đã khiến Ngoại Lázaro không còn minh mẫn được nữa.

Sierra đã đến thăm ngoại ở bệnh viện vào buổi sáng sau hôm đó. Khuôn mặt của ngoại cứng đờ như một cái mặt nạ kinh khiếp đang há hốc miệng giống như những linh hồn tội nghiệp trót nhìn vào mắt của Medusa và bị hóa đá. Những ống truyền cùng dây nhợ nằm dọc hai bên người

ngoại, đâm vào trong da thịt, và nhìn có vẻ rất hợp lí khi nằm chung với mớ hỗn tạp của những đường sóng nhập nhằng khó hiểu trên máy đo cùng những giọt dịch truyền. Sierra không cảm thấy có gì đáng để khóc – cú sốc quá lớn đã đá văng hết mọi cảm xúc và chỉ để lại trong cô một cảm giác nhói đau trống rỗng – nhưng Juan thì đã không kìm chế được. Ngoại Lázaro mới chỉ trông khá hơn một chút, dù đã tròn một năm trôi qua.

Sierra hít một hơi thật sâu. Cô ước mình có thể cứ đứng đó mãi và ngắm nghía cảnh quan của cả khu phố này, sự yên ổn trong giấc ngủ của ngoại, một ngày mới. Nhưng cô đang có việc quan trọng hơn. Cô khẽ khàng lướt qua giường của ngoại, tới chỗ bức tường dán đầy ảnh. Ngoại Lázaro vẫn đang mỉm cười và bà Carmen trông vẫn thật sắc sảo trong những bức ảnh đã bạc màu. Trong tấm chân dung những Người nạn bóng, mặt của Già Vernon vẫn có dấu vân tay đen chèn lên. Những người khác trông đều có vẻ...

Sierra chút nữa thì giật mình. Có một khuôn mặt khác cũng bị tương tự. Đó là một người đàn ông cao và gầy, đứng đằng sau Demond Alcott. Ông ta có làn da màu nâu nhạt và mặc bộ vest sọc nho nhã, bên cạnh ông ta có ghi *Joe Raconteur*.

Sierra ngồi trên chiếc ghế cạnh giường của ngoại Lázaro và lôi tập tài liệu về Wick ra khỏi cặp. Cô tìm đến trang mà mình đang đọc dở.

Tôi cảm thấy mình đang tới gần một thứ gì đó. Một thứ rất lớn. Nó ở bên trong tôi, tôi đấu tranh với nó – bằng cả nhận thức về những điều sẽ xảy ra và quyền năng để có thể tới gần nó hơn. Gần với cái gì đây ? Tôi không tài nào biết chính xác được, tôi thừa nhận. Đó là một linh hồn ? Tổ tiên chăng ? Người đã chết ? Đó có thực là tiếng thì thầm tôi đã nghe thấy suốt cuộc đời, những lời mà tôi chưa hề tin, và chôn giấu sâu trong lòng suốt những năm qua ? Có thể lắm chứ.

Sierra ngồi thẳng dậy. Đây là một người có danh vọng và kiến thức, một giáo sư chứ chẳng phải thường, lại chịu lắng nghe những lời huyền thuyên của ngoại cô với vẻ rất nghiêm túc. Thậm chí con gái ruột của ngoại Lázaro còn chẳng muốn nói về cuộc đời bí mật của cha mình, vậy mà tay

Wick này lại hoàn toàn hứng thú. Sierra túm gọn mái tóc ra sau gáy và cột lại bằng một sợi dây thun rồi tiếp tục đọc trong lúc ngoại cô ngáy lớn.

Thằng chột làm vua xứ mù, phải không ? Dù điều đó là gì, tôi cũng muốn biết nhiều hơn. Càng biết nhiều thì càng hiểu nhiều. Càng... mạnh hơn. Bởi vì tất cả đều xoay quanh nó, quyền năng. Nó trôi dạt bên trong tôi, không thể bị kìm hãm bởi chính sách hẹp hòi tầm tối của trường đại học hay những quy tắc vô nghĩa của xã hội. Tôi như được tái sinh. Tôi sẽ không bao giờ nói ra điều này, tất nhiên, nhưng tôi nghĩ, nhờ có sự hiểu biết rộng rãi của mình về hệ thống các nền văn minh khác và vũ trụ học, tôi có thể giành được nhiều lợi ích từ phép thuật của L, nhiều hơn bất kì ai có thể dự đoán. Nếu tôi có thể kết hợp quyền năng mà mình đang phát triển dưới sự dẫn dắt của những Oán hồn với thuật nặn bóng... thì tiềm năng là không thể tưởng tượng nổi. Không có giới hạn nào cả. Nhưng nó chỉ xảy ra khi và chỉ khi tôi tìm thấy Lucera. Nếu không có Lucera, những Người nặn bóng sẽ sớm giải tán và tất cả tuyệt tác của họ sẽ biến mất. Manh mối duy nhất về nơi ở của Lucera là dòng chữ này:

... nơi những phụ nữ cô đơn tới để khiêu vũ.

” Nơi những phụ nữ cô đơn tới để khiêu vũ” , Sierra buột miệng. Vậy là ngoại Lázaro cũng đã cho Wick manh mối đó.

Câu này trích ra từ một bài hát cổ của những Người nặn bóng. Laz trở nên khinh bạc đến khó tin khi nói về Lucera – hẳn hai người họ đã xảy ra xung đột trước khi cô ta biến mất. Khi tôi cố ép Laz nói nốt phần còn lại của bài thơ, hẳn chỉ tiết lộ thêm có mấy dòng sau:

Tới nơi đường giao trên mặt đất.

Quyền năng gặp nhau và hợp nhất.

Thêm hai dòng thơ nữa ! Wick đã khoanh đi khoanh lại từ nhất. Sierra chép lại những dòng thơ vào một mẫu giấy và tiếp tục đọc.

Điều này, tôi nghĩ, chỉ quyền năng đồng nhất bên trong linh hồn của Lucera. Là người giữ gìn phép thuật liên kết giữa người sống và người chết. Lucera được coi như là một đường giao. Hãy tưởng tượng việc nắm giữ tất cả những quyền năng đang tập trung lại này trong một thực thể duy nhất thì sẽ thế nào.

Hãy tưởng tượng xem...

Di động của Sierra rung lên và suýt thì cô thốt lên vì bất ngờ. Robbie nhắn tin cho cô. *Tối nay chúng ta vẫn gặp chứ ? ? ?*

“Chết cha.” Sierra đưa tay lên vỗ trán. Cô đã quên sạch cuộc hẹn với Robbie vào tối nay, và cô còn phải ghé qua Bãi phế thải để vẽ nốt. Cô nhắn tin trả lời lại Ủ, và đứng dậy.

Ngoại Lázaro ôm một chiếc gối ngủ sát miệng và ngáy rất êm.

“Ôi, ngoại ơi” , Sierra thở dài. “Ngoại đã làm gì vậy ?”

Chương 12

Mồ hôi lã xuống gáy Sierra và đọng lại dưới nách chiếc áo thun màu xám của cô. Ban nhạc của Juan lại đang khuấy đảo một ca khúc khác trong tai nghe của cô. “Trong đêm trăng tròn...” , Pulpo, ca sĩ chính của Culebra, ngân nga. Giọng ca của gã như một sợi thừng đỏ thắm ngiến chặt lấy Sierra. Tiếng nhạc rống lên tới một độ cao không tưởng đến sườn gai ốc rồi đột ngột dịu xuống khi tiếng guitar bass đảo phách, theo sau bởi những tiếng lách cách của thanh gỗ và tiến tù và cùng tiếng đàn organ réo rắt.

Bài hát trầm dần cho tới khi kết thúc và Sierra tháo tai nghe ra. Cô trèo xuống khỏi giàn giáo, đứng lùi xa bức tường và lau bàu một cách hài lòng. Con rồng gần như đã vẽ xong; đôi cánh của nó dang rộng đầy uy lực bên trên Bãi phế thải, một sự chế nhạo lộng lẫy dành cho vẻ nghiêm trang của Tòa tháp. Sierra đã vẽ cho con rồng nụ cười và cái nheo mắt tinh nghịch của Manny, và thêm vào ít nhiều hình dáng bộ ria bự của Manny trong cái râu của nó. Cô cười đắc ý.

Robbie hẳn đã trở lại đây đem qua và vẽ thêm phần của mình: người đàn bà xương xẩu giờ đã có một chiếc guitar cùng những đường xoáy màu sắt tuôn ra từ những dây đàn, tạo hình thành các tầng kiến trúc của một thành phố nhộn nhịp. Sierra có thể tưởng tượng ra cả bức tường sẽ trông ra sao khi hoàn thành, và nó sẽ thật hoành tráng.

Manny đi tới cạnh Sierra và đặt vào tay cô một chai bia không cồn. “Đó là một con rồng bánh chết đi được.”

Sierra cười phá lên. “Cảm ơn ngài. Tôi đã làm hết sức.”

“Robbie vẽ cũng tuyệt lắm.”

“Cháu ước gì mình được như cậu ấy. Mọi thứ cậu ấy vẽ đều khiến cháu ngất ngây.”

“Ồ, cháu có phong cách riêng đó chứ, Sierra. Tin ta đi. Cháu đang làm những điều đáng kinh ngạc.”

Sierra ngưỡng ngừng đi đi bần chân trên mặt đất. “Cám ơn ông, Manny.”

Họ đứng nhìn chăm chú vào bức tường trong im lặng. Và rồi cô hỏi, “Ông có biết ai tên Raconteur không?”

Manny ném cho cô một ánh nhìn nghiêm nghị. “Sierra...”

“Cháu biết ! Ông không thích nói về những chuyện ngày xưa hay sao cũng được, nhưng coi này, chuyện này rất quan trọng. Cháu... Cháu không chắc chuyện gì đang diễn ra, nhưng cháu – chúng ta mới phải – cháu nghĩ chúng ta đều đang gặp nguy hiểm. Cái đêm mà Già Vernon biến mất, cháu...”

“Sierra.” Cô chưa bao giờ thấy giọng Manny ử dột đến thế. “Có rất nhiều chuyện đã xảy ra trong vài năm trở lại đây với ông ngoại cháu và những Người nạn bóng. Ta không biết phần lớn những chuyện đó – ta đã lui về ở ẩn từ lâu rồi. Nhưng có rất nhiều tranh cãi xung quanh mấy chuyện đó. Người ta không thích nói về chúng, cháu hiểu chứ ? Nhiều tình bạn đã chấm dứt, thậm chí nhiều gia đình đã tan vỡ.” Manny quay lại nhìn bức tranh.

“Raconteur từng là một Người nạn bóng ạ ?”

Ông gật đầu.

“Ông có biết làm thế nào để liên lạc với người này không ? Ông ta còn sống không ? Bất cứ điều gì cũng được ?”

” Ta là một người làm báo, Sierra à. Ta rất hiểu về vụ hiếu kì, tin ta đi. Nhưng chuyện này... Vì sự an toàn của chính cháu thôi, đây là chuyện cháu không nên tham gia vào. Hãy tránh xa chuyện này ra, được chứ ?”

” Ông Manny... Đây là về gia đình của cháu. Ông không thể yêu cầu cháu phải...”

Ông hoàng domino lắc đầu nguầy nguậy và lặng bước ra đi không nói thêm lời nào nữa.

Ngay lúc mà cô bước vào nhà, Sierra đã được chào đón bởi mùi thơm nồng đượm khiến người ta chảy nước miếng của món cơm gà Tây Ban Nha và chuối bỏ lò. Chúng chưa bao giờ kém hấp dẫn cả; dù hôm nay cô đã toát mồ hôi, sôi nước mắt với việc vẽ vôi và lùng tìm những kẻ lạ mặt, mùi thơm của món cơm gà mẹ làm vẫn giúp Sierra quên hết mọi lo âu, ít nhất thì cũng được vài giây. Mùi hương ấy cuốn cô vào một đám mây bồng bềnh thơm phức, đưa cô vào thẳng trong bếp, giúp cô thoát khỏi những lo âu và mệt nhọc.

” Sierra, con gái yêu” , mẹ cô gọi mà chẳng hề rời mắt khỏi lò nướng. ” Ba con sẽ đi làm ca đêm trong nửa giờ nữa, còn ngoại con thì đang trở chứng sao đó. Mẹ cần phải nấu cho xong và còn có vô số việc để làm trước ngày mai. Con có thể, làm ơn, con gái yêu của mẹ, để ý phòng của ngoại và xem ngoại đang gào thét cái gì đó trên đó được không ? Ngoại sẽ dọa Terry sợ chết khiếp mất.”

” Ý mẹ nói an Timothy ạ ?”

“Coi này, mẹ đang không có tâm trạng tranh cãi với con đâu, được chứ ? Bận quá đi mất. Đập giập tỏi và bỏ vào nước sốt giùm mẹ trước khi con lên gác nhé. Cảm ơn con.” Bà đưa cho Sierra một củ tỏi nhỏ, lớp vỏ mỏng tang của nó nứt ra như những chiếc lông vũ rơi xuống sàn bếp. Sierra tìm lấy cái nghiền, tách hai tép tỏi ra và đặt chúng vào trong đó. Mùi hôi của tỏi vây quanh, nhanh chóng bám chặt lấy những ngón tay và lỗ mũi cô.

“Mẹ à.” Sierra dùng một lưỡi dao nhỏ để khiêu mấy mẫu tỏi còn vương lại trong những lỗ nhỏ xíu của cái nghiền. “Chúng ta có thể, làm ơn, nói chuyện về ngoại và những Người nặn bóng luôn được không ?” Tay cô đỏ ửng lên vì nước tỏi và chúng cứ trơn tuột khi cô chọc mũi dao vào những cái lỗ. “Con chỉ muốn biết chuyện gì đang xảy ra thôi.”

Maria Santiago chậm chậm quay mặt lại và nhìn chăm chăm vào Sierra. Nãy giờ mẹ hầu như luôn lướt tới lướt lui liên hồi như một chú chim ruồi hiếu động. Giờ đây mẹ đứng lặng như tờ, có một chút lửa ánh lên trong

đôi mắt sẫm của mẹ. “Làm ơn hãy nghiền tôi dùm mẹ cho xong và lên xem ngoại con đang muốn gì đi.”

Cửa chính chợt mở toang, dì Rosa của Sierra ào tới như thể bà vừa bị một cơn cuồng phong đẩy vào trong nhà vậy. “Chào buổi tối cả nhà !” , dì cất lời từ bên trong đám mây mùi nước hoa dày đặc. Dì phân phát những chiếc hôn má ướt át cho Sierra và mẹ Maria, rồi ngồi xuống một chiếc ghế bên bàn ăn. Mùi hương của tôi, của gà hầm ướp gia vị và mùi nước hoa kì cục của dì Rosa dường như đang đánh nhau trong không gian đầy hơi nước.

“Chào dì ạ” , Sierra nói. “Cháu đang định lên dọn phòng của ngoại bây giờ đây,” Mẹ nhìn cô đầy ý tứ.

“Cháu gái của tôi” , dì Rosa cười khẩy và thì thầm. “Nghe nói cháu có bạn trai rồi phải không ?”

Sierra cảm thấy cả khuôn mặt mình đỏ lựng lên. “Ai cơ ạ ?”

“Nào, Sierra” , Maria khiển trách. “Cậu nhóc mà con nói chuyện cùng trước cửa nhà hôm qua đó.”

“Ai cơ, Robbie á ? Không hề, bọn con là bạn thôi. Cậu ấy đang giúp con vẽ bức bích họa.”

Rosa tươi cười . “Cháu nói Robbie hả ? Tên được đấy ! Trông cậu ta thế nào ? Cậu ta từ đâu tới ?”

Sierra như muốn lao cả người ra khỏi cửa. “Cậu ấy, ờ thì, người Haiti.” Trong giây lát, cô cũng không chắc là mình đang căng thẳng. Nhưng rồi cô được chứng kiến sự cau có thái quá của dì mình.

“Ôi, Sierra, cháu gái tôi, chúng ta biết phải làm gì với cháu bây giờ ? Cậu ta có, cháu biết đấy...”

“Sao ạ ?” , Sierra nói.

“Maria” , Rosa nói và xoay ghế về phía lò nướng. “Dì Virginia ngày xưa thường nói gì ấy nhỉ ?”

Maria nhún vai và lắc đầu.

“Nếu da cậu ta đậm màu hơn gót chân của cháu, thì cậu ta không hợp với cháu đâu !” , Rosa tuôn ra một tràng cười inh tai.

Maria tái mặt. “Rosa...”

“Da cậu ta có đậm hơn gót chân cháu không đó, Sierra ?”

“Dì thật là... Dì bị làm sao vậy ?”

Rosa đảo tròng mắt đặc thẳng. “Thấy không, Maria, xảy ra chuyện rồi đấy. Chị cho phép con bé để kiểu đầu của nó hoang dại và sủi bọt xù bông lên như thế này...”

Hai cánh tay của Sierra co cứng lại với ước muốn được đâm vào bộ mặt trát đầy phấn son của dì Rosa, nhưng cô cưỡng lại được.

“Rosa, dừng ngay” , mẹ Maria nói.

“Chị để con bé mặc bất kì thứ gì nó muốn... “

“Rosa !”

“Em chỉ đang nói, đây là kết quả mà chị nhận được.”

Sierra chạy ra khỏi căn bếp.

Trong căn phòng tối om của mình, Sierra đứng trước gương và cau mày. Cô đã phải nghe những lời giễu cợt trái tai của dì Rosa suốt cả đời rồi và gần như đã học được cách để bình tĩnh. Mẹ cô luôn nhẹ nhàng khiển trách Rosa, và chủ đề của cuộc nói chuyện sẽ thay đổi. Nhưng những từ ngữ ấy vẫn len lỏi và làm tổn thương tâm trí của Sierra cho dù cô cố gắng gạt chúng đi. Kiểu đầu *hoang dại và xù bông* của cô. Cô sờ tay lên mái tóc của mình. Cô thích nó như thế, tự do và hoang dại. Cô tưởng tượng nó là một từ trường, đẩy lùi mọi bình luận ngu ngốc của Rosa.

Dù thế, thế giới trong gương chưa bao giờ là nơi thoải mái cho Sierra. Không phải cô nghĩ rằng mình xấu xí hay gì cả, nhưng cô chưa bao giờ thấy trong hình ảnh phản chiếu của mình một ánh nhìn hay một nụ cười mà đáng ra chúng nên có. Thay vào đó, vài mấu da khô trên mặt cô sẽ tróc ra. Hoặc một chiếc sơ mi trước đó từng vừa in đột nhiên trông có vẻ hơi chật, hay sợ dây đồ lót bị lộ ra ngoài cổ áo rộng. Và giờ cô cần thay đồ để tới cuộc hẹn với Robbie trong khi chẳng có tí tâm trạng nào chẳng ? Cậu ta đã hoàn toàn đá đổ mớ chân lí bọn-con-trao-chi- dễ- thương-trước-khi-chúng-mở- miệng của cô. Cậu ta không những không ngu ngốc, mà còn lắng nghe những lời vô nghĩa của cô, như thể họ nói cùng một thứ ngôn ngữ bí mật mà không ai biết, và thậm chí họ nói với nhau ngay cả khi họ chẳng hề nói gì cả.

Mặc như thường thôi, cô tự nhủ. Không làm đom gì hết. Thoải mái với một chút đáng yêu. Cô chọn một chiếc váy ngắn với áo ống và mặc ngoài một chiếc áo khoác trắng hơi rộng. Nhưng việc gợi ý trang phục mà không tuyên chiến với cơ thể Puetto Rico liên tục thay đổi của cô quả là vất vả. Có vài ngày mông cô to quá cỡ; nhưng cũng có những hôm cô còn không thấy vòng ba của mình đâu. Đó có phải do cách cô treo quần không? Hay do bữa ăn tối qua? Do tâm trạng? Hay kinh nguyệt?

Sierra thờ dài và liếc nhìn mình trong gương. Mông của cô có vẻ đang khá biết điều – nó tạo ra một đường cong vừa đủ để nhận ra dưới lớp váy mà không quá lớn. Vậy là được. Cô xỏ chân vào đôi boots da và nheo mắt ngắm mình lần nữa. Mái tóc xù bông bao quanh khuôn mặt cô, vẫn là cái vẻ táo bạo thường lệ. Bennie đã khẳng khẳng mời Sierra qua nhà mình để tết tóc cho cô.

Da cô cũng là một vấn đề nữa. Đó không phải một làn da tồi – với một vài cái mụn ở đâu đó và thi thoảng có những chỗ bị khô. Nhưng có một lần, khi đang nhắn tin với một cậu nhóc góc ghech trên mạng, cô đã tự miêu tả bản thân mình là màu của một li cà phê không đủ sữa. Đã có một khoảng dừng trong cuộc nói chuyện, những từ ngữ ấy như đang lờm cô một cách lạ lẫm, như một tiếng ợ hơi trong thính phòng không người vậy. Sierra băn khoăn không biết điều cô vừa gõ có phải cũng khiến người bên kia cảm thấy ngượng không. Và rồi cậu ta gõ lại *Ồ thế cũng hay* và cô vội vàng đóng sầm máy tính xuống. Trong bóng tối đột ngột của căn phòng, những từ ngữ đó vương lại như đóng đinh trên trán cô: *không đủ*.

Điều tệ nhất và cũng là điều cô không thể quên được, là ý nghĩ ấy đến từ chính cô. Không phải từ một trong các giáo viên hay người hướng dẫn với ánh mắt đã nói lên tất cả trong khi vẫn cười ngọt như mía lùi. Không phải từ một tay cớm trên đường Marcy hay từ dì Rosa. Nó đến từ một nơi sâu thẳm bên trong cô. Và điều đó có nghĩa là, sau tất cả những lần tự rũ bỏ những lời nói xấu xa ra khỏi đầu, một xúc tu của nó vẫn bò được vào tim cô. *Không đủ sữa. Không đủ trắng. Trắng. Đen.* Bất kể cô có làm gì, giọng nói ấy vẫn cứ nhắc lại, cố chấp và bất mãn.

Không đủ.

Hôm nay cô nhìn vào gương với vẻ cương nghị và nói : “Tôi là Sierra Maria Santiago. Tôi là chính tôi. Thế là đủ.” Cô thở dài. Những ngày này đã đủ đáng sợ rồi, kể cả khi cô không tự nói chuyện với chính mình. “Còn hơn cả đủ ấy chứ.”

Cô suyt nữa thì tin điều đó. Dưới nhà, mẹ Maria và dì Rosa đang lái nhĩa những câu chuyện đùa lãng xẹt.

Sierra cau có tóm lấy túi xách và đi khỏi phòng.

Chương 13

Mỗi lần Sierra đi qua, chỗ ở của Bennie trông lại có vẻ khác hẳn. Cô dừng ở góc giao giữa đại lộ Washington và đường St. John để làm quen dần với sự thay đổi. Khoảng nửa dãy phố tính từ nơi Sierra đang đứng là nơi cô từng chơi nhảy lò cò và bị ngã trầy gối trong lúc uống những món nước đá ngọt lừ. Anh trai của Bennie, Vincent, đã bị cảnh sát giết chết ở góc đường liền kề, chỉ cách cửa nhà có vài bước chân.

Giờ đây khu phố nhà bạn thân đối với cô lại như là một hành tinh khác. Nơi Sierra và Bennie thường làm tóc giờ đã trở thành một tiệm bánh xa xỉ, dù cà phê ở đó rất ổn, nhưng giá cho một cốc thì chẳng bao giờ ở dưới mức ba đô la cả. Thêm nữa, mỗi khi Sierra bước vào, đứa nhóc da trắng sành điệu ở phía sau quầy thu ngân sẽ lại ném cho cô ánh mắt kiểu đừng-có-làm-loạn hay trông-rất-dễ-cưng-ghê. Việc đổi chủ hàng loạt (mà Bennie đã từng nhắc đến một lần) đã diễn ra được một vài năm rồi, nhưng tối nay, tốc độ của nó có vẻ đã nhanh gấp mười. Sierra chẳng thể tìm thấy nổi một người da nâu nào suốt dọc khu phố. Giống như là một buổi liên hoan xác thịt đêm muộn vừa mới tàn vậy; cô bị nhòm ngó từ tứ phía - cứ như là cô đang đi sai chỗ vậy, Sierra nghĩ.

Và rồi, buồn thay, cô nhận ra đúng là mình đang ở nhầm chỗ thật.

B nhảy xuống khỏi giường ngay khi vừa thấy Sierra bước vào. “Trông cậu kìa, nàng vũ công !” Cô bạn lách qua thẳng Jerome Lớn và ôm lấy Sierra.

“Thôi đi” , Sierra nosii, hôn lên má Bennie và với tay vỗ lưng Jerome Lớn. “Khỏe chứ, anh bạn ?”

“Vẫn còn nguyên vẹn.” Jerome Lớn nhún vai. “Rảnh rồi, cậu thấy đấy, chơi bời với quý cô B đây. Nghe nói cậu hẹn hò với Gã Họa Sĩ Khùng hả ?”

“Bennie !” , Sierra rít lớn. Cô nói với Jerome, “Đó không phải hẹn hò, cậu ấy cũng không khùng, và... đúng thế. Chúng tớ chơi với nhau. Hết.”

Jerome đảo mắt. “Phải rồi, Sierra.”

“Cậu đã sẵn sàng cho chương trình Thay đổi Toàn diện, phiên bản Brooklyn chưa ?” , Bennie nói. Cô nàng ngồi ngay ngắn trên chiếc ngai vàng làm bằng chăn gối trên giường và cầm theo một cốc trà đá. “Sẽ vui lắm đấy ! Và cũng cực kì đau đớn. Nhưng chủ yếu là vui !”

“Ừ, nghe này” , Sierra nói. “Tớ biết việc này hơi bất lịch sự nhưng mà Jerome à, tớ có chuyện cần nói riêng với Bennie.” Còn Jerome thì đang nhìn cô như chả hiểu gì. “Một mình.”

Jerome làm vẻ mặt như ngạc nhiên lắm. “Ồ.”

“Phiền cậu nhé.”

“Không hề” , cậu ta nói và vung vẩy tay một cách bất cần. “Towshieeru rồi. Chuyện con gái linh tinh.”

“Ừ” , Sierra nói.

“Về việc hẹn hò của cậu.”

“Không ! Những chuyện con gái khác. Chắc cậu cũng nhận ra là con gái có nhiều chủ đề cần quan tâm ngoài mấy cậu ra chứ ?”

“Tớ... đoán vậy.”

“Dù sao thì, tớ biết là sẽ thật tệ nếu phải đuổi cậu ra, nhưng mà...”

“Không sao đâu.” Jerome đứng dậy và lết một cách ngớ ngẩn về phía cửa. Sierra thấy vậy thật dễ thương.

“Cám ơn vì đã tiễn mình về tận nhà” , Bennie với theo.

“Không có gì, B.”

“Ít nhất thì cậu cũng không phải đi quá xa” , Sierra nói.

“Ừ, ngay góc đường thôi.” Cậu ta cười nhạt rồi đi mất.

Bennie lắc đầu ngán ngẩm. “Cậu thật lạnh lùng, cô gái ạ. Lạnh như băng vậy.”

Sierra ngồi xuống trước chiếc gương của cô bạn thân. “Tớ biết. Tớ cảm thấy thật tệ, nhưng... Tớ chẳng biết phải giải thích sao nữa.”

“Gì cơ ? Cậu lo lắng về cuộc hẹn à ?” Bennie đứng ở sau Sierra và bắt đầu chải tóc cho cô.

“Không phải thế.”

“Vậy vấn đề là gì nào, cô gái ?”

Không một từ ngữ nào nảy ra cả. Làm sao để giải thích tất cả đây. Nên bắt đầu từ đâu cơ chứ ?

Bennie nheo mắt lại, bắt chước vẻ mặt nghi ngờ của mẹ mình. “Được rồi” , cô nàng nói. “Tớ sẽ bắt đầu vừa tết mớ tóc xù của cậu vừa kể cho cậu nghe vài tin đồn linh tinh cho đến khi nào cậu cảm thấy sẵn sàng nói chuyện nhé.” Cô nàng tách riêng một phần tóc lớn của Sierra và bắt đầu tết lại. “Cậu có biết Pitkin vừa mới đá Butt Jenny không ?”

“Đã đá rồi sao ? Vừa mới bắt đầu từ bữa tiệc mới đây mà !”

“Có vẻ như hẳn đã đi kiếm em nào khác ‘bự’ và ‘ngon’ hơn.”

“Janice á ? Ôi Chúa ơi, Bennie ! Cô ta trông cứ như tám mươi tuổi ấy chứ ?”

“Cô ta mới mười tám thôi, Sierra, nỡm nào !”

Sierra phá lên cười và thế là cô bắt đầu kể chuyện. Toàn bộ tình cảnh kì cục như trào ra khỏi miệng cô, toàn bộ những chuyện mà cô thậm chí không biết giải thích ra sao cho chính bản thân mình hiểu, từ những bức bích họa đồ lệ đến sự kì lạ của ngoại Lázaro, tình bạn gượng ép với cô thủ thư Nydia và cuộc tìm kiếm một linh hồn mang tên Lucera.

“Khiếp !” , Bennie nói sau khi Sierra đã kể xong. “Mấy chuyện đó dị kinh !”

“Khá dị đấy” , Sierra nói, thở phào nhẹ nhõm vì đã chia sẻ được hết mọi chuyện với cô bạn mà không bị gọi là thần kinh. Chưa bị, thì đúng hơn.

“Tớ chưa bao giờ được nghe kể chuyện gì tương tự thế.”

“Về cơ bản là thế đấy.”

“Nhưng mà, chắc phải có cách lí giải nào đó chứ.”

“Cậu luôn luôn lí giải mọi thứ mà !”

“Tớ không kiềm chế được ấy” , Bennie nói. “Tớ là một nhà khoa học mà. Đó là việc tớ phải làm. Lí giải mọi thứ.” Bennie dành mỗi năm trong suốt một thập kỉ quen biết với Sierra để gắn bó với một môn khoa học tự nhiên nào đó. Mới đây cô nàng đã tập trung vào động vật học, sau một thời gian dài dán mắt vào kính viễn vọng để tìm kiếm những vì sao. “Ý tớ là không phải mọi thứ đều giống như vẻ ngoài của nó. Hiểu chứ ?”

“Hiểu. Á đau !” Sierra giật tóc mình ra khỏi những ngón tay của Bennie. “Dừng lại đi !”

“Cậu không thể để đầu tóc chỉ tết một nửa được. Lại đây.” Tay cô nàng chạm vào tóc và công cuộc giật rồi kéo lại tiếp tục. “Coi này” , Bennie nói, nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu của Sierra trong gương, “Tớ biết là cậu rất mong ngóng cuộc gặp gỡ với Robbie tối này, nhưng tớ không nghĩ là cậu nên kể cho cậu ta nghe về mọi chuyện đang xảy ra đâu.”

“Gì cơ ? Tại sao ?”

“Nghĩ mà xem, Sierra.” Vừa nói cô bé vừa kéo một mớ tóc lủng bùng khác vào quy củ. ” Rõ ràng là Robbie rất hứng thú với bất cứ thứ gì liên quan đến thế giới kì lạ mà cậu vừa kể. Những Người nặn bóng và gì gì đó.”

” Đúng thế.”

” Nhưng cậu ta biến mất ngay vào lúc gã kinh dị đó xuất hiện ở nhà của Sully.”

” Au ! Nhẹ tay thôi. Về chuyện kia thì, có lẽ cậu ấy chỉ tìm đường thoát thôi, tớ nghĩ thế.”

” Tớ chỉ đang nói là cậu không thể chắc chắn rằng Robbie cùng phe với cậu được.”

” Chúng ta đang ở phe nào vậy ?”

” Phe chúng ta. Chúng ta luôn cùng phe. Hãy cẩn thận, Sierra. Đó là tất cả những gì tớ muốn nói. Hãy làm việc cậu phải làm, nhưng đừng nói về chúng. Hãy giữ bí mật những việc đó.”

Siera cố quay đầu, nhưng Bennie giữ cô lại.

” Thế chúng tớ nên nói về chuyện gì đây ? Cậu biết là tớ rất ghét nói chuyện kiểu xã giao mà.”

” Cậu phải chịu thôi. Cậu nghĩ mọi người khác thường làm gì vào lúc hẹn hò chứ ?”

” Nhưng đây không phải hẹn hò !”

” Sao cũng được.” Bennie chọn hai mớ tóc khác của Sierra và tết lại. Sierra không thể không nghĩ rằng cô bạn mình đang thích thú với việc đó.

” Nhớ cậu ấy không thích ngấn của mình thì sao ?”

” Cái gì của cậu cơ ?”

” Ngấn mỡ bụng ấy.” Sierra vỗ vỗ vào eo của mình.

” Ôi Chúa ơi, Sierra, cậu không đùa đấy chứ ? Mọi người ai cũng có một chút mỡ bụng mà, và hàng tá chàng trai phát cuồng lên vì chúng đấy. Đừng có lo.”

Họ ngồi lặng yên một lát, Bennie tiếp tục xoắn và kẹp tóc trong khi Sierra không ngừng đảo lại mọi sự kiện của hai ngày qua trong đầu như một cái lồng máy giặt.

” Đau !”

” Bình tĩnh nào, tớ xong rồi. Cậu thấy sao ?”

” Cứ như là mặt tớ bị kéo dần ra sau gáy vậy.”

” Tuyệt lắm. Trông cậu ngon nghề rồi đấy, lên đường chinh phục chàng đi.”

Sierra xuống khỏi chuyến tàu Q tại ga Đại lộ Nhà thờ ở trung tâm khu Flatbush lúc trời sâm sẩm tối. Ga tàu vắng vẻ, và một màn mưa phùn nhẹ nhẹ ohur lên các đường rat.

Robbie mỉm cười khi thấy Sierra đi tới qua một chiếc cửa xoay. Những lọn tóc dài của cậu được chải và búi gọn lại ở sau đầu, cậu khoác một chiếc áo vest trang nghiêm bên ngoài lớp áp phong cùng với một cái quần bò cạo bạc. Cậu cũng xỏ một đôi giày thể thao cũ nữa, nhưng Sierra quyết định sẽ coi như cô không nhìn thấy nó.

” Không tồi đâu” , cô nói.

Trong Robbie có vẻ nhẹ nhõm khi nghe thế. ” Cậu cũng vậy.”

” Thế hả, cảm ơn nhé.”

Robbie dừng lại ngay trước mặt cô, nhưng hơi quá gần một chút, cậu vươn tới trước và hôn vào má cô.

” Này, từ khi nào cậu trở nên bảnh chọe vậy hả ?” , cô nói và đẩy cậu ra. ” Cậu phải là kiểu ngốc nghếch và ít nói mới phải.”

Robbie cười ngượng ngùng. ” Tớ là kiểu ngốc nghếch và ít nói đấy” , cậu nói. ” Tớ thật sự rất rất lo lắng.” Sierra cảm thấy yên tâm hơn một chút. ” Thực ra, đó là ngón nghề duy nhất tớ biết, vậy đấy, và để là tớ đã phải tập dượt khoảng sáu nghìn lần.” Cậu thở gấp, và Sierra nhận ra hai tay cậu siết chặt lại ở hai bên hông.

” Được rồi” , cô nói và cười. ” Cậu có thể thư giãn, anh bạn, cậu làm ổn lắm.”

” May quá” , cậu thì thầm. “Cậu sẵn sàng đi chưa ?”

“Chúng ta sẽ đi đâu nhỉ ?”

” Một nơi gọi là Câu lạc bộ Kalfour. Tớ đã vẽ một bức bích họa cho họ. Tớ muốn cậu xem nó.”

” Cậu đã lên kế hoạch này lâu rồi phải không” , Sierra nói, nheo nheo mắt nghi hoặc. ” Hay là cậu dắt mọi cô gái cậu quen tới đó ?”

Robbie nuốt khan với vẻ lo lắng rồi bình tĩnh dần. Sierra cố gắng nhin để không phá lên cười lần nữa. ” Không hề” , cậu nói, ” Tớ đã lên kế hoạch này lâu rồi”.

Và họ sóng bước cùng đi ra ngoài, hòa lẫn vào màn đêm.

Chương 14

Câu lạc bộ Kalfour hóa ra là một quán nhỏ khá kín đáo nằm ở góc giao giữa hai con phố vắng ở khu phía đông của Flatbush. Một tấm biển hiệu cũ rích với hàng chữ C U B K L F O R dường như có thể rớt xuống bất cứ lúc nào.

” Hay đấy” , Sierra nói.

” Nghe này.” Robbie dừng lại trước cánh cửa được gia cố bằng ván gỗ. ” Tớ đã hứa sẽ kể cho cậu nghe những gì tớ biết về Người nặn bóng và cách thức chúng tớ thường sử dụng.”

Sierra gật đầu.

” Và tớ sẽ làm thế. Tớ sẽ cho cậu xem, thật đấy. Tớ chỉ xin cậu hãy bình tĩnh, đừng phát hoảng lên thôi.” Nét mặt của Robbie trông rất nghiêm trọng.

” Để rồi xem, tớ không dám hứa trước là mình sẽ trụ lại được nếu mọi việc trở nên rắc rối, Robbie” , cô nói. ” Cậu biết với tớ thì tuần này tệ thế nào rồi đấy.”

” Sẽ không có cái xác sống nào đâu, tớ thề đấy. Chỉ là ... tin tớ một chút thôi, được không ?”

Sierra gật đầu. ” Tớ sẽ cố.”

” Tớ muốn cậu hiểu, đây không phải là thứ mà tớ sẽ thể hiện cho bất kì ai xem, không bao giờ. Hiểu chứ ?”

” Hiểu.”

” [Tớ chỉ làm thế này vì thể hiện luôn cho cậu xem sẽ dễ hơn việc phải giải thích bằng lời, và bởi vì câu... ”

” Tớ làm sao cơ ?”

” Vì cậu là cậu, Sierra. Ổn chứ ?”

Sierra nhận ra rằng cơ hàm của mình đang mất kiểm soát. Miệng cô cứ méo xệch đi, như thể nó đang cố gắng dịch chuyển tới một nơi nào khác trên gương mặt ấy. Cô đã nghĩ rằng để cô ngăn không cho miệng mình không bị xô lệch nữa. “Ổn” , cô nói một cách khó nhọc.

Ở bên trong, một trái cầu gương phản chiếu những tia sáng li ti xoay đều quanh căn sảnh tối. Ánh sáng lướt rất nhanh qua gương mặt của các cặp đôi đang khiêu vũ, đám thanh niên đang tám chuyện trong góc phòng, vài gã trung niên đang mân mê mấy li nước ở quầy bar cùng những nữ phục vụ lượn qua lượn lại liên tục. Khói thuốc lá lửng lơ trong không khí, không phải mùi hơi mốc ngọt ngào như thuốc lá của ngoại cô, chúng ấm và thô hơn nhiều. Vài bản nhạc jazz cổ điển phát ra từ chiếc hộp nhạc trong góc quán.

Sierra không rõ lí do tại sao mà cô lại có cảm giác thoải mái như ở nhà tại Hộp đêm Kalfour này. Không có ai quay lại nhìn chằm chằm vào hai người họ hay đánh giá tuổi tác của họ như phần lớn những hộp đêm

dành cho thanh thiếu niên mà cô từng đến. Robbie trông không có vẻ gì là sắp bị đánh hội đồng cả. Mọi người ở mọi lứa tuổi tụ tập và cười đùa vui vẻ với nhau, ngạc nhiên nhất là không có bất kì gã quái đản nào muốn ăn tươi nuốt sống cô bằng ánh mắt cả. “Tớ thích nơi này” , cô nói nhỏ vào tai Robbie. Và rồi chính cô cũng bất ngờ khi chạm môi vào cổ của cậu ta trong một giây ngượng ngùng.

Tớ cũng đã mong cậu sẽ thấy thế” , Robbie nói và nở một nụ cười ngốc nghếch. “Đi cùng tớ nào.” Cậu dẫn cô tới chỗ hộp nhạc tự động ở góc nhà và nói, “Cậu thấy nó chưa?”

“Ừ, một cái hộp nhạc hả?”

“Không, Sierra, bức tường đằng sau ấy.”

Sierra đã hoàn toàn quên mất rằng họ đến đây vì bức bích họa mà Robbie vẽ cho nơi này. Cô nheo mắt để nhìn bức tường rõ hơn trong bầu không khí đầy khói. Ánh sáng quá yếu khiến cô phải cố gắng lắm mới thấy được những hình vẽ, nhưng khi mắt đã bắt đầu quen dần, những đường nét cuộn xoắn và những hình khối dường như bật ra khỏi bức tường. Cô dò theo chiếc ống quần màu xanh cho tới khi nhìn thấy một bộ xương ăn vận thật diện đang nhảy điệu waltz với cô dâu xương của mình. Đằng sau họ, những cây cọ oằn xuống trước nền trời đỏ rực, và bên dưới chúng là một đại dương đầy những nàng tiên cá xinh đẹp có làn da sẫm cùng những con rồng đương vùng vẫy.

“Thật là tuyệt vời” , Sierra thán thốt.

“Cám ơn” , Robie nói. “Nó đã từng tươi sáng hơn nữa kia, trước khi... mọi chuyện xảy ra.”

Thật vậy, bức bích họa trông như thể nó nhiều tuổi hơn cả Sierra hay Robbie. Xa xa dưới bức tường, một người đàn ông da đen cao lớn mặc quân phục chín chu đang đứng trên đỉnh núi, được bao quanh bởi một khu rừng rậm. Ông nhìn chăm chăm xuống khu rừng đầy rẫy các loài động vật nhiệt đới đang gầm gừ và những chú chim lộng lẫy. Bầu trời vùng Caribe thật sống động với những thiên thần đầy màu sắc và kích cỡ; họ vỗ cánh một cách vui tươi và bay về phía nguồn sáng vô hình.

Sierra quay người thật chậm nhìn quanh. Mỗi bức tường của Hộp đêm Kalfour đều được phủ kín bởi những kiệt tác được vẽ theo phong cách tranh chữ đường phố của Robbie. “Cậu thấy đó” , cô nói, “Cậu nói mình không hề bảnh chọe, thế nhưng giờ chúng ta đang ở đây, trong một hộp đêm nhỏ nhắn lãng mạn, được vây quanh bởi toàn những bức tranh quyến rũ của cậu. Tớ nghĩ cậu thật là bảnh chọe đấy, quý ngài ạ.”

Robbie đáp trả với một cái nhún vai như muốn nói “Ai cơ ? Tớ á ?”. “Còn nữa cơ.” Có thể Sierra sẽ nghĩ câu đáp trả ấy là sự tự phụ nếu Robbie không nói với một vẻ mặt buồn rầu như thế. Cậu đi tới bức tường và rồi quay mặt lại nhìn vào bên trong quán. “Cậu có thấy điều gì ở quanh đây không ? Bất cứ điều gì lạ ấy ?”

Sierra nhìn quanh căn phòng. Có một vài cặp tình nhân, một gia đình đủ sáu người đang ăn tối ở góc xa, và một cô bồi bàn khoảng ba chục tuổi đi từ bàn này qua bàn khác, đặt xuống những bộ muỗng đĩa bằng bạc. “Không có gì đặc biệt.”

“Nheo mắt lại đi” , Robbie nói.

“Sao cơ ?”

“Thử thả lỏng tầm nhìn của cậu xem, nếu cậu hiểu ý tớ...”

“Tớ chẳng hiểu.”

“Người ta gọi là ‘nhìn bao quát’ ấy. Đừng chỉ nhìn vào bất cứ một thứ gì. Cậu cứ thử ti hí mắt và nhìn quanh căn phòng xem, làm sao thấy mọi thứ đều mờ mờ là được.”

Sierra nhắm mắt lại tới gần như không thấy gì nữa, và để cho hai hàng mi chạm vào nhau trước tầm nhìn của mình. Căn phòng trở nên lờ mờ với những đốm mờ và những luồng sáng xoay tròn. Không có gì khác cả.

Rồi có gì đó từ phía bên kia căn phòng di chuyển tới chỗ cô. Cao và tối. Nó gần như vô hình trong làn khói bao quanh quầy bar. Sierra bật mở mắt, nhưng lại chẳng thấy gì cả nữa. “Cái đó là...”

“Cậu thấy một cái rồi !” , Robbie mỉm cười với cô.

“Một cái gì cơ ?”

“Tớ biết là cậu có thể mà. Tớ đã biết thế từ lâu rồi. Dù sao thì, được rồi, cậu nhìn vào bức tường lần nữa đi.”

“Robbie, đây không phải là một cách giải thích ổn thỏa nếu tớ chỉ thấy rối bời và hoảng loạn khi cậu làm xong. Cậu biết điều đó chứ, phải không?”

“Cậu đã nói là sẽ không hoảng loạn mà. Giờ thì nhìn vào bức tường đi.”

Sierra tỏ vẻ phản đối với cậu ta, nhưng Robbie đã nhắm mắt lại, trán cậu ta chỉ cách bàn chân của bộ xương vẽ trên tường có vài inch. Cậu ta giơ tay trái lên cao và tay phải chạm vào bức tường. Sierra nheo mắt lại rồi suyt nữa thì bật ngửa. Cái bóng cao cao bay tới từ bên kia căn phòng, sà vào Robbie và trông thể đã tan biến vào trong ngực cậu. Robbie gần như không cử động, tay cậu vẫn đặt lên tường.

Mắt Sierra dõi về bức tranh của Robbie. Cô không thể nói chính xác, nhưng chắc chắn là có gì đó vừa mới xảy ra với bức bích họa. Nó trông... khang khác, sáng sủa hơn và...

Hình vẽ bộ xương bỗng động đậy

“Robbie !”

“Suyt.”

Sierra quan sát trong kinh hãi khi cái đầu lâu của bộ xương xoay thật chậm qua như là đang chào cô và Robbie vậy. Nó trông như đang cười, nhưng đầu lâu thì lúc nào trông cũng như đang cười bởi hàm răng luôn nhe ra, nên không tính. Rồi nó bắt đầu giậm chân. Cô có thể thấy nó đang gõ theo nhịp điệu của tiếng nhạc.

Quai hàm Sierra suyt chút nữa đã rớt xuống và để lọt ra một tiếng thảng thốt, nhưng không, cô đã kìm chế lại được. Cô đã hứa là sẽ không phát hoảng. Và dù sao thì, điều này cũng có gì là lạ lắm so với sự thay đổi bất thường của những bức bích họa khác mà cô đã thấy suốt cả tuần nay đâu? Thậm chí trông cảnh này còn hợp lí đến phát hoảng đi được.

“Cậu chạy rồi à?” , Robbie vẫn nhắm tịt mắt và chạm tay vào tường.

Cô lắc đầu, rồi mới nhận ra là Robbie không thể nhìn thấy mình.
“Không, tớ vẫn đây.”

Những cái bóng cao lớn và tối sẫm khác di chuyển tới từ xung quanh hộp đêm. Sierra có thể cảm thấy dáng họ lướt qua rìa góc nhìn của mình, nhưng cô không thể nào rời mắt ra khỏi bức bích họa. Lần lượt, những cái bóng lao tới chỗ Robbie và hòa tan vào bên trong cậu. Bức tranh sáng bừng lên và trông như được thức tỉnh, mỗi nàng tiên cá và cả quái vật đều uốn chuyển cử động thật nhẹ nhàng, cứ như là trong một giấc mơ trưa thần kì vậy.

“Tớ... Tớ...” , Sierra lắp bắp.

Robbie nở nụ cười khi cậu mở mắt ra. “Nặng bóng đấy. Những cáo bóng tới chỗ tớ. Khi họ chỉ đang trong dạng bóng, họ không thể tương tác gì nhiều với thế giới người sống, chủ yếu là thì thầm và dạo quanh thôi. Một số thì có thể làm những thứ khác, nhưng sẽ tiêu hao rất nhiều năng lượng. Nhưng khi tớ đặt linh hồn họ và trong những bức vẽ - một bản thể - họ sẽ có nhiều quyền năng hơn.”

“Những người khác có thấy được chúng không ?” Không có ai khác đang nhìn lên, cũng không có ai đang há hốc miệng vì hoảng sợ cả. Những bức bích họa đang sáng bừng sức sống, còn mọi người xung quanh cô thì đều đang nghĩ đó là chuyện thường ngày ở huyện.

“Phần lớn họ không thấy được đâu.”

“Tại... tại sao ?”

“Giống như là tớ đã nói đêm hôm trước ấy. Họ đang không nhìn.”

Sierra nhìn chăm chăm vào bức tường đang cử động.

“Nhưng cái mà cậu thấy là thật” , Robbie nói nốt. “Sau đây thì, cậu... Cậu muốn nhảy cùng tớ không ?”

Chương 15

Sierra gần như phải gỡ mắt ra khỏi những vòng xoáy màu vẽ sống động. “Tớ có, nhưng... tớ không biết nhảy kiểu Haiti.”

“Cậu nhảy được điệu salsa chứ ?”

“Một chút.”

“Thế là ổn rồi.”

Một nhóm những quý ông mặc com-lê trắng xếp hàng đi lên sân khấu ở tít sâu trong quán. Phần lớn họ trông như đã nghỉ hưu lâu rồi, vài người thì có vẻ cũng sẵn sàng nghỉ hưu bất cứ lúc nào. “Họ chưa phải vào nhà dưỡng lão sao ?” , Sierra hỏi.

Robbie đảo mắt và dắt cô lên trên sàn nhảy. Những quý ông mặc đồ trắng cùng nâng nhạc cụ lên và căn phòng chợt tràn ngập tiếng tù và cùng nhịp trống conga. Rồi người nhạc công dương cầm dạo một khúc luyện láy trầm bổng và một giọng nam ngân nga theo đó. Nghe giống như vài bản nhạc Latin chậm mà ngoại Lázaro vẫn thường bỏ vào chiếc máy hát trong căn nhà ở đường Myttle, nhưng chắc chắn là nam ca sĩ kia đang không hát bằng tiếng Tây Ban Nha. Dù cậu ta đang hát gì, thì nghe cũng thật là sâu sắc.

“Chúng ta, ừm, nhảy luôn nhé ?” , Robbie hỏi. Sierra thì đang đứng đó, đắm chiêu nhìn ban nhạc. Cô đặt tay vào đúng vị trí theo điệu salsa, cố tìm lại cảm giác từ những buổi học khiêu vũ cuối tuần từ thuở bé. Robbie nắm lấy cổ tay cô. Họ bắt đầu di chuyển, hơi vấp một chút nhưng cũng bắt được vào nhịp.

“Salsa nè !” , Sierra bật cười, chân cô bước một cách tự nhiên và đều đặn với chân của Robbie.

“Không hẳn, nhưng cũng giống lắm.”

Âm nhạc xoay quanh, cùng di chuyển và nâng đỡ họ. Sierra thấy những cặp tình nhân trung tuổi phá cách trong các bước nhảy, khiến nhiều cặp trẻ hơn phải ngỡ ngàng ngừng. Một cặp trẻ con chừng tám, chín tuổi vui đùa lướt qua. Bản nhạc nhanh dần khiến cho đám đông rộn ràng hẳn lên, hay là ngược lại nhỉ ? Sierra không thể nói chắc, cũng không quá quan tâm.

Sau vài lượt khiêu vũ, mọi người đều ướt đầm mồ hôi và cười rất thoải mái. Một ông lão khoảng tám chục tuổi lịch sự vỗ nhẹ vào vai Robbie, và Robbie trao cho ông ấy tay của Sierra. Sierra cười trêu mếu với người bạn nhảy già trong lúc ông đưa cánh tay gầy vòng qua eo của Sierra và ban nhạc lại chơi khúc dạo đầu vào một bản nhạc khác. Hai người phụ nữ trung tuổi chặn lối tới chỗ ngồi củ Robbie và hộ tống cậu trở lại sàn nhảy.

Có gì đó ở góc phía xa khiến Siera chú ý và cô xoay người bạn nhảy của mình qua một bên để có thể nhìn rõ hơn. Một khoảng tranh rộng xoay chuyển và đung đưa theo điệu nhạc. Người lính lịch thiệp trên đỉnh núi nhảy lên trời cao và bắt cặp với một thiên thần để cùng nhảy múa. Anh chàng xương bánh bao cùng cô dâu của mình ôm nhau xoay những vòng khoáng đạt từ bức tường này tới bức tường khác. Những nàng tiên cá nắm tay nhau thành một vòng tròn, đung đưa xung quanh con rồng đang khó nhọc nhảy một điệu giậm chân ngộ nghĩnh.

Sierra liếc nhìn Robbie đang cười rất tươi trong lúc cố gắng bắt kịp với hai bạn nhảy đầy kinh nghiệm. Bản nhạc kết thúc và người chơi kèn trumpet già thông báo rằng họ sẽ nghỉ hai mươi phút. Khi Robbie nhìn thấy Sierra thì cậu đang cũng thở hồng hộc.

“Cậu ổn chứ, anh bạn ? Có qua khỏi không ?” , Sierra hỏi. “Tớ chắc là ở đây có người biết hô hấp nhân tạo đấy...”

“Hai quý cô đó...” , Robbie hớn hên, chống tay lên đầu gối. “Không... đùa đâu...”

Trước khi họ kịp xuống khỏi sàn nhảy thì một tiếng nhạc gầm rú lên như đe dọa đánh sập cả cái quán cổ kính này. Sierra đột ngột chững lại. “Đây là” , cô tuyên bố, đặt tay lên vai của Robbie, “nhạc tử của tớ đấy !”

Thật sự thì đây hoàn toàn không phải loại nhạc mà Sierra thực sự thích. Bản nhạc nghe rất nuột, dù đôi khi có những khoảng trầm tối tăm đến lạnh người và những âm vang lách cách nảy tanh tách ở phía sau. Sierra thích những bản rock mạnh điên cuồng để thư giãn hoặc tập trung làm bài tập, nhưng kiểu nhạc này vẫn hoàn toàn phù hợp với sàn nhảy. Cô dẫn Robbie trở lại đám đông thanh thiếu niên đang tụ tập trên sàn nhảy. Cậu đang cười, nhưng lông mày lại nhíu lên đầy vẻ lo lắng.

“Sao thế ?” , Sierra cười. “Cậu chưa từng nhảy với bất cứ bản nhạc nào sáng tác sau năm 1943 à ?”

“Ý nó là...”

“Lại đây nào.” Thật khó để không nhún nhảy với nhịp điệu dồn dập như thế trong một hộp đêm đầy khói thuốc. “Chỉ cần lắc hông thôi. Tìm một động tác cậu thích và bắt chước là được.” Robbie nhanh chóng bắt

được nhịp và bắt đầu nhún nhảy như một chú in con, với hai cánh tay dài loăng ngoăng vung vẩy theo vòng tròn. “Khá đấy”, Sierra mỉm cười.

Sàn nhảy đông kín những vũ công tì sát người vào nhau, và những bức bích họa, theo như Sierra để ý, cũng đáp trả lại rất phù hợp. Những thiên thần đang xoay trên không trung đột nhiên cũng bắt cặp với nhau; anh lính thì đang âu yếm một cô người cá; thậm chí cả những cây cọ cũng ngã ngốn lên nhau một cách gợi tình.

Mồ hôi đổ xuống người khiến cho làn da nâu của Sierra sáng bóng lên đến mức cô chỉ mong là nó quyến rũ chứ đừng nhớp nháp như lúc ở lớp thể dục. Cô nhìn Robbie và thở phào nhẹ nhõm: Cậu chàng còn ướm nhẹ hơn cả cô. Cô chộp được một cánh tay vung lên phía trước của Robbie và lẳng mình vào lòng người bạn nhảy, ôm cánh tay cậu bắt chéo ngực mình. “Lần này đừng có làm trò bánh chọe nhé, cứ bình thường thôi.” Cô thỏ thẻ. Cậu bật cười và hơi khựng một chút. Sierra đắm mắt nhắc nhở. Robbie đặt một tay lên hông của Sierra trong lúc bắt kịp lại với nhịp điệu và bắt đầu bước, cơ thể của cậu áp lên cơ thể cô. Bài hát lên tới cao trào; hàng tá rapper thay phiên nhau khuấy động không khí bằng nhiều thứ tiếng khác nhau. Robbie và Sierra vẫn ở đó, cọ sát cơ thể ướm dẫm mồ hôi vào nhau. Họ mặc kệ những vũ công khác, mặc kệ những bức tranh xoay vắn, mặc kệ cả thành phố nhộn nhịp đang tan thành những đốm màu mờ ảo xung quanh mình.

Sierra quay người lại đối mặt với Robbie và thấy khuôn mặt gần sát của cậu thật là đẹp. Cô mỉm cười, cằm của cô cọ vào cằm của cậu, và cô cảm nhận được một chút mùi mồ hôi ngậy với mùi nước hoa xạ hương trên người cậu.

Tới một bản nhạc khác và mọi người bắt đầu quay về bàn ngồi. “Ra ngoài đi”, Robbie nói, hớn hển, “Hít thở chút nhé.”

Cơn mưa mùa hạ nhẹ nhàng tưới mát cho họ khỏi làn sương dày đặc của Hộp đêm Kalfour. Sierra và Robbie tựa vào một bức tường gạch, cùng ngắm xe cộ qua lại. “Tớ chưa bao giờ có một đêm nào tương tự thế này trong đời”, Sierra nói.

Robbie cười tới tận mang tai. Cô cảm thấy cậu đang thăm quan sát mình qua khoe mắt. Thật dễ dàng để kiểng chân lên và hôn vào cổ cậu. Cậu sẽ nhìn xuống cô và mỉm cười, rồi họ sẽ âu yếm nhau suốt cả đêm, và bằng cách nào đó mọi chuyện sẽ trở nên hợp lí.

“Robbie ?” , Sierra nhìn cậu.

“Hừm ?”

Cổ của cậu mời gọi cô như là luồng tia lực hút trong những bộ phim khoa học viễn tưởng mà Juan vẫn hay xem. Cô há miệng ra.

“Chết rồi.” Robbie thốt lên và nhìn qua vai cô. Cậu dẫn lên một bước.

Sierra gằn giọng. “Gì thế ?”

“Có ai đó đang tới. Cậu thấy không ?”

Xa xa cuối dãy nhà, một cái xác sống đang lừng lững trong bóng tối, nhìn họ chăm chăm.

Chương 16

“Chạy đi, Sierra !” , Robbie nói. “Đi đi ! Tớ sẽ giải quyết hẳn. Cứ đi khỏi đây đi đã.”

“Lần trước cậu cũng nói thế và một cái xác sống khốn kiếp đã tóm được tớ !”

Robbie chạy vụt qua cô, nhắm thẳng tới dáng hình lấp ló trong bóng tối. “Đi ngay !” cậu hét lên với cô. “Ra khỏi đây !”

Rồi một cái xác sống khác đi ra từ đầu bên kia của dãy nhà và lao tới chỗ họ. Đó là Già Vernon, hay đúng hơn là xác của Già Vernon tội nghiệp bị lạm dụng. Giờ thì Sierra và Robbie bị kẹt giữa hai gã.

“Chạy đi !” , Robbie hét lên lần nữa. Cậu đã chạy gần tới khúc quanh. Cái xác sống thứ nhất ngó nghiêng nhìn xuống đầu bên kia của dãy nhà.

Xác sống của Già Vernon dừng lại ở giữa phố và nhìn thẳng vào Sierra. Sierra thậm chí còn không chắc mình có đang thở hay không. Cô lùi một bước. Gã tiến một bước.

Ở đâu đó, Robbie hét lên gì không rõ. Cũng chẳng quan trọng. Già Verlon chẳng hề quan tâm đến cậu ấy. Sierra chui tuột vào một ngõ hẻm đường như nằm song song với Hộp đêm Kalfour, nó dẫn ra một đường lớn và băng qua đó, rẽ ở góc quanh, rồi chạy với tốc độ nhanh nhất mà cô có thể đạt được.

Sierra chưa từng tới Flatbush trước đó, cho nên cô cũng chẳng biết mình đang lao về đâu. Khi bạn bị lạc ở Brooklyn, thì tiếp theo một cửa hàng ở góc đường sẽ luôn là một hoặc hai dãy nhà ở bất kì hướng nào, và chúng đều có thể dẫn tới ga tàu gần nhất. Nhưng thế quái nào mà Sierra lại lạc được vào một khu bán ngoại ô toàn những căn nhà riêng lẻ, với sân vườn và ghế đu trước nhà. Thật ma quái. Những biệt thự theo phong cách miền nam nhìn chăm chăm vào Sierra, đảm bảo rằng cô không biết gì về những bí mật và kho tàng ẩn chứa bên trong. Cô cứ rẽ hết khúc quanh này tới khúc quanh khác, hỗn hển như bị quăng vào một mê cung tối tăm vô tận của những hàng cây đang ngủ.

Mưa đã rơi mạnh hơn ban nãy. Mưa xối xả trút xuống mặt đường, gõ đôm đốp lên những nóc xe, tạo thành vũng trên những lề đường sẫm màu. Sierra chạy tới khi cảm thấy như đang có lửa cháy trong lồng ngực, và khi cô dừng lại, thì không thấy bóng dáng một cái xác sống nào, nhưng có gì đó...

Có gì đó khác đang đi theo cô.

Cô nhận biết được sự tồn tại của nó một cách rõ ràng như là chính mắt cô trông thấy vậy, nhưng khi mà cô rà mắt suốt những con phố tối tăm ướt nhẹp ngoại ô này thì lại chẳng phát hiện được gì.

“Tên này cứ đến lúc nguy cấp là lại chẳng thấy đâu” , Sierra tự nhủ. “Nếu còn sống được đến lúc gặp nhau thì mình sẽ giết hẳn.” Cô rẽ ở một khúc quanh và đi bộ khoảng nửa dãy nhà. Một tiếng gió khàn khàn rít lên xung quanh cô. Sierra quay người lại. Một dáng hình cao lớn lướt đi rất nhanh ngay khi cô quay lại - giờ không thấy đâu nữa.

Được rồi, cô nghĩ, Robbie đã nói rằng những linh hồn là bạn và cũng là thầy của cậu ta. Rằng họ bảo vệ cậu ta. “Là tôi đây” , cô nói với con phố vắng lặng. “Hãy bảo vệ tôi.” Cô đến phải tự hào về việc mình có

thể trấn an bản thân tốt đến thế, đứng ở đó mà không một chút run rẩy, chờ đợi một bóng ma không rõ tốt xấu tới và giao thiệp với mình. “Hãy tới đi.”

Mưa đổ xuống xung quanh cô. Trong những biệt thự lớn, sau những khung cửa sổ tối đèn, những người da trắng giàu có đang yên ổn trong chăn ấm nệm êm. Có thể vài người đang ngó ra ngoài, băn khoăn không biết đứa con gái da màu điên rồ đó đang làm gì ở giữa đường.

Một tiếng thở hỗn loạn và sôi sục khác vọng lên trên tiếng mưa đàng đàng. Sierra nheo mắt mình lại theo cách mà Robbie đã nói và nhìn bao quát xung quanh. Lúc đầu cô chỉ nhìn thấy màn mưa và những quần sáng của đèn đường. Nhưng rồi một cái bóng chạy ra từ phía sau một chiếc xe hơi mà chẳng gây ra tiếng động gì. Nó cao lớn và đồ con hơn những linh hồn trong Hộp đêm nhiều, và bóng tối sôi sục trong nó trông như những cuộn xoáy nham thạch đen vô tận. Nó đi khắp khiêng tới gần Sierra, nhắc một chân về phía trước và lết chân kia tới như một người khổng lồ bị thương.

Sự bình tĩnh mà Sierra vừa mới tự hào lúc trước tan biến ngay tức khắc. Mắt cô căng ra; cái bóng biến mất. Ngay khi cô kịp điều chỉnh cách nhìn lần nữa, cái bóng chỉ cách cô vài bước chân. Cô gần như đã sụp xuống, rúm ró trên mặt đất khi sinh vật tối tăm khổng lồ đó lết tới và đứng lên cao ngất trước mặt. Một mùi chưa rõ rệt tràn ngập lỗ mũi của cô - một thứ mùi hôi thối tới mức khiến cô muốn bỏ chạy càng xa càng tốt - nhưng Sierra cô giữ nguyên vị trí. Khối trống rỗng vô tận của con ma cứ giãn ra rồi co lại thành những xúc tu dài và nhọn. Không phải thứ bóng tối ấm áp của những linh hồn trong hộp đêm - nó gần như là một khoảng trống, giống như cô đang nhìn sâu vào một hố đen vậy.

Một cái miệng mở rộng như thốt ra một tiếng hét không thành tiếng, được tạo nên bởi sự trống rỗng của sinh vật bóng đêm và rồi lại bị nhấn chìm xuống. Một cái miệng khác xuất hiện trên vai của sinh vật, khóc nấc lên và đay nghiến. Hai hay vài cái nữa cũng xuất hiện khi cái miệng đó biến mất. Và rồi toàn thân sinh vật đó sủi bọt và vằn vò với những cái miệng gào thét trong câm lặng.

Sierra. Đó không phải là một giọng nói mà là rất nhiều tầng giọng chồng chất lên nhau, tạo ra một sự lạc điệu góm ghiếc. Nó giống như Juan nhấn cả tá phím dương cầm nằm sát nhau cùng lúc. *Để xem nào.* Những âm vang lặp lại vọng tới trong não cô. *Họ đã dạy người những gì thế, hửm... Lại đây, để ta xem nào.* Nó nói tới cô, những cái miệng hau háu há ra khắp dọc cánh tay nó.

Cô quay người. Chạy. Sierra vấp chân ngã và đau đớn bò dậy. Cô cô chạy tiếp nhưng chợt thấy mình không sao cử động được nữa.. cảm giác như có một tấm lưới vô hình đã quăng lên người và kéo chùng cô xuống. Cô ngoảnh lại và nhìn thấy sinh vật cao lớn kia đang chậm chậm bước từng bước về phía mình. Sierra không nghĩ được gì nữa. Mọi thứ trong cô đều đang tập trung vào việc làm sao có thể vùng thoát khỏi bất cứ thứ gì đang giữ chặt lấy mình một cách nhanh nhất. Cô đẩy một chân về phía trước, nghiêng rặng gằm gừ trong cố gắng, và rồi tới chân kia. Ruột gan cô nóng như lửa đốt. Thứ đó vừa đi vừa xì xồ giận dữ. Nghe như thể nó ở ngay sau lưng cô rồi.

Sierra thét lên và chạy được thêm hai bước nữa, nhưng buộc phải dừng lại để nghỉ lấy sức. Hồn hển, cô ngoảnh lại.

Cái bóng lao tới phía trước và tóm lấy cổ tay cô, mỗi tế bào của Sierra dường như cùng bốc cháy một lượt. Sự hiện diện lạnh lẽo và ghê rợn của nó lặn mò dưới lớp da cánh tay trái của cô. Rồi hơi thở của cô dường như bị hút sạch. Sierra đổ sập xuống con đường ngập trong mưa.

Sierra, rất nhiều giọng nói cùng lúc nói. *Aaaa... Người nắm giữ rất nhiều bí mật. Hãy cho bọn ta biết: Lucera ở đâu ?*

Bóng tối vây lấy Sierra. Tiếng thét của cô nghẹn lại trong cuống họng khi ý thức bị bóng ma tiếp quản.

Chương 17

“Chuyện quái gì thế ?” , giọng nói như vang tới từ cách xa hàng dặm. “Có chuyện gì xảy ra ở đây thế ?”

Từng chút một, Sierra nhận ra mình đã có thể cử động một chút.

“Ai đấy ?” , một giọng nói khác gần hơn.

“Một cô bé người Tây Ban Nha. Trông như đang chảy máu ấy.”

Mọi thứ xung quanh cô đều nhuộm một màu khói vàng kim. Sierra cố nhắc mình dậy khỏi mặt đường nhưng cơ thể vẫn co rúm lại. Quần áo ướt sũng dính chặt lấy người cô. “Lucera ? Có phải bà đấy không ?”

“Đã ai gọi cảnh sát chứ ?” , một giọng cất lời hỏi từ đầu phố.

“Lucera ?” , Sierra khẽ gọi. Tâm nhìn của cô bắt đầu rõ ràng hơn, nhưng mọi thứ trông vẫn như được bao phủ bởi một lớp bụi lấp lánh vàng.

“Tôi đã gọi rồi” , một giọng nam trả lời. Ông ta nói cứ như là gặp phiền phức lắm. Sierra cô gắng chống lại trọng lực nặng nề và đứng được dậy.

Cách cô chỉ vài bước chân, ba người trong như trùm vải liệm lên đầu đang phát sáng ở ngay giữa phố. Trông họ giống như những người khổng lồ mặc áo choàng trùm đầu; ở đâu đó trong hào quang của họ, Sierra có thể phân biệt được những vạt áo chùng kéo dài chấm đất với chiếc mũ lớn trùm lên mặt họ. Họ phải cao đến gần hai mét rưỡi.

“Lucera ?”

Cô biết những sinh vật này không phải là Lucera, không thể nào. Có gì đó khuấy động lên trong không khí, và mặt đất đang dềnh lên như muốn nuốt chửng cô. Cô ngược nhìn lên, nheo mắt một cách đau đớn chỉ để nhìn thấy sinh vật bóng tối kia đã trở lại. Nó lao tới chỗ những sinh vật trùm vải liệm, trong chốc lát đã nuốt chửng luồng ánh sáng vàng.

“Đưa cô bé ra khỏi đây ngay !” , một giọng nữ ra lệnh. Không ai trong số họ có thể nhìn thấy những tấm vải liệm, hay sinh vật bóng đêm kia.

Những sinh vật vàng óng đồng thanh nói: *Đã quá muộn để làm trò đó rồi.* Lời thầm thì chất chứa của họ nổ vang trong cái đầu quẩn quại của Sierra. *Người đã thua.*

Những cái miệng đồng loạt mở ra trên khắp cơ thể của cái bóng lực lưỡng. KHÔNG ! Nó vung một cánh tay dài ngoẵng về phía luồng ánh sáng vàng.

“Các người không ai định giúp cô bé à ?” , ai đó hét toáng lên.

Ba người trùm vải liệm cùng nhấc tay lên một lượt. Sinh vật bóng tối rú lên, ngã ra sau, rồi nó bỏ chạy về cuối phố, lặn mất vào trong màn đêm. Ba người trùm vải liệm quay qua Sierra, trông có vẻ như đang quan sát cô một lúc, rồi cũng biến mất.

Tất cả màu sắc giờ chỉ còn lại bóng tối đen đặc; những ánh đèn đường lấp ló trên nóc xe hơi. Con quái vật bóng tối kinh khiếp đã không còn thấy đâu nữa.

“Chắc con nhóc này lại là một ca sốc thuốc bò ra từ cái Hộp đêm của dân Dominic trên khu Flatbush đây mà !”

“Ai đó hãy là gì đi !”

Còi cảnh sát hú lên không xa, và một cơn hoảng loạn muốn ngất đi trào lên trong ngực Sierra. Sinh vật bóng tối đó là gì ? Cả những người trùm vải liệm kia nữa ? Và giờ là cảnh sát. Cô cần phải biến khỏi đây thật nhanh, nhưng khó khăn lắm cô mới đứng nổi. Cơn mưa đã ngớt dần và chỉ còn lất phất đều đặn.

“Nhóc kia !” , ai đó gọi vẳng lên từ căn nhà ở bên trái cô. “Cút khỏi đó ngay ! Cút !”

“Ông bị làm sao thế, Richard ? Rõ ràng là con bé đang bị thương...”

Sierra chống bàn tay đang run rẩy lên một chiếc xe SUV bóng loáng ở bên cạnh và cố lấy lại thăng bằng. cô nheo mắt trong màn mưa. Không thể nào...

“Sierra !” , giọng anh trai cô gọi.

“Juan ?”

Cô gần như òa khóc khi mới chỉ nghĩ đến việc Juan đang ở đây, và đúng là anh ấy, ướt sũng và đang cười nhăn nhó như một tay hề trước mặt cô. Nụ cười của Juan tan biến khi thấy khuôn mặt hoảng sợ và nhòe nhoẹt nước mắt của cô.

“Chúa ơi, Sierra, chuyện quái gì xảy ra với em vậy ?”

“Không thể... giải thích... được” , cô thở phào, buông mình ôm lấy Juan và cả chiếc xe đạp của anh trai trong một tư thế kì cục. “Đưa em ra khỏi đây đi.”

“Không thành vấn đề, em gái. Lên xe đi”.

Đã nhiều năm trôi qua kể từ lần cuối Sierra cười trên trục bánh sau chiếc xe của anh mình. Họ đang trên đường xuống khu DeKalb của buổi chiều nắng ráo, Juan mãi bóc phết với mấy em gái ở hai bên đường nên đâm vào một cái ổ gà và cả hai đứa cùng phải nằm lại viện Kings County, Sierra bị choáng và mang vết sẹo vĩnh viễn cắt qua một bên lông mày, còn Juan thì bị rạn xương cổ tay và tổn thương lòng tự trọng. và thế là, Sierra đã tuyên bố khi hai đứa cùng nằm cạnh nhau trên cáng bệnh viện. Không cười trên trục bánh sau thêm một lần nào nữa.

Nhưng trong đêm dài thê lương và ám ảnh này, Sierra lại thấy thoải mái một cách kì lạ khi cô khi cô đứng ở đằng sau lưng Juan và đặt tay lên vai anh, ngắm nhìn mái tóc gai góc của anh trời lên hụp xuống trong khi đang học tốc đạp xe trên đại lộ Ocean cùng những con đường ngoại ô được chăm chút sạch sẽ với những cửa hàng rau hai tư giờ và những quán ăn đêm.

Ngay cả cơn mưa cũng nhẹ nhàng hôn lên má Sierra, và những cơn gió ấm của tháng Sáu cũng cuốn bớt đi những kinh khiếp vừa xảy ra. Bóng tối sầu thảm của công viên Prospect lờ mờ trước mắt họ.

“Juan này” , cô nói, nắm chặt lấy vai anh trai. “Làm thế nào mà anh tìm được em thế ? Anh có bao giờ đạp xe quanh Flatbush đâu. Và lẽ ra anh phải đang ở, xem nào, Connecticut hay gì đó với ban nhạc chứ ?”

Juan không nói gì.

“Juan ?”

“Anh mới quay về để kiểm tra vài thứ.”

“Juan. Anh nói dối tệt lắm. Thôi ngay đi.”

“Những cái bóng dẫn anh tới chỗ em.”

Một bên chân của Sierra trượt xuống đường và chiếc xe gần như đổ ngang.

“Cái quái gì thế ?” , Juan rít lên.

“Anh biết gì về những cái bóng ?”

Juan nhìn đi chỗ khác. “Một hai điều gì đó, anh đoán vậy.”

“Juan.” Sierra xuống khỏi xe và đi vòng ra trước để nhìn thẳng vào mắt anh trai, nhìn trực diện. “Chuyện gì đang xảy ra thế ?”

“Coi này, em cũng đang giấu giếm còn gì. Em hãy nói anh nghe xem đã có chuyện gì xảy ra với em ở đó đi, rồi anh sẽ nói cho em mọi thứ anh biết về những cái bóng.”

“Thỏa thuận vậy. Anh nói trước đi.”

Juan nhìn mặt lại và thở ra từng tiếng cú kính - đúng cái điệu bộ bực bội mà anh đã thể hiện suốt cả đời. “Chính ngoại Lázaro đã nói với anh mọi điều về chúng.”

“Khi nào ?”

“Khi anh mới, anh không rõ nữa, chắc là mười tuổi.”

“Khi anh mười tuổi á ?” , Sierra bắt chéo tay trước ngực. “Anh có nghiêm túc không đấy ?”

“Thật luôn. Ngoại nói là đang truyền lại cho anh di sản hay gì đó.”

“Di sản của cái gì ?”

“Có vẻ như là cả một thế giới linh hồn ở Brooklyn mà ngoại có liên hệ. Ngoại đã dẫn sâu vào cùng chúng. Bắt đầu từ Puetto Rico với một vài linh hồn, anh đoán thế, và tiếp tục việc đó trong suốt thời gian ngoại ở đây. Tới tận khi ngoại bị tai biến.”

Sierra nhìn anh mình một cách trống rỗng. Cơn mưa bụi phun mờ trên da cô. Những chiếc xe hơi húc còi và lao qua vội vã, để lọt ra vài mẫu nhạc của bài hát mới đang được yêu thích trên sóng radio. Suốt những năm qua, cô luôn tự trách mình vì đã không gần bó nhiều hơn với ông ngoại, và giờ Sierra mới vỡ lẽ ra là ngoại có cả một vũ trụ siêu nhiên kì bí, nhưng chỉ chia sẻ nó với duy nhất một mình Juan.

“Gael có biết không ?”

“Anh nghĩ ngoại đã cố nói cho Gael biết trước khi anh được sinh ra, nhưng anh ấy đã không quan tâm.”

“Tại sao... tại sao ngoại không bao giờ nói với em.”

“Anh không biết.” Juan nhún vai. “Em cũng hiểu là ngoại rất trọng nam khinh nữ mà. Có lẽ ngoại chỉ không nghĩ là em sẽ tiếp thu được.” Sierra cố ngăn mình không tát vào mặt anh trai, nhưng chỉ ngăn được hành

động. Juan đã nhận ra dấu hiệu bạo lực cuộn lên trong mắt cô. “Chuyện đó thật tồi tệ, anh biết.”

“Chính anh cũng đâu có nói với em ?”

“Anh sợ em sẽ nghĩ rằng anh bị điên. Hơn nữa, ngoại đã bắt anh phải thề là sẽ không cho ai biết. Rằng sẽ rất nguy hiểm nếu anh làm vậy.”

Sierra nhìn những giọt mưa đập thành tiếng vào một cột đèn đường và lăn dài xuống đất. Vừa buồn vừa giận, Sierra phải nuốt nước mắt vào trong. Giờ không phải lúc để khóc.

“Chúng ta có nên, ừm, về nhà trước không ?” , Juan nói. “Anh ướt hết rồi. Em có thể kể cho anh chuyện đã xảy ra trên đường về cũng được.”

Chương 18

Đêm đó, Sierra đứng lặng lẽ ở cuối giường ngoại Lázaro. Cơn mưa đập vào cửa kính tạo thành một bản nhạc êm ái, và bên ngoài, những ánh đèn của Brooklyn tạo ra một vòng hào quang trong đêm. Cô ngắm nhìn khuôn mặt héo úa đang ngủ của ngoại, khuôn mặt móm mém không khép chặt cùng cánh mũi đỏ hồng dưới ánh đèn bàn ấm áp.

“Tại sao ?” , cô nói, quan sát khuôn ngực gầy gò của ngoại phồng lên xẹp xuống bên dưới tấm chăn. “Tại sao ngoại chẳng bao giờ nói với cháu về tất cả những chuyện này ?” Cô sụt sịt và để một giọt lệ lăn dài trên má. “Và giờ ngoại vẫn không nói cho cháu biết chuyện gì đang xảy ra.”

Lázaro khẽ cựa mình nhưng vẫn không thức giấc. Sierra nhìn ngoại đăm chiêu, tim cô đập mạnh vì xúc động.

“Cháu đã xuýt mất mạng lúc tối đấy ngoại. Và tại sao ? Cháu suýt bị giết vì cái câu lạc bộ cho nam giới nào thế ? Ngoại nghĩ là mình đang...” , giọng cô nghẹn lại, nhưng Sierra nhất quyết không khóc trước mặt của ngoại. “Ngoại nghĩ là mình đang bảo vệ cháu bằng cách giấu giếm mọi chuyện trong suốt thời gian qua sao ?”

Cô bỏ ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

Trong phòng, Sierra tháo hết bím tóc ra và nhìn chăm chăm vào mình trong gương. Mái tóc xù vừa mới được bung ra của cô vẫn còn giữ nếp như lúc Bennie bện nó lại, nhưng Sierra chẳng buồn chải nữa. Tóc đẹp,

tóc xấu. Thật vô nghĩa. Cô tự hôn gió với mình trong gương, phủi tay như xua đi một sự hiện diện vô hình của dì Rosa và đi xuống dưới nhà.

Juan ngược nhìn cô, rời mắt khỏi cây guitar dán đầy ảnh. Anh ngồi bên bàn ăn với một gói khoai tây chiên bóc sẵn và một chai nước có ga loại một lít ở ngay trước mặt. “Em đã xả giận xong chưa”, anh hỏi. “Chúng ta cần phải nói chuyện nghiêm túc về những gì xảy ra tối nay.”

“Anh cũng biết điều đó cơ à”, Sierra nói. Cô xoay một chiếc ghế lại và ngồi úp ngực vào phần tựa, nhìn anh trai không chớp mắt.

“Và em có thể bắt đầu bằng việc cảm ơn anh, vì đã cứu em về đây.”

Sierra nhún vai và nhìn đi chỗ khác. “Cảm ơn”, cô nói như không muốn cho ai nghe. “Sao anh biết được mà tới tìm anh hay vậy?”

“Em đói không?”

“Juan, đã nửa đêm rồi!”

“Anh biết,” Juan bật dậy và bắt đầu lục lọi các ngăn tủ chạn. “Thời điểm hoàn hảo để ăn sáng sớm!”

“Được thôi, nhưng đừng nghĩ rằng việc đó sẽ giúp anh thoát được vụ phải giải thích cho em biết làm thế nào anh lại có mặt ở Flatbush tối nay.”

Juan đập vài quả trứng vào trong một cái tô. “Thì, bọn anh đang biểu diễn tại quán của một người bạn ở trung tâm.”

“Trung tâm New York á? Người ở đó cũng nghe nhạc của Culebra?”

“Gì chứ? Cả nước này còn nghe nhạc của bọn anh nữa là.”

“Nhưng... có người Puerto Rico ở trung tâm New York sao?”

“Anh không rõ, Sierra, có thể lắm. Nhưng anh đang nói đến tụi da trắng kia!”

“Ai mà tin nổi.”

“Anh thề có Chúa! Lũ nhóc da trắng tới và uống trọn từng ngụm nhạc. Chúng phát cuồng vì bọn anh. Còn gào hát theo các thứ kia!”

“Nhưng phải đến phân nửa các bài hát của anh là tiếng Tây Ban Nha cơ mà.”

“Anh biết. Không tin em đi mà xem. Giờ anh có thể nói nốt chưa?”

Sierra giả bộ dọn dẹp đồng giấy tờ của mẹ Maria và những tập san quảng cáo trên bàn để trông có vẻ như cô đang bận rộn. “Anh cứ nói đi.”

Juan mở tủ lạnh. “Mẹ làm món yucca này ! Tuyệt !” Anh lấy ra một cái tô sứ có giấy bóng kính bọc kín và thả nhiều miếng lớn vào chảo rán. “Vậy là, bọn anh đã ở chỗ gã này, tiệc tùng các kiểu lúc sớm này, và rồi anh cảm thấy gì đó không ổn. Ý anh là, anh có những kỹ năng nặn bóng. Ngoại đã dạy cho anh nhưng anh gần như chẳng bao giờ dùng, cho nên anh vẫn chưa quen được với nó, thật đấy. nhưng cái cảm giác này cứ vằn vò trong ngực anh mãi, và rồi anh chỉ cảm thấy căn phòng trở nên khác lạ. Đột nhiên có khoảng tầm sáu linh hồn ở đó cùng lúc.”

“Oa, anh có phải nheo mắt hay làm gì đó để nhìn thấy họ không ?”

“Ồ, vậy là em có biết vài điều về chuyện này, phải không ?”

Sierra đánh mắt qua hướng khác. “Không liên quan đến anh.”

Juan chọc những bong bóng sùi lên của hỗn hợp trứng và yucca đang chiên với một cái bàn xẻng. “Dù sao thì, không, sau một thời gian dài thì em sẽ học được cách nhìn thấy họ mà không cần nheo mắt gì cả. họ đang lăm bằm nói chuyện với nhau, như cách chúng ta tạo ra âm thanh trong cổ họng ấy.”

“Họ có thể nói chuyện sao ?”

“Kiểu vậy. Giống như là những âm thanh em nghe được trong đầu ấy. Nhưng đó không phải những ý nghĩ của em. Chúng chỉ có nghĩa một khi em cảm nhận được chúng.”

Sierra nhớ lại thứ giọng kinh khủng của sinh vật đó vọng lại trong cô và rùng mình. “Em nghĩ là mình hiểu ý anh.”

“Rồi đó, những linh hồn nói rằng em đang gặp rắc rối. Kiểu rắc rối tồi tệ.”

Cô ngồi xuống cạnh bàn ăn, cảm thấy như ai đó vừa tạt vào nội tâm của mình một gáo nước lạnh. Cô biết mình gặp rắc rối, và tối nay, lần đầu tiên trong đời, Sierra cảm thấy giống như thần chết đang nhìn thẳng vào mặt mình vậy. Nhưng, không hiểu sao, biết được rằng những cái bóng cũng nghĩ vậy khiến cô cảm thấy tồi tệ hơn nữa. “Em chẳng biết phải nói gì.”

“Nên anh đã lên chuyến xe buýt gần nhất để về đây.”

“Chẳng phải anh còn buổi biểu diễn của Culebra sao ?”

“Ừ, anh hủy nó rồi.”

“Oa... Cảm ơn nhé, Juan.”

“Em là cục cưng của anh và em đang gặp rắc rối cơ mà. Với lại không diễn buổi này thì diễn buổi khác. Anh đã nhờ Gordo xem có thể tổ chức một buổi biểu diễn ở El Mar tối mai không. Em biết đấy, tình nghĩa anh em lâu năm ấy mà.” Gordo là một gã tay to mặt lớn người Cuba đã dạy nhạc cho Juan từ hồi anh ấy còn nhỏ. Gã cũng tham gia cùng Culebra khi họ biểu diễn ở New York. “Thế chuyện gì đã xảy ra với Robbie ?” , anh nói, chọc chọc vào hỗn hợp màu vàng dính dính trong chảo. Một mùi tỏi hơi nhức mũi lan ra khắp căn phòng. “Cậu ta cứ thế biến mất thôi à ? Nhóc đó đúng là kì quặc thật đấy.”

“Em sẽ cho cậu ta một trận nếu còn gặp” , Sierra nói. “Bỏ bạn gái một mình khi xung quanh toàn ma quỷ và côn đồ như thế.”

“Ừ, vậy chẳng đúng tí nào. Lấy hộ anh hai chiếc đĩa được không ?”

Sierra kìm lại một nụ cười nhếch mép - cô vẫn cảm thấy khoái trá vì cao hơn anh trai mình. “Vậy để xem em hiểu có đúng không nhé” , cô nói, đặt xuống hai chiếc đĩa. “Theo Robbie nói, bóng là những linh hồn lang thang loang quanh, và rồi Người nặn bóng tới và cho họ một bản thể, phải không ?”

“Phải,” Juan xếp dao đĩa ra và lấy cho Sierra một chiếc cốc. “Như một bức tranh hay một bức tượng.”

“Và những linh hồn này đi xuyên qua Người nặn bóng để vào trong bản thể ?”

“Và rồi những cái bóng trở nên mạnh mẽ hơn và có thể làm những thứ hay ho gì đó.”

“Đó là những gì được ghi trong sách hướng dẫn chính thức đấy hả Juan ? Họ có thể làm những thứ hay ho ?”

“Em hiểu ý anh mà !” , Juan nhún vai và xúc mấy miếng trứng với yucca còn bốc khói ra đĩa.

“Vậy thì bản thể mà ngoại làm ra là gì ?”

“Ngoại là người kể chuyện mà, nhớ chứ ? Rõ là năng lực đó rất hiếm và mạnh. Thường thì là những bức vẽ, như của Papa Acevedo chẳng hạn.”

“Một người kể chuyện ? Ý em là, ngoại hay kể chuyện thú vị cho chúng mình trước khi đi ngủ, nhưng...” , Sierra thở dài. Danh sách những điề cô không biết về ngoại mỗi phút một dài hơn.

“Ừ, ngoại kể rất chán phải không. Ý anh là, anh nghe nói vậy. Chưa bao giờ anh tận mắt thấy ngoại sử dụng quyền năng. Nhưng anh nghe đồn là nếu ai đó có ác ý xông tới, ngoại sẽ đứng đó im lặng và tự thì thầm gì đó, hiểu chứ ? Và rồi bất cứ thứ gì mà ngoại lăm bắm sẽ thực sự hiện hình xung quanh, như kiểu biến hư không thành vật chất và truy lùng tội phạm gì đó. Những cái bóng sẽ làm mọi điều mà ngoại muốn. Ngoại là một tay khét tiếng đấy.”

Và giờ thì ngoại *Lázaro* còn chẳng thể nói thành lời, Sierra nghĩ. Cô lại thở dài. Quá nhiều suy tư lộn nhộn trong đầu Sierra, và tất cả chúng đều gây ám ảnh bởi hình dáng con quái vật bóng tối lao đảo tiến tới chỗ cô và tiếng cười không giống người của những sinh vật trùm vải liệm vàng.

“Vậy, anh không biết thứ đó là gì sao ?” , Sierra hỏi.

“Cái thứ toàn miệng lao vào em ấy hả ? Chưa bao giờ nghe thấy thứ gì tương tự. Cả những thứ vàng vàng đó nữa. Cái đó chắc là một đẳng cấp khác. Tất cả những gì anh từng thấy là những cái bóng cao gầy. Rất tiếc, em gái ạ.”

Sierra lắc đầu. “Không sao”. Cô ăn nhanh, chúc ngủ ngon, và vội vã lên tầng. Ai đó đang theo đuổi cô, theo đuổi tất cả những Người nặn bóng. Có thể Wick có câu trả lời. Cô trèo lên giường và mở tập tài liệu của lão giáo sư ra trước mặt.

Hỡi ôi, tôi không thể chế tạo. Tôi là người của khoa học. Quyền năng duy nhất của tôi là quan sát và phân tích. Tôi không thể triệu hồi ra thứ gì từ hư không như người họa sĩ Maurico Acevedo hay Già Crane, người thợ kim hoàn.

Những linh hồn, chưa rõ vì lí do gì, từ chối mọi nỗ lực truyền họ vào những bức phát thảo của tôi. Tôi có thể gửi họ vào trong tác phẩm của

những người khác, thậm chí làm sống dậy những vật vô tri, và tôi làm việc đó rất tốt. Nhưng họ không chịu nhập vào những tác phẩm của riêng tôi.

Việc Lucera bỏ đi bỏ lại một lỗ hổng trong quyền năng này. Nhưng tôi, một kẻ lạ mặt khéo léo chẳng kém gì những người từng trải, đã cân nhắc nhiều hơn về những gì mình được chỉ dạy, và luôn trung thành với Lázaro... Phải, những Oán hồn đã dạy tôi những thứ mà L không cần phải biết. Nhưng giờ chúng đã là năng lực của tôi, một phần của tôi.

Những Oán hồn. Y đã nhắc đến chúng trước đó. Chúng nghe như là một thứ bí mật sùng bái khác. Cô ghi lại những từ đó vào một mẫu giấy.

Thế nhưng, khi tôi hỏi Lázaro về việc lấp đầy khoảng trống mà linh hồn người phụ nữ hách dịch này bỏ lại, những gì tôi nhận được chỉ là những lời nói nhảm và cái nhún vai.

Cuối tuần này tôi sẽ hỏi Laz thêm một lần nữa về việc tiếp nhận vai trò mà Lucera đã bỏ trống. Theo như tôi hiểu, chỉ có bà ta mới có thể trao lại quyền năng mà mình nắm giữ. Chắc chắn hẳn biết bà ta đã đi đâu. Bà ta sẽ biết lí lẽ, và nếu không, chắc chắn Lázaro sẽ giúp tôi thuyết phục bà ta. Lucera phải hiểu rằng bà ta không thể cứ thế mà từ bỏ mọi quyền năng đó, tất cả những linh hồn đang phụ thuộc vào bà ta... Không. Bà ta phải chia sẻ quyền năng của mình. Lucera sẽ phải do dự, nếu không phải bởi lí lẽ, thì cũng bởi sự thật cay đắng là hậu quả thảm khốc từ sự tha hương của mình đã lộ rõ: những Người nặn bóng đang bỏ đi mỗi ngày. Lázaro không có con trai thừa kế di sản của mình và con gái lão thì một mực từ chối (Laz có ba đứa cháu ngoại, biết đâu nên tìm trong đó một thế hệ Người nặn bóng mới...) Khắp Brooklyn, những bức bích họa đang mờ dần đi. Tiến trình đó rất chậm nhưng sự thật rằng việc đó đã bắt đầu xảy ra sẽ nhắc cho Lucera thấy sự cấp bách của vấn đề này. Những Người nặn bóng cần phải được cứu ! Lázaro cần phải lên tiếng ! Tối nay, tôi sẽ thuyết phục Laz

Chú mục được ghi ngày mười sáu, tháng Ba năm ngoái, chỉ cách ba ngày trước cơn tai biến của ngoại Lázaro. Wick liệu có liên quan gì với việc đó không ? Hẳn đã làm gì ?

Chương 19

Có vô số bàn tay cố túm lấy quần áo của Sierra. Chúng kéo cô lên, giữ cô trôi nổi trên đại dương vô tận của sự vô nghĩa, và cô biết chúng sẵn lòng giúp mình tiến về phía đất liền, với điều kiện là cô biết đất liền ở hướng nào. Trong một phút, Sierra cho phép bản thân mình chìm sâu xuống đáy nước, lạc trong một điểm chẳng có khổ đau cũng như vui sướng, hoàn toàn cô độc nhưng vẫn bị vây quanh bởi hàng triệu cánh tay của những vong linh đang thì thầm.

Rồi có gì đó nhấp nháy như ra hiệu cho cô từ phía xa. Đó là một vầng sáng vàng êm dịu, gợn sóng như một lá cờ bay trong gió. Cô tập trung nhìn nó, dường như những cánh tay ấy biết rằng cô cần phải tới đâu. Và Sierra thả mình trôi theo lực đẩy mãnh liệt của dòng hải lưu khổng lồ đưa cô vào bờ.

Rồi có gì đó va mạnh vào kính cửa sổ phòng cô.

Sierra ngồi dậy trên giường. Sự tức giận và sợ hãi trong cô nay đã cô đặc lại thành một cơn đau đầu nặng nề. Mồ hôi túa ra làm ướt hết áo quần, thậm chí cô còn chưa thay đồ từ khi về nhà. Màn đêm như một tấm chăn dày quấn quanh cô. Chỉ có ánh sáng từ những con số bản nét đứt trên mặt đồng hồ báo thức là thấy được rõ ràng. Gần như chỉ có mỗi nó

Lách cách

Bên ngoài cửa sổ, Sierra chỉ có thể nhìn thấy quầng sáng mờ mờ của ánh đèn sân nhà hàng xóm. Ai đó đang rình mò sau nhà cô ư? Cô cúi người băng qua phòng và áp lưng vào tường như một người lính đặc công, rồi vung một tay ra để mở cửa kính, “Người sẽ ra mặt hay ném vỡ kính rồi thôi hả?”, cô rít vào trong bóng tối.

“Là tớ đây?”, ai đó thì thầm lớn tiếng từ bên dưới.

“Cụ thể là ‘tớ’ nào thì hơn đấy.”

“Robbie đây.”

A, cơn giận lại ập đến, cùng với những cuộn sóng cồn cào kì lạ từ sâu thẳm trong cô. “Ờ, lên đi”, Sierra gọi, cố tỏ ra không giận dữ.

Thang thoát hiểm kêu lộc xộc và rung lắc, rồi cái mặt cười toe toét của Robbie xuất hiện trên cửa sổ phòng Sierra. “Chào”, Robbie nói.

Sierra tát cậu ta mạnh hết sức có thể. Cầm cậu ta có một lớp lông tơ mềm, khác hẳn với hàm râu cứng sắc của ba cô. Robbie rụt đầu ra đằng sau và chút nữa thì ngã.

“Sao lại tát tớ ?”

“Cậu không được bỏ một cô gái ở lại khi kẻ xấu đang ở xung quanh, đồ khốn !”

“Tớ...”

“Không tớ cậu gì hết. Đơn giản là không được. Cậu đã sai. Chấm hết.”

“Nhưng tớ...”

“Nếu điều tiếp theo cậu định nói không phải là *Tớ xin lỗi, Sierra, tớ đã sai*, thì tớ sẽ quăng cậu xuống khỏi cái thang thoát hiểm này ngay lập tức. Thề có Chúa !”

Họ nhìn chăm chăm vào mắt nhau đúng hai mươi giây không hơn không kém. Sierra thấy vẻ mặt căng thẳng của cậu ta dịu dần lại. “Tớ xin lỗi, Sierra”, Robbie nói thật chậm. “Tớ đã sai rồi.”

“Nghe có vẻ thật lòng”, Sierra nói.

“Cậu ngạc nhiên sao ?”

“Lời xin lỗi nói ra khi cơ thể bị đe dọa thường không thật lòng.”

“Tớ vào trong được chứ ?”

“Không.”

“Cậu muốn tớ biến hả ?”

“Không hẳn.”

“Ồ, vậy tớ phải làm gì đây ?”

“Tớ đoán là cậu cứ đứng ngoài đó đi.” Sierra ngồi bắt chéo chân trên giường và gối cằm lên tay. Tát Robbie khiến cô có cái nhìn khác hẳn về cái đêm kinh dị này. “Giờ thì đâu là lí do cho việc cậu cư xử vô văn hóa với tớ thế hả ?”

“Tớ đã nghĩ”, Robbie nói rất cẩn trọng, “rằng gã đó chỉ kiếm mình tớ thôi”.

“Đó là suy nghĩ của kẻ ích kỷ đấy.”

“Và khi tớ thấy cái xác sống còn lại, thì đã quá muộn để quay lại.khi trốn thoát được, tớ đã đi tìm cậu nhưng cậu không còn ở đó nữa.”

“Tớ đã tưởng là mình sẽ chết trong tối nay đó, Robbie.”

“Tớ xin lỗi. Tớ thực sự xin lỗi.”

Cục nghẹn lại dồn lên cổ Sierra. Nó chính là sinh vật bóng tối lao tới cô với dáng đi nghiêng ngả. là những kẻ trùm mền cười cợt. Là những bí mật của ngoại. Là tất cả cộng lại. “Làm sao tớ biết được cậu không cùng phe với chúng ?” , cô gườm mắt khi nhìn Robbie. Bennie đã cảnh báo cô... “Mỗi khi cậu xuất hiện, chuyện gì đó tồi tệ lại xảy ra và cậu lại biến mất. Cậu nghĩ tớ sẽ thấy sao hả ?”

Sierra, tớ biết chuyện đó thật khó coi” , Robbie bắt đầu chui qua cửa sổ.

“Lùi lại. Lùi lại ngay” , cô nói. “Tớ không tin cậu. Cậu chỉ là một thằng nhóc vẽ vờ ngu ngốc. Cậu chẳng mang tới điều gì tốt đẹp ngoài rắc rối.”

“Tớ không...”

“Suyt.”

“Gì thế ?”

“Tớ đang nghĩ” , Sierra nói.

Nỗi kinh hoàng của việc chạy khỏi con quái vật ở Flatbush cứ ám ảnh cô, nhưng Sierra có để ý đến Robbie vào cả hai lần họ bắt gặp bọn xác sống. Trông cậu ta cũng khiếp vía, thực sự vậy. Kiểu kinh hãi đó không thể nào là giả được.

“Tớ rất đáng tin mà” , cậu nói.

“Im nào. Cậu đang cố quá đấy. Mọi chuyện sẽ ổn dần lên khi cậu không nói nữa.”

“Ồ, xin lỗi.”

Cô đứng dậy và bước về phía cửa sổ, quan sát cậu ta cẩn thận. Robbie đang cắn chặt môi, rõ ràng là rất cố gắng để ngăn mình không nói nữa.”

“Tớ đã...” Sierra vắn vò trán mình, cố gắng không nghĩ quá nhiều nữa và để lời nói tự tuôn ra. “Tớ đã trải qua một đêm cực cực kì tồi tệ,

Robbie ạ.”

“Cậu có muốn kể cho tớ nghe không ?”

“Có. Mà không. Tớ chẳng biết nữa.có gì đó đã tấn công tớ ở Flatbush sau khi cậu bỏ đi, và...”

“Tớ xin...”

Cô ngắt lời cậu bằng một cái phẩy tay. “Suýt, đừng. Để tớ nói đã. Anh trai tớ, Juan, đã xuất hiện và mang tớ về nhà. Sinh vật kia chưa làm hại tớ, tớ không nghĩ thế - ý tớ là, chưa gây tổn hại gì vĩnh viễn cả. Nhưng... tớ chưa bao giờ cảm thấy mình gần với cái chết đến thế, chưa bao giờ bị đe dọa bởi một thứ gì đó quá lớn và khủng khiếp như vậy. Không ai trên phố giúp tớ cả; họ cứ tưởng tớ là một đứa da màu say xỉn chui ra từ hộp đêm. Và Juan nói rằng anh ấy đã biết về những Người nặn bóng từ lâu lắm rồi, mà ngoại thì chẳng thèm nói với tớ, Robbie à, không một tí gì, và giờ ngoại chỉ toàn nói linh tinh thôi, còn mẹ tớ thì không muốn đá động gì, từ chối những điều rõ ràng ngay trước mắt, như kiểu mẹ xấu hổ vậy, và tớ đây thì đang cố đào bới tới tận gốc rễ về một thứ mà tớ chẳng có mối liên hệ nào như thế này, thật là...”

Giọng cô run rẩy; một cơn nấc nghẹn chỉ chực chờ trào ra. Robbie chỉ dán mắt xuống đất.

Sierra hít vào một hơi thật sâu, tự trấn tĩnh. “Đó là chuyện của đàn ông, tớ đoán thế, còn tớ thì vừa quá mệt mỏi, vừa quá sợ hãi và buồn khổ cùng một lúc, Robbie à, và tớ không biết mình mệt hay sợ hay buồn vì tớ cảm thấy chúng đều quá quá nhiều.

“Sierra...” Robbie đã ở trong phòng khi cô ngược mắt lên, cậu chỉ đứng cách cô khoảng chừng hơn một bước chân.

“Và rồi cậu đi mất, người duy nhất tớ nghĩ là mình có thể tin tưởng được trong tất cả những chuyện này, người đã luôn biết về mọi chuyện đang xảy ra.”

“Sierra.”

Vòng tay của Robbie ôm lấy cô, cảm giác thật dễ chịu. Cô ngả đầu lên vai cô. “Tớ chưa nói là cậu được vào đâu, cậu biết đấy.”

“Tớ biết.”

“Dù thế, cậu vào cũng được.”

“Cảm ơn nhiều.”

Họ ôm nhau đến vài phút, hơi thở của họ hòa làm một, cơ thể của cả hai cọ xát vào nhau nhẹ nhàng trong giai điệu tĩnh lặng của đêm dành riêng cho họ.

“Tớ xin lỗi” , cuối cùng Robbie nói. Tay cậu vuốt lưng cô, Sierra bản khoăn không biết cậu sẽ để đôi tay mình chu du đến tận đâu, cô tưởng tượng cậu sẽ nâng cằm mình lên, để môi cô được chạm vào môi cậu, và cô không biết mình sẽ làm gì nếu điều đó xảy ra thật.

“Cậu đã xin lỗi rồi” , cô nói.

“Có vẻ chẳng bao giờ là đủ cả. Thứ đó... thứ đó là gì thế ? Ý tớ là thứ tấn công cậu đêm qua ấy.”

“Tớ không...Tớ chưa sẵn sàng để nói về chuyện đó.” Cô ôm cậu thêm vài phút nữa, để nỗi sợ của mình tan dần dưới những ngón tay của Robbie. “Lại đây, chỉ cho tớ điệu nhảy Haiti của cậu lần nữa đi.”

Cậu nắm tay cô, nâng nó lên, và đặt tay kia vào hông cô. “Ôi tớ cực thích ngấn mỡ bụng của con gái !”

“Im đi !” , Sierra phá lên cười và cảm thấy mặt mình như đang ửng đỏ. “Không ai hỏi ý kiến của cậu cả.”

“Tớ chỉ nói thế thôi.”

Cô kéo cánh tay cậu ra trước mặt và ngắm nghía hình xăm của cậu. “Khiếp thật, nhiều gớm.”

Cậu mỉm cười. “Muốn xem chỗ còn lại không ?”

Sierra gật đầu. Robbie cởi chiếc áo phông đang mặc ra, điều đó khiến cô thảng thốt. “Đúng thế đấy” , cậu nói.

Cô lườm Robbie. “Cái đó là dành cho hình xăm, chứ không phải là khen bộ ngực còm cõi của cậu đâu.”

“Ồ, phải rồi.”

Đó là một tác phẩm kì diệu. Một người đàn ông với khuôn mặt buồn rầu cùng những hình xăm đang đứng trên một đỉnh núi, chạy dọc từ phần lưng dưới của Robbie vòng xuống bụng. Người đàn ông gầy gộc, với rất nhiều rìu và dao găm giắt quanh thắt lưng.

“Tại sao họ luôn luôn vẽ người Anh-điêng trông nghiêm túc thế nhỉ ? Họ không cười bao giờ sao ?”

“Đó là một người Taino, Sierra à.”

“Sao cơ ? Nhưng cậu là người Haiti. Tớ tưởng người Taino là tổ tiên của tớ mới phải chứ.”

“Không, họ từng ở Haiti nữa. Giờ vẫn còn. Cậu biết đấy...”

“Tớ không hề biết.”

Người chiến binh nhìn bao quát xuống thành phố đông đúc trải rộng trên bụng và vòng cả ra sau lưng của Robbie. Sierra nhận ra đó là Brooklyn khi nhìn thấy ngọn tháp đồng hồ ở dưới phố. Vàng trắng lừng lờ gần sát mặt đất, ngay bên dưới ngực cậu, và có những vệt lạ loang lổ.

“Mặt trăng bị sao vậy ?”

“Đó là Haiti đấy” , Robbie nói. “Thấy một bên của nó phẳng lì không ? Đó là biên giới tiếp giáp với Cộng hòa Dominica.”

“À. Ra vậy.”

Đối diện với hình người Taino, một người Zulu trông giống như một chiến binh đứng một cách cảnh giác, bao quanh là những ánh đèn của Brooklyn. Anh mang khiên ở một tay và cầm cây thương ở tay còn lại. Tư thế trông có vẻ sẵn sàng để giết ai đó. “Tớ thấy cậu có một người châu Phi giận dữ ở đây nữa” , Sierra nói.

“Tớ không biết người Haiti đến từ bộ tộc nào, nên tớ cứ vẽ chung chung vậy.”

“Ồ, đây đều là... tổ tiên của cậu à ?”

Robbie gật đầu. “Đối với tớ, họ là những bức bích họa linh thiêng nhất. Tổ tiên là cội nguồn quyền năng của riêng tớ.”

Sierra chợt nhớ về lúc cô nhìn chăm chăm vào những hình xăm ngà ngợn trên cánh tay của Mauricio mỗi lần ngoại Lázaro đưa cô tới Bãi phế thải. “Cậu quay người lại xem nào.”

Ngay gần nách của Robbie, một người đàn ông nhỏ bé đội mũ thuyền trưởng và mặc quân phục thời xưa đang liếc sang một bên với ánh nhìn đầy nghi hoặc, một tay nắm vào bao kiếm. “Có một chút dòng máu Pháp trong cậu nữa à ?”

“Ừ” , Robbie nói bằng tiếng Pháp. “Chỉ một chút chút thôi.”

Sierra đảo mắt. Cầu Brooklyn nổi bật trong khung cảnh thành phố chạy dọc trên cổ Robbie. Những vì sao rải rác khắp bờ vai cậu. Một vài đường xoắn ốc tượng trưng cho những cơn gió và mây.

“Không tồi” , Sierra nói. “Mình khiêu vũ đi.”

“Được thôi” Robbie mặc áo vào, nắm tay cô lần nữa và đặt tay lên hông cô. “Nhìn chân tớ nhé.” Cậu lùi lại một chút để cô có thể nhìn thấy bước chân mình. Những bước di chuyển nhanh, giống như lúc trong hộp đêm vậy - một dáng điệu ngạo nghễ, đơn giản và đẹp, cổ xưa nhưng ngẫu hứng, giống như là bước xuống phố vậy thôi. Sierra thử bước chân, và rồi lắc hông theo.

“Ờ, ờ” , Robbie nói, nhe răng cười rạng rỡ. “Tớ sẽ lùi ra xa để cậu biểu diễn nhé.” Cậu ngồi lên giường. Sierra tiếp tục nhảy điệu rumba ngọt ngào, tưởng tượng ra những chiếc trống conga đập rộn ràng cùng với giọng hát êm đềm, mặc kệ Robbie đang nhìn mình đắm đuối. Cô xoay người, cảm nhận khảm khắc thẳng hoa đầy mình bước tới, dẫn lối cho những bước chân và bắt gặp bản thân trong chiếc gương lớn trên tủ. Lần đầu tiên sau một thời gian dài, Sierra bị bất ngờ bởi những gì mà khuôn mặt mình được kẻ thừa từ mẹ: chiếc cằm thon, cặp môi đầy đặn. Ý nghĩ đó vừa nặng nhọc đồng thời cũng lại rất dễ thương. Sierra nhắm mắt lại, lắc hông chậm chậm, rồi những cái bóng xông vào cuộc sống của cô, lao tới từ các góc phòng với bộ móng vuốt dài sắc lẹm và những khuôn mặt la hét.

“Á !” , Sierra thốt lên và lộn nhào, đẩy mình lì xa khỏi tủ quần áo.

Robbie bật dậy. “Có chuyện gì thế ?”

Họ đang ở một mình. Không có móng vuốt, không có những hồn ma la hét. Sierra lắc đầu. “Không ngủ cũng gặp ác mộng” , cô nói.

“Cái gì đó ?” , Robbie hỏi. “Cái thứ đã tấn công cậu hả ?”

“Tớ không biết” , Sierra nói. “Nó giống như... giống như cái bóng tớ thấy ở trong Kalfour, nhưng to lớn hơn với những cánh tay khủng khiếp... và có miệng khắp người. Những khuôn mặt la hét.” Cô lắc đầu. “Và khi nó nói, giống như có hàng tá giọng nói cùng cất lên một lúc, nhưng tất cả đều lạc tông và kinh khủng. Nghĩ mà ghê.”

Robbie bần thần. “Một Hồn vong.”

“Một cái gì cơ ?”

“Nó giống như một... nghĩa là... ôi.”

“Nói câu gì đi chàng trai. Câu hoàn chỉnh ấy.”

“Tớ mới chỉ nghe về chúng trong những tin đồn và chuyện kể các thứ thôi, nhưng một Hồn vong được tạo ra khi ai đó - ai đó rất quyền năng - sử dụng ma thuật ràng buộc để nô lệ hóa một nhóm linh hồn rồi dung hợp họ thành một cái bóng khổng lồ. Từ những gì tớ vừa nghe, thứ cậu thấy tối nay vẫn là một cái bóng, phải không ? Nhưng nếu nó nhập vào một bản thể thực sự, ý tớ là, nếu ai đó ‘nặn’ nó thì... tớ không tưởng tượng nổi.”

“Ý cậu ma thuật ràng buộc là sao ?”

“Coi nè, những Người nặn bóng chúng tớ làm việc cùng với những linh hồn. Chúng tớ đồng nhất mục đích của mình với họ, giống như một mối quan hệ đôi bên cùng có lợi. Khi sáng tạo, chúng tớ hấp dẫn những linh hồn đồng cảm. Và rồi khi chúng tớ nặn bóng: Họ cũng gia nhập cùng luôn.”

“Tớ nghĩ là mình hiểu được.”

“Nhưng với những ma thuật ràng buộc, về cơ bản là cậu đang nô lệ hóa một linh hồn. Giống như cái xác sống đó. Kẻ nào đó với ma thuật ràng buộc đã bắt một linh hồn và ‘nặn’ nó vào trong xác của Già Vernon rồi cử nó đi làm việc. Kẻ sử hữu ma thuật ràng buộc có thể nhìn cũng như nói chuyện thông qua linh hồn và bản thể của nó. Với một Hồn vong, việc đó cũng tương tự nhưng gấp mười lần lên.”

Sierra bắt đầu đi đi lại lại trong phòng. “Vậy đó phải là kẻ biết nặn bóng... và làm sao để một người có được ma thuật ràng buộc ?”

“Nó hẳn phải được truyền dạy bởi một người sử dụng linh hồn... hoặc một linh hồn mạnh hơn hẳn.”

Cô nhìn Robbie thảng thốt. “Đã bao giờ nghe tới những Oán hồn chưa ?”

Robbie tự gõ vào đầu. “Một hai lần gì đó. Họ là một nhóm những hồn ma cổ đại đầy quyền năng. Họ được mô tả là có, giống như là, quầng sáng màu vàng kim. Không ai biết nhiều về họ cả. Sao thế ?

Sierra giật mình. “Quầng sáng màu vàng kim ?”

“Ừ, sao thế ?”

“Có ba linh hồn khác cũng ở đó tối nay khi con ma hồn thể tấn công tớ. Họ phát sáng – khiến cho cả thế giới đều phát sáng ra ánh sáng vàng kim thì đúng hơn. Và họ nói con ma hồn thể đã thất bại. Nói rằng đã quá muộn.”

“Sierra, cậu đã thấy những Oán hồn ? Và cậu vẫn còn sống... Cậu có biết là... ?”

“Họ có thể truyền dạy ma thuật ràng buộc không ?”

“Từ những gì tớ nghe nói thì chắc chắn là được.”

Wick. Hắn đã muốn cứu những Người nạn bóng bằng cách tiếp quản quyền năng của Lucera. Giờ thì Sierra đã có thể hiểu được nó: Vài ngày sau ghi chép cuối cùng mà cô đọc, Wick tới gặp ngoại Lázaro để thuyết phục ngoại đi tìm Lucera. Nhưng có chuyện gì đó đã xảy ra khiến cho ngoại Lázaro không còn là chính mình nữa, và trở nên vô dụng khi Wick tước đoạt năng lực kể chuyện của ngoại. Wick cũng là một Người nạn bóng, nhưng quyền năng mà hắn nhận được từ những Oán hồn đã giúp cho hắn có lợi thế trước những Người nạn bóng khác.

Kẻ này đã tới và phá hủy tất cả. Tất cả.

“Sierra”, Robbie nói. “Chuyện gì vậy ? Cậu cứ đi tới đi lui và nhăn nhó này giờ. Cậu ổn chứ ?”

Cô dừng lại ngay trước mặt Robbie và nhìn thẳng vào mắt cậu. “Cậu nhớ là tớ đã từng kể rằng tớ đang nghiên cứu một gã tên Wick không ?”

“Ừ. Như đã nói ấy, tớ chỉ gặp hắn có vài lần. Trông có vẻ là một tay tử tế. Hỏi rất nhiều về thuật nạn bóng.”

“Tớ cá là hắn đã hỏi rất nhiều”, Sierra găm gù trong họng.

“Cậu nghĩ hắn có tham gia vào vụ này à ?”

Một kẻ lạ mặt đã xuất hiện và được giới thiệu về di sản của gia đình, thứ mà chính Sierra lại bị giấu giếm suốt cuộc đời. Và giờ hắn muốn phá hủy nó, còn suýt giết chết ông ngoại cô để làm việc đó. Joe Raconteur, Vernon Chandler... không biết còn những ai đã trở thành nạn nhân của hắn

nữa ? Tất cả đều đã bị xóa bỏ bởi ý muốn của chính tên Wick này. “Robbie ?”

“Sao ?”

“Tớ muốn cậu dạy tớ trở thành một Người nặn bóng.”

Robbie lắc đầu ái ngại. “Tớ không biết làm thế nào cả.”

“Gì cơ ?” Sierra bước lùi khỏi cậu ta và khoanh tay trước ngực. “Nhưng tớ tưởng...”

“Ý tớ là, tớ có thể làm được nhiều việc. Nhưng truyền dạy cho ai đó như một Người nặn bóng, nó giống như ... đó là trách nhiệm nặng nề của những vị tiên bồi. Tớ chưa đạt tới mức đó.”

Vai Sierra rũ xuống. “Thật là...”

“Nhưng...”

“Nhưng sao ?”

“Tớ băn khoăn không biết có khả năng nào... Cậu biết sao không ? Cho tớ xem tay cậu nào” , Robbie nói. “Tay trái ấy.”

Cô giơ tay lên, Robbie đặt tay cậu lên trên rồi nhắm mắt lại. Cậu mỉm cười.

“Gì thế ? Cậu đã làm gì ?”

“Tớ có thể cảm thấy nó” , cậu thì thầm. “Nó đang sống bên trong cậu. Ma thuật nặn bóng. Cậu đã là... Ai đó đã trao nó cho cậu rồi.”

“Nhưng... bằng cách nào ?” Sierra nhìn vào lòng bàn tay mình. Nó không hề phát sáng hay gì cả mà.

“Có quan trọng không ?” Robbie nắm tay Sierra và kéo cô về bên cạnh mình. “Đi nào.”

“Chờ đã...” Sierra nhớ lại sự trống rỗng không tưởng của con Hồn vong liếm lên người mình, những cái miệng gào thét và cảm giác lạnh rợn tóc gáy chạy dọc theo cánh tay trái cô. “Việc mà cậu vừa làm - lúc tối thứ đó cũng đã làm tương tự như thế.”

“Sao cơ ?”

“Con Hồn vong. Tớ cảm thấy nó ở bên trong mình, bên trong cánh tay trái của tớ. “Cô rùng mình. “Nó đã kiểm tra. Nó muốn biết - Wick muốn biết - là tớ có thể nặn bóng hay không.”

Robbie gật đầu. “Có lí một cách rùng rợn.”

“Wick biết về năng lực của tớ trước cả bản thân tớ.” Cô lắc đầu chán nản.

“Sierra. Đi với tớ.” Cậu khoác áo và xỏ chân và giày.

“Chúng ta đi đâu đây ?”

” Cậu là một Người nặn bóng, Sierra ! Chúng ta phải thử xem sao !”

Chương 20

” Được rồi” , Robbie nói. ” Thử thư giãn và hít thở thật sâu đi.”

Sierra nhắm mắt lại. Họ đứng ở một khúc cua trên vỉa hè con đường vòng quanh công viên Prospect, ngay bên dưới cột đèn đường. Xung quanh cô, vùng hoang dã giữa thành thị như sống động với những tiếng dế kêu và tiếng lá xào xạc. Tiếng dòng sông chảy ở đâu đó. Công viên giống như một thành phố bằng gỗ tồn tại bên trong một thế giới bê tông rộng lớn hơn. Mặt trời phải mất vài tiếng nữa mới mọc.

” Ổn chứ ?”

Sierra mở mắt và gật đầu. ” Tớ sẵn sàng rồi.”

” Coi nè” , Robbie nói, ” tất cả đều bắt đầu bằng một hành động sáng tạo”. Cậu móc từ trong túi quần ra một mẫu phấn đỏ, cúi người và bắt đầu vẽ thứ gì đó trên mặt đất.

” Cậu lúc nào cũng mang theo phấn trong túi à ?”

” Tất nhiên. Ý tớ là, thử nghĩ mà xem.”

” Khoan đã... đó có phải lí do tại sao thầy Aldridge cứ luôn than phiền vì trong lớp không có phấn không ?”

Robbie dừng vẽ và ném cho Sierra một nụ cười láu lỉnh. ” Tớ từ chối trả lời. Giờ thì nhìn đây.” Cậu trở lại với bức tranh, một bức phác họa thô về một gã trông khá hẹp hòi với cái tẩu kim loại. ” Không cần phải hoàn hảo, hiểu chứ ? Cậu chỉ cần một chút hình ảnh về thứ mà cậu đang nghĩ.”

” Tớ có nhất thiết phải tự vẽ không ? Tớ có thể... nặn bóng vào tranh của cậu không ?”

” Ma thuật sẽ mạnh hơn nếu cậu tự vẽ. Bởi vì cậu, kiểu như sẽ liên kết tốt hơn với tranh của chính mình, và những linh hồn sẽ mạnh lên tùy vào sự liên kết đó.”

” Tớ nghĩ là tớ hiểu. Đại khái.”

” Trong thuật nặn bóng, có hai yếu tố quan trọng nhất: chất liệu và chủ ý.”

” Tớ có cảm giác như mình cần phải ghi chép lại vậy.”, Sierra nói.

Robbie bật cười. ” Tớ sẽ cố nói thật đơn giản.” Cậu lấy ra một nắm phấn màu xanh và tô vào vài vùng trên bức vẽ. ” Một bức bích họa bằng màu sơn sẽ là một vật chứa mạnh hơn so với một bức phát họa bằng phấn nhỏ bé.”

” Hiểu.”

” Vừa bởi vì bản thân chất liệu của nó đã bền hơn - phấn thì chỉ là bụi thôi, phải không ?” Cậu thổi bay một phần chiếc tẩu của gã trong hình để minh họa. ” Và bởi vì một bức bích họa hoàn chỉnh sẽ là một tác phẩm chất lượng hơn. Nó cho linh hồn nhiều thứ để chơi hơn.” Cậu vẽ lại phần vừa bị xóa đi. ” Tưởng tượng như thế, nếu cậu tham gia một cuộc đấu dao - cậu có muốn xuất hiện với một cái bàn chải hay mã tấu không ?”

Cậu tô nốt phần cuối cùng của gã hút tẩu, rồi thêm vào đôi cánh và những cái răng sắc nhọn. ” Chủ ý cũng quan trọng bởi vì đó là thứ mà các linh hồn kết nối vào, những thứ hấp dẫn họ. Tớ vẽ cái này để cậu có thể nặn bóng vào nó. Nếu tớ không vẽ cho cậu, cậu vẫn có thể thấy nó, nhưng nó sẽ không mạnh bằng. Những linh hồn sẽ đáp trả lại những tín hiệu cảm xúc. Vì chúng ta là bạn, họ sẽ phản ứng với điều đó khi họ đi vào bức tranh. Nếu tớ sợ hãi và buộc phải vẽ nó cho cậu, thì nó cũng sẽ rất mạnh hưng theo một kiểu khác... Mạnh nhất là khi tớ vẽ một bức tranh về chính linh hồn ở sẽ ở trong đó, như bức bích họa tớ vẽ cho Papa Acevedo ấy. Nhưng cậu không thường làm thế được đâu; sẽ rất khó nếu cậu không quen người đó ngoài đời. Nên chúng ta phải sáng tạo thôi.”

” Như những nàng tiên cá và những linh hồn ở Kalfour.”

” Đúng rồi !”

” Vây không nhất thiết phải là, kiểu như... người thân đã khuất nhập vào tranh của tớ, phải không ?”

” Không hề, có thể là bất cứ linh hồn nào. Như tớ nói đấy, cậu sẽ hấp dẫn những linh hồn có cùng tư tưởng với chủ ý của mình. Dù sao thì, bởi vì đây chỉ là luyện tập, nên tất cả những chi tiết đó không quan trọng lắm. Cậu sẽ muốn biết cảm giác khi làm thế. Giờ cậu có thể nhìn thấy linh hồn nào xung quanh không ?”

Sierra ngó lên ngó xuống con đường hai lần. Cánh rừng trải dài dọc ở hai bên cạnh. Xa hơn một chút, con đường kéo hun hút vào màn đêm. Nếu không có tiếng xe cộ vọng lại từ Flatbush, bạn gần như có thể giả vờ rằng mình đang ở giữa miền hoang dã. ” Có cả tá xung quanh khi chúng ta ở hộp đêm” , Sierra nói. ” Đừng nói với tớ là những linh hồn cũng giống tụi cớm...”

” Nhìn lại đi. Đôi khi cậu phải điều chỉnh cách nhìn thì mới thấy họ, cho dù cậu đã từng thấy được họ rồi.”

Cô để cho tầm nhìn của mình mờ đi và gần như thấy một dáng hình mảnh khảnh đang chầm chậm bước tới chỗ họ ngay lập tức. ” Oa... Ừ, một cái bóng đang tới.” Sierra căng thẳng, trông nó không giống con Hồn vong chút nào, nhưng cô vẫn...

” Không sao đâu” , Robbie nói. ” Nó sẽ không hại chúng ta đâu.”

” Là cậu nói đấy nhé” , Sierra nói. Cô tập trung thư giãn trong lúc cái bóng tới gần hơn.

” Giờ, nhìn đây” , Robbie giơ bàn tay trái lên.

” Đó là tay của cậu.”

” Cám ơn Sierra. Tớ tự biết điều đó. Giờ cậu làm theo đi.”

” Ồ. Chờ đã, cậu muốn tớ làm. Nhưng...”

” Sierra.”

Sierra bối rối cọ xát hai bàn chân vào nhau và nhìn lên nét mặt quả quyết của Robbie. ” Được rồi, được rồi.” Cô giơ tay trái lên. Không khí dao động ở nơi mà linh hồn đứng; cô nheo mắt lại. Cái bóng đang lao về phía họ. ” Nó... Robbie, nó đang chạy.”

” Tớ biết. Chạm vào bức tranh đi.”

” Nhưng làm sao mà cậu biết được là...”

” Làm đi, Sierra. Ngay bây giờ.”

Sierra quỳ một đầu gối xuống và chạm tay phải vào bức vẽ của Robbie. Cô nhắm mắt lại, cố giữ thật vững để linh hồn đi xuyên qua mình.

” Đừng cử động” , Robbie thì thào.

Một luồng hơi lạnh ào qua cô; nó chảy dọc theo cánh tay trái đang giơ cao, đi qua vùng ngực và chạy xuống bàn tay phải. Mắt của Sierra bật mở ngay khi anh chàng vẽ bằng phấn rúng động trên vỉa hè rồi vỡ tan như chưa từng tồn tại.

” Oa !” , Sierra đứng dậy. ” Đó không phải điều đáng lẽ nên xảy ra, đúng không ?”

Robbie đang mỉm cười. ” Không sao đâu, cậu chỉ mới bắt đầu thôi.” Cậu bước về phía cô, thu hẹp khoảng cách giữa hai người. ” Cậu sẽ làm được. Thử lại đi.”

” Chuyện gì xảy ra với linh hồn đã cố nhập vào bức tranh đó ?” Cô rà mắt vào khoảng rùng.

” Chắc là đi mất rồi” , Robbie nói. ” Cậu sẽ thấy - những linh hồn khác sẽ xuất hiện, và phần ớn đều rất muốn được làm thế, bởi vì đó là lí do họ tới đây mà, cậu hiểu không ?”

” Không hẳn.”

” Ý tớ là - đó là một cuộc trao đổi. Cậu cho họ bản thể, họ làm việc cho cậu - với cậu thì đúng hơn, để đạt được mục đích của cậu. Và họ biết điều đó, nên họ xuất hiện và sẵn sàng làm việc. Nhưng đôi cậu có thể sẽ gặp vài linh hồn phiền phức, nhảy vào bất kỳ bản thể nào mà cậu có và chỉ làm những gì họ thích. Cứ mặc kệ họ và tiếp tục thôi.”

Sierra cố gắng không ngáp. ” Được rồi anh bạn.” Cô lấy một mẫu phấn xanh từ cậu, cúi xuống và vẽ một cô gái trong trang phục ninja.

” Khá lắm” , Robbie nói, đánh mắt nhìn qua vai cô.

Cô cố đè nén sự tự hào khi nghe lời khen của cậu, nhắm mắt lại và rồi mở ra he hé. Một cái bóng nhỏ trượt qua đường và tiến về phía họ. Sierra giơ tay trái lên và chờ một tín hiệu, ngay khi cái bóng chạm tới mình, cô đập tay phải xuống bức vẽ của mình. Làn hơi lạnh trượt qua lần

này nhanh hơn, tạo thành một dòng chảy vội vã bắn ra khỏi những đầu ngón tay cô. Rồi cô gái ninja rùng mình và cử động.

” Tớ làm được rồi !” , Sierra reo lên. Bức vẽ lộn một vòng trên vỉa hè, cúi người trước Sierra và đặt một bàn tay đeo găng lên chân cô, rồi nhảy đi mất. ” Robbie, cậu nhìn thấy chứ ?”

Robbie mỉm cười. ” Nó đang chào cậu đấy.”

” Đi nào, anh bạn ! Tớ muốn xem nó đi đâu !” Cô đi bộ nhanh men theo con đường, theo dõi tia sáng màu xanh lướt qua lướt lại trong tầm nhìn.

” Cậu muốn nó đi đâu ?” , Robbie nói từ đằng sau cô.

” Leo lên cây !” , Sierra nói. Nàng ninja màu xanh lá trượt khỏi con đường và biến mất trong đám cỏ xẫm màu. Một giây sau, nó đã lướt trên thân một cây sồi gần đó.

“Robbie, thật tuyệt vời !”

Robbie đang cười lớn. “Tuyệt lắm, Sierra. Cậu không cần phải nói lớn điều cậu muốn chúng làm đâu. Cậu đã kết nối với chúng. Chúng sẽ đáp ứng những suy nghĩ của cậu.”

Cô quay lại và thấy Robbie cách mình vài bước chân. Nụ cười của cô như thể rơi xuống và trôi đi mất. “Chúng luôn phẳng lì và phải ở sát mặt đất ư à ? Hay chúng có thể đứng dậy trong không gian ba chiều như chúng ta ?”

“Chúng có thể” , Robbie nói. “Nhưng phải rất tốn công để chúng là được thế. Và phải là một Người nặn bóng rất mạnh. Những linh hồn chỉ có ngần ấy năng lượng thôi, nên cậu sẽ muốn sử dụng chúng thật thông minh. Hoạt động trong không gian ba chiều như thế sẽ rút kiệt năng lượng của họ.” Cậu bước tới gần cô.

“Những người khác có thấy chúng không ? Những người bình thường ấy ?”

“Nếu họ chú ý nhìn.”

Cô bước nhanh lên trước cậu. “Họ thường không nhìn, phải không ?”

“Không.”

Công viên đột nhiên có vẻ rất tĩnh lặng. Sierra không chắc là tất cả xe hơi vừa mới bốc hơi khỏi con đường và mọi hoạt động sống về đêm cùng im lặng vào một thời điểm, hay là cô đang tự tưởng tượng ra tất cả. Khuôn mặt của Robbie rất gần với cô. Sierra cảm nhận được hơi thở của cậu trên trán mình. Robbie không cười nữa; trông cậu rất nghiêm túc, gần như buồn. Cô muốn đặt tay lên ngực cậu, tim cậu chắc sẽ đập hàng ngàn nhịp mỗi phút và tim cô cũng sẽ như thế, có thể cả hai sẽ cùng nổ tung.

Cô mở miệng định nói, nhưng có cái gì đó lạo xạo trên những cành lá trên đầu họ. Cả hai cùng nhìn lên. Vài ngôi sao lấp lánh xuyên qua tán lá. Một hình dáng màu xanh sáng lướt qua, cành cây rung động một lần nữa và một cơn mưa lá đổ xuống, chậm chậm tạo thành một vòng tròn xung quanh họ.

Sierra nhìn Robbie. Cô như nuốt trọn mọi chi tiết của cậu: chút râu quai nón mới chớm chạm tới quai hàm, chiếc mũi nở rộng và cặp lông mi dài. Trong vài giây, không còn sự tồn tại của Wick, những bóng ma, lịch sử gia đình kì quặc, hay các bức bích họa nữa. Chỉ có nét mặt bình yên của Robbie và lá rơi ở nơi trú đêm dịu dàng của họ, được đệm thêm bằng những làn gió nhẹ đầu hè.

Cô mở miệng lần nữa, nhưng những gì đáng ra phải nói lại bị chặn trong cổ họng.

“Sao thế ?” , Robbie hỏi.

“Giờ chúng ta làm gì ?”

Cậu nhắm mắt lại và chậm chậm mở ra lần nữa, nhe răng cười. ” Chúng ta luyện tập.”

” Luyện tập nặn bóng hả ?”

” Nặn bóng thực chiến” , Robbie nói. Cậu bước qua Sierra về cuối đường và rồi chạy mất. ” Tới bắt tớ đi.”

” Robbie, gì cơ ? Chờ đã !”

Nhưng cậu ta đã chạy mất.

Chương 21

Sierra nén cơn hoảng loạn xuống và nheo mắt nhìn vào những thân cây tối xung quanh cô. " Tên này hẳn rất thích thú với việc biến mất" , cô lẩm bẩm, cúi người xuống. Cô đặt viên phấn xanh lên vỉa hè, hít một hơi sâu, và vẽ ba cặp mắt. Rồi cô ngẩng lên. Con đường vắng tanh. " Lại đây nào những linh hồn. Tôi biết mấy người đang ở đâu đó." Cô nheo mắt, và trong vài giây tất cả những gì cô nhìn thấy là những ánh đèn trong đêm loang ra thành hình sao. Rồi ba linh hồn tròn trịa, bé nhỏ chạy ra từ trong bóng tối và lướt đến chỗ cô. " Đây rồi." Cô trấn an bàn tay run rẩy của mình, giơ lên không trung và nuốt nước bọt khi những cái bóng bắt đầu chạy. Những cuộn xoáy lạnh buốt đổ vào người cô; Sierra đập mạnh tay vào hình vẽ những đôi mắt, và chúng sống dậy, mỗi đôi mắt một hướng len lỏi trên vỉa hè chạy vào màn đêm.

Sierra mỉm cười. " Tìm Robbie" , cô thì thầm. Cả ba đôi mắt đều chạy theo con đường dẫn vào rừng. Cô đảo mắt ngán ngẩm. " Thật đấy à ? Cậu cứ phải trốn ngay vào trong khu rừng rậm rạp này hả ? Chết mất." Cô lấy hết can đảm và đi vào rừng.

Sierra chưa bao giờ thấy nơi nào tối đến thế. Cô giơ tay ra trước mặt và đi nhanh giữa những thân cây, cố không quan tâm đến nhịp tim đang tăng nhanh. Một ánh chớp sáng màu xanh lướt qua gốc cây trước mặt cô vài mét, và cô đi về phía đó. " Mình sẽ phải nói chuyện nghiêm túc với Robbie khi mình tìm được hắn" , cô gằn giọng. " Cực kì nghiêm túc."

Không phải tiếng ư ư vừa mới bắt đầu khi Sierra nghe thấy nó; nó nghe như đã kêu được một lúc rồi. Điều đó giống như là cô phải ngồi trong lớp tới bốn mươi lăm phút, tới khi cảm thấy chán ngán rồi thì mới để ý được đến việc cái lò sưởi ngu ngốc đã bị tháo dỡ đi từ lúc nào rồi. Những âm thanh ư ư lớn dần lên quanh cô như một đám mây dày đặc.

Ooooh.....

Nghe như tiếng đàn đồng ca ở nhà thờ của Bennie - nghe vừa hay lại vừa ám ảnh. Những giọng hát có đủ loại từ trầm buồn đến cao và vui sướng; chúng hòa quyện vào nhau, lên bổng xuống trầm, tạo thành một màn hòa âm đồ đầy màn đêm tĩnh mịch. Sierra dừng bước và liếc nhìn cả hai bên, nhưng bóng tối của khu rừng khiến cô phải chịu thua. Cô muốn hét

xoay vòng xung quanh mình. Sierra giơ một tay lên và lần theo những bước mình đã đi qua, chạm vào mỗi dấu phấn trên đường đi. Những vạch màu xanh lần lượt sống dậy trong lúc những linh hồn nhảy múa quanh cô.

Ngay bây giờ, Sierra nghĩ, và cô cảm thấy tiểu đoàn những vạch phấn màu xanh đang lập đội hình xung quanh mình. Một lần nữa, màn đêm lại như đang nín thở: một khoảnh khắc im lặng nguyện cầu. Rồi Sierra đập lên một tảng đá và phi ra khỏi rừng. Những cái bóng và gai nhọn màu xanh cuộn cuộn quanh cô như một con sóng cồn. Cô tiếp đất trên một cánh đồng rộng và ngẩng đầu lên vừa kịp lúc nhìn thấy một đốm sáng đỏ lướt qua bãi cỏ sẫm màu lao tới cô. Sierra nhảy tới cái cây gần nhất, tóm vào một cành cây và đu người lên cây ngay khi con sóng đỏ của Robbie đi qua.

Cậu ta ở đâu ?

Ba cặp mắt màu xanh bay vút ra cánh đồng và tụ lại ở một vùng tối xa xa phía cuối công viên. *Đi thôi*, Sierra ra lệnh cho những cái gai. Cô nhảy khỏi cái cây, khi chân vừa chạm xuống đất là chạy, những tia chớp màu xanh lướt theo bên cô. *Tiến lên !* Chúng bắn lên phía trước, lao nhanh trên cánh đồng. Con sóng đỏ của Robbie quét qua lần nữa, nhưng Sierra đã có chuẩn bị trước. Cô nhảy lên cao, hòa vào bầu trời đêm, vây quanh bởi các quầng sáng nhấp nháy của những cái bóng, và tiếp đất xa khỏi tầm với của làn sóng.

” Oa !” , Robbie thốt lên từ chỗ cậu ẩn nấp.

Sierra mỉm cười và lao vút vào lùm cây khi một con sóng khác quét lại. Cô len lỏi xuyên qua bụi rậm và vẽ nốt mẫu phấn lên một thân cây bên cạnh, rồi nặn thêm bốn linh hồn nữa vào những đường răng cưa. *Mắt à*, cô thầm gọi. Sau con mắt xuất hiện trên mặt đất trước mặt cô. *Hãy dẫn lối*. Chúng vút đi.

Gai sắc ời, khi mắt tìm thấy Robbie, hãy tấn công. Cô lướt nhanh qua rặng cây ngay khi những cái gai lao đi. *Nhưng nhẹ thôi nhé*.

Sierra bước ra khỏi bụi cây, tiến vào cánh đồng và hướng về phía khoảng tối, quan sát những luồng sáng trong lúc các chiến binh linh hồn của cô lao vào Robbie. Có thứ gì đó màu đỏ lóe sáng, nhưng biến mất rất nhanh.

” Á đau !” , Robbie hét lên.

” Chuyện gì thế ?” , Sierra gọi.

” Au ! Bảo chúng dừng lại đi ! Khốn kiếp, Sierra, cậu thắng rồi ! Tớ đầu hàng !”

Lùi lại đi ! Sierra nghĩ. Rút quân. “Xin lỗi nhé, tớ vẫn đang học cách điều khiển chúng thôi ! Cậu đầu hàng à ?”

“Ừ! Lạy Chúa !” Robbie lộn nhào ra khỏi khoảng tối, mặt cậu nhoe nhoét những vệt phấn xanh. “Cậu học tất cả những mảnh này ở đâu thế hả ?” Cậu mỉm cười gượng gạo; Sierra biết đó là nụ cười mà cô không thể cưỡng lại được.

Cô nhún vai. “Chỉ là... tự nhiên thôi, tớ đoán vậy.” Cô không thực sự chắc chắn chuyện gì đã xảy ra. Liệu có phải mấy vụ bay trong không trung đó là thứ hứng thu duy nhất của việc tham gia vào thế giới phép màu kì diệu này ? Hay còn nhiều điều khác nữa đang chờ ? Dù thế nào thì cô vẫn cảm thấy thật tuyệt. “Cùng chơi lại nhé !”

Chương 22

Chìm dưới nước lần nữa. Những ngón tay dài tối tăm của hàng trăm ngàn linh hồn vươn lên từ dưới đáy biển sâu. Một sự kéo dài hàng thế kỉ. Một sự dịch chuyển thư thái, dễ chịu, kinh hoàng, buồn thảm, dịu dàng nhưng cũng nhuộm màu chết chóc như những con sóng. Sierra trôi dạt đâu đó giữa những linh hồn ấy - một mẫu thịt sống giữa biển người chết. Họ bao bọc, luồn vào trong mũi và trở thành máu mủ của cô, đồng hóa linh hồn cô với ham muốn của họ. Cô hít vào và thế giới cũng trở nên sống động theo; cô thở ra và một con sóng không gian quét qua xung quanh mình.

Một trăm bàn tay giữ cô lại, thả cô ra rồi lại kéo cô tới gần, đẩy cô đi xa.

Sierra.

Các linh hồn khẽ hát những bài ca về cuộc sống và cái chết của họ, một bản nhạc buồn của sự mất mát và trắng trối, vừa cứu rỗi vừa chết chóc.

Sierra. Tỉnh dậy đi.

Các linh hồn tràn đầy sức sống đến nỗi họ dễ dàng quên mất rằng mình đã chết. Họ hòa chung nhịp đập cùng tình yêu với mọi sinh vật sống, một khát khát mạnh mẽ đến nỗi Sierra dường như có thể nắm được.

Sierra !

Sierra miễn cưỡng mở mắt, buông tay khỏi dòng chảy của thế giới linh hồn.

Cháu gái, cháu cần phải tập trung.

Đó là một tiếng vọng đến từ rất xa. Gần tới rồi. Mặt trời buổi ban trưa đang vẽ vô số hình khối lên tường phòng Sierra. Cô đã về nhà lúc mặt trời mọc và ngủ cả buổi sáng. Có phải đêm qua chỉ là một giấc mơ ? Không. Dư âm của chúng vẫn theo đốt tâm hồn Sierra: cuộc tấn công của con Hồn vong, những hình xăm của Robbie, sự ngứa ngáy khi những linh hồn đi qua người cô để nhập vào những vật phẫn.

Cô ngồi dậy và dụi mắt. Wick đang ở ngoài đó, lên kế hoạch, gửi đi những thứ chết chóc để hủy hoại cuộc sống của cô. Sierra rùng mình, nhảy

ra khỏi giường và mặc quần áo vào. Cuốn sổ tay của cô để mở trên bàn; dòng chữ mà cô ghi lại từ nhật kí của Wick, vẫn nguệch ngoạc trên trang giấy. Cô nhét nó vào chiếc túi đeo vai. Hôm nay cô sẽ giải câu đố này.

Khi cô mở cửa phòng ra, tiếng lải nhải của dì Rosa đã vọng khắp mấy tầng nhà.

“Tiếng ồn gì thế ?” , mặt của Timothy thò ra khỏi lan can tầng trên.

Sierra mỉm cười. “Bà dì ngớ ngẩn của em đấy. Xin lỗi nhé. Em khác chắc bà ấy là minh chứng cho dòng máu chó sói của gia đình em.”

“Ồ, haha !” , Timothy đỏ mặt. “Phải đấy. Được rồi, anh chỉ muốn đảm bảo mọi chuyện đều ổn.”

Ồn không phải từ mà cô sẽ dùng, những Sierra vẫn cười và vẫy chào khi cô bước xuống cầu thang. “Vẫn ổn như mọi khi !”

Maria Santiago trông thật kiệt sức; những nếp nhăn trên khuôn mặt bà đột nhiên hằn sâu và rõ rệt hơn. “Con định đi đâu đấy, con gái ?”

Sierra dừng lại ở cửa và đảo mắt. “Ra ngoài ạ.”

Ấm cà phê sôi lên sùng sục. “Con muốn một tách cà phê không, con yêu ?”

Sierra quay lại. “Không, mẹ ạ, con muốn nói chuyện về những gì đang xảy ra quanh đây.”

“Ý cháu là sao ?” , dì Rosa hỏi.

Sierra vẫn không rời mắt khỏi mẹ mình. “Cháu khá chắc là mình đang không nói chuyện với dì đâu, dì Rosa.”

Rosa thảng thốt.

“Sierra” , Maria nhắc nhở. “Đừng vô lễ với dì con như thế.”

“Con đã muốn nói chuyện về những gì xảy ra quanh đây đến cả vài năm rồi” , Sierra nhắc lại. “Con muốn biết sự thật về ngoại và những Người nặn bóng.”

Những lời của Sierra ngưng đọng trong không gian trong giây lát.

“Sự thật” , Rosa nói, “là ngoại của cháu bị điên. Ông ấy đã điên trước khi bị tai biến, và giờ chỉ điên hơn thôi. Cháu nghe dì nói chứ ? Ngoại của cháu đã mất trí. Ông ấy đã mất trí từ lâu rồi. Em không nhớ nổi có lúc nào ba nói chuyện có lí lẽ cả - chị thì sao, Maria ? Ông ấy đã lú lo

về lũ linh hồn từ khi chúng ta sinh ra. Ba là nỗi xấu hổ của gia tộc, ông ấy còn suýt bị bỏ tù vì không chịu ngậm miệng lại, và ...”

Maria đập mạnh ấm cà phê xuống. “Này. Đủ rồi, Rosa.”

Rosa thở dài và giũa những chiếc móng tay dài của mình. “Con bé muốn nghe sự thật mà.”

“Chị nói dừng lại. Chúng ta không bàn về chuyện này. Sierra, giờ con thỏa mãn chưa ? Đó có phải là điều con muốn nghe không ?”

Sierra bắn ánh mắt hình viên đạn tới dì mình. “Không cần thắc mắc tại sao dì thật thảm hại.”

“Sierra !” , Maria thốt lên.

“Cháu đang nói gì thế, nhóc ?” , Rosa nói, lườm nguýt Sierra. “Ồ, hay là cháu vẫn khó chịu vì giận dữ với đứa trẻ nít mà cháu đang hẹn hò ?”

“Trẻ nít sao ? Cậu ấy còn cao hơn dì. Và chúng cháu không hề hẹn hò ! Mẹ thật sự để dì ấy nói chuyện như vậy sao ?”

“Em chỉ định nói là...” , Rosa bắt đầu. Maria ngồi đó với đôi mắt tròn.

“Cháu không muốn nghe thứ dì định nói. Cháu không quan tâm đến mấy lời đồn nhảm ngu xuẩn của dì hay những ý kiến ý cò đáng nguyên rủa của dì về tất cả mọi người xung quanh rằng da họ tối màu thế nào và tóc họ ngông cuồng ra sao. Dì có bao giờ tự nhìn vào gương không thế ?”

Mặt Rosa đỏ bừng và nhăn nhúm lại như năm đấm.

“Dì có bao giờ xem những tập lưu ảnh mà mẹ cháu giữ suốt những năm qua không ?” , Sierra lấn tới. “Chúng ta không phải người da trắng. Việc dì làm mọi người xấu hổ và khinh thường người khác là bởi vì dì chẳng bao giờ soi gương cả. Cho dù cháu có cưới ai đó da trắng hơn mình thì cũng không thay đổi được điều gì đâu. Và cháu vui vì điều đó ! Cháu yêu mái tóc của mình. Cháu yêu màu da của mình. Cháu không hỏi ý kiến của dì về cuộc đời cháu và cháu cũng chẳng muốn nghe. Không phải bây giờ, không bao giờ.”

“Ờ... ờ thì” , Rosa lắp bắp, mặt đầy vẻ sừng sốt.

Giọng của Sierra dịu xuống. “Dì đang chạy trốn điều gì thế ?”

“Dì...”

“Mẹ đang sợ cái gì thế ?” Cô quay lại nhìn mẹ Maria, miệng bà đang há hốc. “Mẹ đang chạy trốn điều gì thế ?”

“Mẹ không thấy điều đó có liên quan gì đến ông ngoại điên khùng của con cả” , Maria chống chế một cách yếu ớt.

Sierra quay đi và lao ra khỏi nhà.

Chương 23

Sierra đi nhanh xuống đường Lafayette, vừa đi vừa lúi di động ra. Nếu không thể lấy được thông tin từ những người phụ nữ trong nhà thì cô sẽ tìm ở chỗ khác.

“A lô?” , giọng của cô thủ thư Nydia ở trường Columbia nghe có vẻ căng thẳng.

“Chào cô, cháu là Sierra đây ạ. Sierra Santiago, đến từ Brooklyn. Cháu có đang làm phiền cô không ạ ?”

“Ồ ! Chào Sierra ! Hoàn toàn không, có chuyện gì thế ?” , giọng của Nydia thay đổi hoàn toàn.

Sierra duỗi vai và thở phào. Cô đang đứng trước cửa hàng ở ngã tư của Carlos, cách Bãi phế thải chỉ vài dãy nhà. Hét vào mặt dì Rosa xong thật dễ chịu, giống như xả được cảm xúc bị dồn nén suốt cả ngàn năm, nhưng cơ thể cô vẫn còn đang run lên. “Cháu định nói... nhiều thứ quá.” Bắt đầu từ đâu bây giờ ? “Cháu bị... cái gì đó đuổi theo ư ? Cháu không biết phải nói sao...”

“Gì cơ ?”

Sierra đi tiếp. Những suy nghĩ của cô vón cục lại thành những câu tối nghĩa. “Cháu không rõ nữa. Nydia. Quá khó để giải thích.”

“Cưng có đang gặp nguy hiểm không ?”

“Ngay lúc này thì không.” Cô nhìn quanh. “Cháu không nghĩ vậy.”

“Nghe có vẻ không ổn đâu, Sierra. Cưng có quen ai có thể giúp đỡ mình không ?”

“Cháu nghĩ cháu có rồi.”

Một chiếc SUV đi chậm lại bên cạnh cô và hạ một cửa sổ xuống. “Này cô em, lại đây ! Cho anh nói chuyện với em một tí nào !”

Sierra đảo mắt ngán ngẩm và tiếp tục bước đi. “Ý cháu là, Robbie bạn cháu đang cố giúp. Và anh Juan của cháu nữa.”

“Sao lại giả vờ không nghe thấy thế, cô em ?” , một giọng khác eoéo. “Quay lại đây.”

Sierra giơ ngón tay giữa lên quá đầu và rẽ ở khúc quanh, cố tình đi vào đường một chiều để chiếc xe không thể đi theo. “Ôi khốn thật, tao thấy rồi đấy nhé” , gã đó nói với theo cô. “Cũng chẳng ai thèm cái mông ghê của mày đâu.” Tiếng động cơ rú lên và chiếc SUV vọt đi mất.

“Sierra” , Nydia nói. “Chuyện gì đang xảy ra ở đó vậy ?”

Sierra lắc đầu. “Mấy thứ rác rưởi như mọi khi thôi, đừng quan tâm. Coi nè, cô đã bao giờ nghe nói đến những Oán hồn chưa ?”

Vài giây im lặng trôi qua. Sierra nhìn vào điện thoại khó hiểu. “Alo ?”

“Tôi nghĩ Wick có nhắc đến trong nhật kí của lão” , Nydia nói. “Đúng không ?”

“Đúng. Lão nói mình nhận được thêm sức mạnh từ chúng.”

“Không có nhiều thông tin lắm về những Oán hồn” , Nydia lên tiếng. “Chỉ toàn là lời truyền miệng và huyền thoại thôi. Có vẻ như chúng ám ở một vài nhà thờ cổ xập xệ bên bờ sông ở khu phố thương lưu. Chuyện kể rằng họ là tín đồ của một đền thờ nào đó trên đây - một loại ma thuật cổ đại nào đó. Thật sự là rất rùng rợn. Và tất nhiên, chúng chỉ là những câu chuyện.”

“Tất nhiên.”

Một khoảng lặng khác lại trôi qua. “Tôi có thể nghiên cứu thêm về chúng” , Nydia nói thật chậm. “Nếu cứng muốn.”

Tay Sierra lại run lên lần nữa. “Cám ơn, cô Nydia.”

“Hãy cập nhật thông tin cho tôi luôn nhé, Sierra. Và hãy giữ mình.”

Bãi phế liệu đã bị khóa lại, điều mà cô chưa từng thấy bao giờ. Sierra nhìn quanh để đảm bảo là không có ai đang theo dõi mình, cô mở khóa bằng chiếc chìa mà Manny đưa cho và lén vào trong.

“Manny ?” , Sierra gọi.

Không có ai ở đó, kể cả con *Chết tiệt*, chú chó thân-thiện-quá-mức của Bãi phế liệu. Cô vừa đi vừa tránh những đồng rác và thờ hồn hển khi tới bức tường của Tòa tháp. Robbie hẳn đã ở đây từ sớm và vẽ thêm vào. Cả một thành phố được tạo hình bởi những đường xoắn ốc từ âm nhạc mà người phụ nữ xương tạc ra bằng chiếc đàn ghita.

Con rồng của Sierra đã gần như hoàn thành và trông thật bốc lửa. Cô bày đồ nghề vẽ ra và bắt đầu làm việc. Giờ cô đã biết mình là một Người nặn bóng, nên bức tranh trở nên sống động lạ kì. Bằng cách nào đó, cô đã trở thành một phần của bức tranh, và Sierra biết rằng khi nó hoàn thành, mỗi ràng buộc giữa cô và hình vẽ cao lớn đầy màu sắc này sẽ được phong ấn bởi linh hồn. Nó sẽ trở thành một phần của thứ di sản gia tộc mà cô cũng chỉ mới bắt đầu hiểu được. Tất cả có lẽ vẫn giống như là những huyền thoại hay các câu chuyện ma quỷ, nhưng càng nghĩ về nó, nó càng thật hơn. Ai đó đã truyền lại cho cô từ lâu; một Người nặn bóng bí ẩn nào đó đã đưa cô vào thế giới này, dù phải chống lại ý muốn của chính ngoại Lázaro. Cô mỉm cười trước mớ cảm xúc lẫn lộn của mình.

Cô là một Người nặn bóng. Cũng giống như Robbie. Nụ cười của cậu lướt qua tâm trí cô, nụ cười nhút nhát trên khuôn mặt nhoen nhoét đầy phấn khi cậu bước ra khỏi bóng tối của công viên Prospect. Robbie ngưỡng mộ cô. Cô có thể thấy điều đó trong nụ cười của cậu. Điều đó khẳng định quyền năng thuật nặn bóng của cô, đúng, nhưng nó cũng nói lên điều gì khác nữa. Cậu ấy tôn trọng sức mạnh, ý chí và quyền năng của cô. Sierra chưa bao giờ nhận được điều đó từ bất kì đứa con trai nào khác.

“Sierra !”

Sierra gỡ tai nghe và nhìn xuống dưới sân. Tee nhìn cô chăm chăm, tay chống nạnh. “Cậu thực sự rất mê mẩn với thứ đó nhỉ ? Bọn tớ đã cố gọi cậu, phải được mười phút rồi.” Izzy bước tới bên cạnh Sierra, miệng mấp máy theo một giai điệu nào đó mà cô ấy vừa nghĩ ra.

“Ừ, xin lỗi nhé” , Sierra nói.

“Xuống đây ! Bọn tớ mang cho cậu ít nước mát và đang định ghé qua một quán cà phê mà Izzy rất thích. Lát nữa Bennie và Jerome cũng sẽ ra đó với bọn tớ.”

“Được thôi, các cậu, tớ xuống ngay đây !”

“Tối nay các cậu muốn chơi gì nào ?” , Tee hỏi khi họ tới đường Bedford, vừa đi vừa mút nước siro đá bào ra khỏi túi nhựa.

“Ban nhạc của anh tớ sẽ biểu diễn đấy” , Sierra nói. “Mấy cậu nên ghé chơi.”

“Là cái ban nhạc salsa đập phá gì đó, phải không ?” , Izzy hỏi.

“Ừ” , Sierra nói. “Culebra. Nhưng tối nay họ sẽ chơi mềm hơn, thuần nhạc hơn ở một nhà hàng của dân Dominica mà Gordo hay qua lại.”

Izzy phá lên cười. “Gordo, cái gã khổng lồ người Tây Ban Nha dạy nhạc cho chúng ta hồi lớp năm ấy hả ?”

“Ừ” , Sierra nói. “Mà ông ấy là người Cuba cơ.”

“Ồ, vậy thì tớ nhất định sẽ đến” , Izzy nói. “Tớ từng rất khoái gã đó. Mỗi lần không làm bài tập về nhà, bạn lại phải giả bộ kiêu, “Ôi Ngài Gordo, hãy kể cho tui em nghe về cái lần thầy gặp Beyonce hay gì đó đi.”” Tất cả mọi người đều cười khúc khích.

“Đúng thế” , Sierra phá lên cười.

“Và ông ấy sẽ đáp kiêu, ‘Ờ thì, bọn ta đang trình diễn một bản nhạc ở đó với Esteban và Julio, và chợt khựng lại khi quý cô xinh đẹp ấy bước vào. ’”

“Ông ấy không thực sự để cậu gọi là Ngài Gordo đấy chứ ?”

“Tớ thề có Chúa !” , Izzy cười nắc nẻ.

“Phải đấy” , Sierra nói. “Ông ấy còn nài nỉ cơ.”

“Là chỗ này” , Tee nói. Họ dừng lại trước một cửa hiệu mà Sierra có thể thề là nó đã bị dọn sạch và tháo tung ra vào tuần trước. Giờ thì những thanh gỗ được sơn mới và đóng khung quanh một chiếc cửa kính màu sắc thanh nhã. Trong khu vực trưng bày, những cây cảnh trồng trong chậu nhỏ và sách cũ được xếp trên những bao vải bố đựng cà phê thô.

Sierra nhăn mặt. “Có cậu có chắc muốn vào không ?”

Tee huých nhẹ cô. “Đi nào, đồ ngốc. Chắc sẽ rất... vui !”

Chương 24

Tee nhấp một ngụm cà phê pha từ cái tách bé xíu. “Tớ sẽ chỉ nói với cái lũ hay làm bộ làm tịch ấy một điều...” , cô nói với một nụ cười ranh mãnh.

“Lạy Chúa, cưng à !” , Izzy đập tay vào trán. “Cậu có cần phải nói lớn thế không ? Chúng ta đang bị vây quanh bởi họ đấy. Bên cạnh đó, họ không phải là lũ làm bộ làm tịch gì đâu, họ là dân sành điệu.”

Sierra ngược lên với ly trà đá. “Hai loại đó khác gì nhau vậy ?”

“Theo những gì tớ được biết thì” , Tee nói, “bọn sành điệu về cơ bản là lũ thích làm bộ làm tịch mặc quần bó và đeo kính bự. Dù có là cái quái gì đi nữa thì chúng cũng pha mochaccino cực dở.”

“Mochaccino là món quái gì vậy ?” , Sierra hỏi.

“Chocolate pha với cà phê đen, tớ nghĩ thế. Cậu muốn thử không ?”

“Ôi Chúa ơi ! Cậu ấy thật là lạc hậu quá !” , Izzy ré lên.

Sierra lắc đầu. “Tớ thà uống cà phê đóng hộp còn hơn. Món trà đá này giống y hệt nước lã màu nâu. Tởm.”

“Ly nước đá màu nâu đáng giá ba đô la và hai mươi lăm xu” , Tee nhắc nhở cô. “Tốt hơn hết là cậu nên thấy thích nó đi.”

“Các cậu thật là quái đản” , Izzy nói, nhìn quanh quất. “Cực kì quái đản.”

Mọi người khác ở trong quán cà phê nhỏ lát gỗ này đều đang học trong im lặng hoặc thì thầm vào di động. Những bức vẽ lem luot với hai tông màu nâu và xám bao phủ khắp các bức tường, và một tấm bảng phấn treo ở sau quầy thanh toán liệt kê toàn bộ tên những đồ uống được định giá quá cao bằng đủ thứ màu sắc.

Nơi phụ nữ độc thân tới để khiêu vũ... Ngoài những lời huyền thoại của Wick về “đường giao” , dòng chữ này vẫn là manh mối tốt nhất mà cô có để dẫn tới chỗ của Lucera, và đến giờ nó vẫn hoàn toàn vô nghĩa. Sierra đã viết những từ ngữ này vào sổ tay của mình ít nhất mười hai lần bằng nhiều kiểu chữ khác nhau, từ kiểu to tròn tới kiểu chữ nghiêng cổ thanh lịch. Chẳng ích gì. Phụ nữ độc thân. Họ đi tới dàn nhảy. Tiệc tùng. Đám cưới. “Đám cưới ?” , cô buột miệng. “Không phải chứ ? Không thể nào.”

Tee và Izzy cùng đảo mắt khó hiểu. “Không” , họ nói cùng lúc. Sierra đã giải thích mọi chuyện với bạn mình một cách dễ hiểu nhất có thể, bỏ qua hết những yếu tố siêu nhiên. Cô biết rằng họ không thực sự bị thuyết phục, nhưng họ cũng sẵn sàng tham gia cùng.

Đám tang. Không ai khiêu vũ ở đám tang cả. hay là có nhỉ ? Sierra nhớ mang máng rằng Gordo đã từng nói trong lớp âm nhạc rằng, một vài nơi ở châu Phi, người ta tổ chức tiệc tùng hoành tráng và diễu hành qua các con phố khi ai đó chết. Truyền thống đó được lan truyền tới Caribe - những người Haiti sẽ đi thành vòng tròn quanh quan tài, mục đích là để linh hồn không thể tìm được đường về nhà để làm phiền những người sống. và ở New Orleans... Gì đó nữa về New Orleans....

“Tớ sẽ viết một cuốn sách” , Tee tuyên bố. “Một cuốn sách về người da trắng.”

Izzy cau mày. “Nghiêm túc nhé, Tee: cậu im đi. Mọi người có thể nghe thấy cậu nói đấy.”

“Tớ đang nghiêm túc mà” , Tee nói. “Nếu tay Wick này làm tất cả những việc đó để nghiên cứu về ông ngoại của Sierra và những linh hồn từ Puetto Rico của ông ấy, thì chẳng lí gì mà tớ lại không thể viết một cuốn sách về những người da trắng như hăn cả. Tớ sẽ đặt tên cuốn sách là *Sành điệu và Bộ tịch: Một nghiên cứu Văn chủng học.*”

“Nhưng có cả những người da đen và người Latinh sành điệu cơ mà” , Sierra nói, “hãy nhìn anh Juan của tớ ấy”.

“Và bác tớ là chắc chắn là phế thải” , Izzy đệm vào.

Tee đảo mắt. “Sẽ có phụ lục mà, các cậu. Hứ.”

“Mà Văn chủng học là cái quái gì vậy ?” , Izzy thắc mắc.

“Là một thuật ngữ sang chảnh mới thay cho Văn hóa Nhân chủng học.”

“Cậu bịa ra đấy à !”

“Thì sao ? Tớ là người tiên phong. Nếu tớ nói là nó sang chảnh và mới mẻ tức là nó sang chảnh và mới mẻ.”

Sierra phá lên cười. “Hai cậu cần phải dừng việc làm tớ mất tập trung lại !”

Chiếc chuông gió va vào cánh cửa kính khi nó được mở ra. Jerome lớn bước vào, vẫn mặc nguyên bộ đồ đi lễ nhà thờ và trông khá nghiêm chỉnh. “Khỏe không các quý cô” , cậu chào, cúi xuống hôn vào má Sierra, Izzy và Tee.

“Trông cậu diện chưa này” , Izzy nói. “Còn bọn đây thì vẫn cũ mèm: Tee thì đang ngớ ngẩn như thường lệ, và Sierra thì đang giải câu đố như đồ ngộ chữ.”

“Vẫn như mọi khi” , Jerome nói. “Tớ đi kiểm ly cà phê đã.”

“Nhớ mang theo tiền tiết kiệm của cậu !” , Tee gọi với theo. Izzy cười rũ rượi.

Nơi phụ nữ độc thân tới để khiêu vũ... Tiệc hóa trang. Hộp đêm. Nhà thờ. Không. Tâm trí của Sierra liên tưởng về hình ảnh cô ninja bằng phấn của mình lao vút lên ngọn cây. Cô băn khoăn không biết những linh hồn nào đang dõi theo cô. ” Này, các cậu có biết tổ tiên mình đến từ đâu không ?”

” Tất nhiên” , Tee nói, ngược mắt lên từ cuốn truyện tranh.

Jerome đặt tách cà phê lên bàn và kéo một chiếc ghế ra. ” Cậu cũng là người Haiti như Robbie, phải không Tee ?”

” Thực ra thì...”

Izzy thở dài thành tiếng. ” Ai cũng nghĩ chỉ vì tên cô ấy là Trejean và da màu đen thì Tee hẳn phải là người Haiti. Có đây những hòn đảo khác cũng nói tiếng Pháp ở Caribbe, cậu biết đấy.”

” Izzy...” , Tee nói.

” Thực ra cô ấy là người Martinique... Gọi là Martiniquian hay gì gì đó - nói chung là đến từ Martinique.”

” Nhưng Izzy à, cậu cũng nói điều tương tự trong lần đầu gặp tớ” , Jerome cười khẩy.

“Ừ, thì, đó không phải là vấn đề” , Izzy khẳng khẳng.

“Nhưng đúng, Sierra ạ, để trả lời câu hỏi của cậu” , Tee nói tiếp. “Tớ sinh ra ở Martinique, mẹ tớ cũng vậy. Ông bà ngoại tớ là người Martinique, còn bố tớ là người lai nửa Pháp, nửa Nigeria, từ bộ tộc Igbo.”

“Chúa ơi” , Sierra nói. “Cậu đúng là không đùa khi nói rằng cậu biết về tổ tiên mình.”

“Cậu thì sao, Sierra?” , Jerome hỏi, “Cậu là người Tây Ban Nha phải không ?”

“Nếu cô ấy là người Tây Ban Nha thì tớ là người Pháp” , Tee nói.

“Ừ, nhưng cậu hiểu ý tớ đấy.”

“Cậu là người Puetto Rico, phải không Sierra ?” , Tee nói.

Sierra bắt đầu ywowsc rằng mình đã không lôi chủ đề này ra. “Thôi nào, Jerome, cậu biết tớ không chỉ đơn thuần là người Tây Ban Nha mà.”

“Ừ, nhưng chúng ta vẫn gọi là Tây Ban Nha mà. Như là món ăn Tây Ban Nha. Sao cũng được, đó chỉ là cách gọi.”

Những người xung quanh họ bắt đầu rời mắt khỏi sách vở và gở tai nghe xuống. Sierra cảm thấy tai cô đỏ bừng lên.

“Tớ cho là những vong linh tổ tiên người châu Phi và Taino của cô ấy đang nhún vai kiểu ‘sao cũng được’ ấy” , Tee nói.

Sierra sững người . “Tee, từ khi nào mà cậu cũng bắt đầu nói về những vong linh vậy ?”

“Cậu nghĩ chỉ có người Puetto Rico là có chuyện ma thôi hả ? Cho mình xin. Ông bác Ed của mình đã kể cho mình nghe về những vong linh của ông ấy kể từ khi mình còn bé xíu. Họ nói là họ sẽ không đi New York cùng ông ấy bởi vì ở đó quá lạnh hay sao ấy. Và giờ thì ông ấy bị trầm cảm và không chịu ra khỏi phòng. Đến phân nửa người trong nhà mình có vong linh theo.”

“Vụ gì thế, các cậu !” , Bennie ủa vào, “Ai sẽ mua cà phê cho tớ nào ?”

Mọi người đều nhìn Jerome. “Gì chứ ?” , cậu ta cau mày đáp lại.

“Đừng bận tâm, tớ đùa thôi.” Bennie đi tới quầy thanh toán và trở lại với chiếc cốc giấy vừa đi vừa ngoáy. “Mọi người đang nói chuyện gì thế ?”

“Ông bác khốn khổ của Tee” , Jerome nói.

“Im đi” , Tee nói.

“Sierra đang hỏi chúng tớ về tổ tiên của mỗi người” , Izzy nói. “Và cố giải cho xong một câu đố ngớ ngẩn. Còn Tee thì đang giả ngây và cố làm cho những người còn lại hoảng sợ như mọi lần.”

“Tớ không muốn chơi với các cậu chút nào nữa” , Tee tuyên bố.

Bennie mỉm cười và nhấp ngụm cà phê. “Nghe có vẻ không sai.”

“Này” , Jerome nói, “Có ai để ý là tờ *Đèn rọi* đã không phát hành hôm nay không ?”

“Ồ, phải đấy” , Izzy nói. “Mẹ tớ đã phát hoảng lên vì chuyện đó, bà nói rằng Manny chưa bao giờ lỡ hẹn một ngày nào kể từ năm 1973.”

Lòng Sierra chùng xuống. Không phát hành *Đèn rọi* ư ? Và Manny cũng không ở Bãi phế liệu. Ông ấy cũng ở trong bức ảnh những Người nặn bóng của ngoại... Cô đứng lên và len người qua những chiếc ghế. “Lại đây một chút, Bee.”

“Hai cậu đi đâu đấy ?” , Izzy hỏi.

“Nói chuyện riêng” , Bennie nói.

“Có gì đó không ổn” , Sierra thì thầm khi họ đã đi được vài bước. “Manny cũng không có mặt ở Bãi phế liệu.”

Bennie nhú mào. “Và giờ này thì tờ báo cũng không phát hành sao ? Tớ không thích chuyện đó. Cậu nghĩ có chuyện gì đó đã xảy ra với ông ấy hả ?”

Sierra đang nghĩ y như vậy, nhưng cố không nói ra. Sierra dụi dụi mặt. “Tớ không rõ nữa.nhưng chỉ có một cách để biết thôi.”

Chương 25

Xe buýt B52 đi chậm như rùa bò, nhưng thực ra chẳng có cách nào khác nhanh hơn để tới những chỗ thế này ở Bed-Stuy. “Cứ chờ đến khi nào có mấy tiệm bánh ngọt và thời trang tập trung về đây xem” , Bennie nói khi họ bắt đầu di chuyển và cái xe dừng lại đến lần thứ bốn trăm. “Một nhà ga mới toanh sẽ lập tức hiện ra.”

“Thật đấy” , Izzy nói.

“Cậu đang nói gì vậy, Izzy” , Tee nói. “Cậu suốt ngày ngồi trong mấy tiệm bánh đó và làm thơ còn gì.”

Izzy trông có vẻ bị xúc phạm. “Vấn đề không phải ở đó, đều đều !”

Jerome lớn đảo mắt ngán ngẩm. “Lại thế rồi. Họ đã như vậy từ khi trường học bế giảng.”

“Thế thì làm sao !” , Izzy và Tee đồng thanh.

Sierra không có tâm trạng để đùa cợt.cô quan sát Brooklyn chậm chạp lướt qua đến sốt ruột khi chiếc xe lù đù tiến lên. Ba ngày trước đó lần lướt điểm danh tới lui trong tâm trí cô, nhưng không hề có lí hơn chút nào. Cô không thể bớt được cảm giác rằng Manny đang gặp nguy hiểm và có phần lỗi của mình trong đó.

“Cậu ổn chứ, Sierra ?” , Bennie nói thầm. Sierra gật đầu, nhưng mặt Bennie đột nhiên biến sắc.và rồi cô nhận ra : Họ đang đi qua bức chân dung của Vincent.

Bennie trông như người mất hồn. “Cậu gần như chẳng thể nào nhìn thấy nó nữa.” , cô bạn nói như hết hơi. Sierra nắm lấy bàn tay của Bennie và giữ thật chặt .

“Nó ở gần đây thôi, phải không “, Jerome gọi.

Họ đang đứng trước một nhà thờ hoang phế. Trông nó như thể vừa trải qua vài trận lốc xoáy và chẳng ai thèm sửa chữa nữa. Cỏ mọc bừa phứa trong sân bên hông nhà thờ. Jerome nháy qua hàng rào và ngó nghiêng bên trong coi sao, nhưng mọi người thì vẫn chờ ở ngoài lề đường.

Jerome trở lại với nhóm. “Nhà Manny ở đâu đó quanh mặt bên kia của nhà thờ và đi xuống tận tầng hầm, nếu tớ nhớ không nhầm.”

“Cậu đã từng đến đó khi nào thế ?” , Tee hỏi.

“Thầy Draley đưa bọn tớ tới đây tham quan văn phòng của tờ *Đèn rọi* trong một chuyến dã ngoại thăm-thú-xóm-giềng hồi lớp Sáu. Nhưng thầy ấy định vị nhầm chỗ và Manny thì đang vội thành ra chúng tớ chưa bao giờ được thấy họ in báo ra sao hay gì cả.”

“Hay đấy.”

“Cậu có thấy lối vào ở đó không ?” , Sierra hỏi.

“Tớ nghĩ là có đấy. Đi thôi.”

Bốn cô gái thận trọng theo chân Jerome vào trong sân. Không có lối nào để đi mà không phải giẫm lên và bị những bụi cỏ nhớp nháp như những

ông già đầy dầu mỡ trên phố cọ vào người, nên Sierra đành cẩn răng mà đi tiếp.

“Chúa ơi” , Izzy nói, “hãy tưởng tượng lũ chuột vẫn hay dạo chơi quanh đây”.

“Cậu lúc nào cũng rùng rợn thế” , Tee nói.

“Có khi chúng nó còn chơi domino ấy, và ai biết còn gì nữa.”

Sierra định ra hiệu cho họ im lặng, nhưng rồi họ rẽ ở một khúc quanh, rồi tất cả đều trở nên nghiêm túc và khẽ tiếng.

“Trông không ổn lắm” , Bennie nói.

Cánh cửa tầng hầm đang mở toang. Những bậc thang xi măng dẫn vào bên trong, tối om.

“Manny sẽ không đi ra ngoài mà để mở cửa thế đâu” , Sierra nói.

“Có thể ông ấy đi mua cà phê và quên đóng cửa chằng?” , Jerome đặt ra giả thiết.

Sierra gồng mình lên và bước tới. “Tớ đi vào đây.”

“Cậu điên rồi” , Izzy nói.

“Tớ cũng vào” , Bennie nói.

“Cả hai cậu cùng điên rồi.”

Tee xịu mặt, “Hừ. Tớ cũng vào. Tớ ghét các cậu.”

Izzy thở dài thành tiếng. “Được thôi” , cô nói, nắm lấy bàn tay rám nắng của Jerome trong bàn tay nhỏ của mình. “Nhưng tớ sẽ mang anh chàng to xác này theo. Đi nào, Jerome.”

Khi Sierra đã đi xuống được vài bước, bóng tối vây quanh cô kín đặc. Cô lần mò bức tường đằng sau cánh cửa nhưng không thấy công tắc điện nào cả. “Lấy di động ra đi mọi người” , cô nó và mò máy của mình lên. Quầng sáng xanh yếu ớt không giúp ích gì nhiều lắm, nhưng ít nhất là cô biết không có bức tường nào trước mặt mình khi đang du hành trong bóng tối. Izzy chửi thề khi cô giẫm phải mảnh vụn gì đó ở cuối cầu thang.

“Cậu có nhìn thấy gì không ?” , Bennie nói sát ngay cạnh cô. Sierra có thể nhìn thấy ánh sáng màn hình điện thoại của cô bạn trong bóng tối.

“Không.” Sierra với tay tới trước và chạm vào một cái cột xây bằng gạch. Những đốm màu cam xoay xoay trong bóng tối quanh cô và dần mờ

đi khi mắt cô quen dần. Mỗi đốm sáng ấy có thể là một con Hồn vong đang chờ. Theo những gì cô biết thì họ đang bị vây quanh bởi thứ ấy.

Sierra nghĩ rằng cô nghe thấy gì đó đang cọ xát dọc theo trần nhà và dừng bước. Lúc đầu thì không có gì hết. Rồi nói lại xuất hiện : một tiếng thở khàn đục. Hết tiếng này đến tiếng khác. *Có gì đó ở dưới này.* Tiếng thở lại tiếp tục, bênh hoạn và không đều đặn, nhưng Sierra không thể biết nó đến từ đâu. Cô xoay điện thoại quanh trước mặt nhưng chỉ thấy mỗi bóng tối đen đặc. “Các cậu có nghe thấy gì tiếng đó không ?”

“Ôi, thôi nào, Sierra !” , Izzy rên rỉ. “Đừng có dọa ngớ ngẩn như thế.”

“Tớ không hề !” , Sierra cố không lên giọng. “Tớ chỉ... cậu thực sự không nghe thấy gì à ?”

Không lẽ cô tự tưởng tượng ra ? Trong một giây, không hề có tiếng gì hết. Rồi nó lại trở lại: một tiếng thở khò khè ghê rợn. Y hệt tiếng mà cô đã nghe vào cái đêm trước ở Flatbush. Chúng ở khắp xung quanh cô.

“Á !” , Bennie la lên.

“Chuyện gì thế ?” , Jerome gọi tới từ phía sau.

“Tớ không sao” , Bennie nói. “Tớ vừa đá vào cái gì đó thôi.”

Sierra bước về phía Bennie và quan sát ánh đèn điện thoại của bạn mình đang soi vào cái máy in cũ mèm của Manny. “Ông ấy in báo theo kiểu cổ điển chắc luôn” , Bennie nói. Những cánh tay kim loại của nó duỗi dài trong bóng tối, và cái cần điều khiển bạc lờ mờ phản chiếu lại ánh sáng từ màn hình điện thoại.

“Các cậu à” , Izzy nói như mếu, “Tớ không thích chuyện này chút nào”.

“Chúng tớ thì khác gì” , Tee nói. “Nhưng chúng ta phải tìm xem chuyện gì đang xảy ra. Có gì đó không đúng ở đây.”

Sierra không thể nghe thấy tiếng thở nữa. Cô di chuyển thật chậm theo cái máy in, bám một tay vào nó để giữ thăng bằng. Chân cô va vào cái gì đó đúng lúc đèn điện thoại vụt tắt. Cô bám vào một trong mấy cái nút và hướng ánh sáng xuống sàn để xem mình đã chạm phải cái gì. Đó là một chiếc ủng. Quá bất ngờ, cô ngã về phía trước, đánh rơi điện thoại và đổ

nhào vào một cái gì đó cao hơn mặt đất vài tấc. Cảm giác như đó là bụng của một người đàn ông.

“Ôi Chúa ơi !” , Sierra hét lên, điên cuồng giãy giụa khỏi đống da thịt mát lạnh gớm ghiếc. Những bước chân tiến tới chỗ cô từ khắp xung quanh.

“Chuyện gì thế ?” , Bennie hét lên.

“Các cậu ở đâu thế ?” , Izzy nói. “Chuyện gì đang xảy ra vậy ?”.

Sierra vồ vồ trên nền đất cho tới khi cô tìm thấy di động của mình. “Tớ không sao, nhưng có ai đó ở đây. Tớ nghĩ đó là Manny.” Tất cả những gì cô muốn làm lúc này là chạy ra khỏi tầng hầm đó càng nhanh càng tốt và đi xa nhất có thể, nhưng cô phải biết chuyện gì đang xảy ra. Cô giờ màn hình điện thoại ra trước mặt.

Đó là Manny, ông ngồi trên một chiếc ghế bành, miệng méo xệch vì sợ hãi, mắt mở trừng trừng trông rỗng rỗng nhìn vào bóng tối. Sierra thảng thốt. Rồi Bennie đến bên cạnh cô, nắm lấy tay cô, khóc lạng lẽ.

“Các cậu !” , Jerome gọi từ bên kia căn phòng. “Tớ nghĩ là tớ tìm thấy” - ánh đèn neon chớp nháy trên trần nhà, làm mọi người đều nheo mắt vì chói - “công tắc điện rồi”.

Izzy thét lên khi nhìn thấy Manny. Rồi Tee quay mặt lại và cũng bắt đầu gào thét. Jerome chạy qua họ tới chỗ của Sierra và Bennie. “Ôi Chúa tôi” , cậu nói và nhìn vào cái xác trắng bệch nằm sóng soài.

Manny đang ngồi trên một cái ghế cắt tóc kiểu cũ, chính là cái ghế mà người ta đồn đại là ông hay ngồi lên để lấy ý tưởng cho số báo tiếp theo. Áo sơ mi của ông phanh ra về hai phía của cái bụng khổng lồ. Hai cánh tay lớn buông thông ở hai bên. Sierra đã từng nhìn thấy người chết nhiều lần trước đó, nhiều lần tham dự những đám tang có quan tài hở mặt, nhưng lần này hoàn toàn khác. Xác của Manny mất sạch sinh khí, trông chẳng khác gì cái ghế mà ông ngồi lên - một cái vỏ rỗng không.

Nhưng khuôn mặt tái mét của Manny thực sự khiến Sierra sợ hãi. Miệng ông rộng một cách bất thường, như thể quai hàm của ông đã tự tháo khớp để có thể diễn tả rõ hơn sự khiếp đảm.

Izzy đang khóc. Tee vòng một cánh tay quanh vai cô bạn gái và khẽ sụt sịt. Jerome hoàn toàn bất động, cứ như thể bất cứ cử động nào cũng có thể khiến mọi chuyện tồi tệ hơn vậy.

“Chúng ta phải ra khỏi đây” , Bennie nói, giọng run run. “Bất cứ thứ gì gây ra chuyện này có lẽ vẫn đang ở quanh đây.”

Sierra gật đầu, nhưng có gì đó không ổn nếu bỏ Manny lại đây như thế. Cô đã quen biết Manny gần như cả đời - tất cả tụi bạn cô đều thế - giờ ông ấy chỉ còn là một đồng thịt và xương vô hồn, rúm ró trong một cái ghế cắt tóc. Khắp xung quanh họ, những hình ảnh của Ông hoàng Domino cười rạng rỡ, những tấm ảnh kí tặng chụp chung với nhiều người nổi tiếng và những nhà hoạt động nhân quyền ngày trước. Những chồng ấn bản cũ của tờ *Đèn Rọi* nằm rải rác bừa bãi xung quanh cái máy in bằng kim loại khổng lồ.

“Sierra” , Bennie gọi từ một chỗ tưởng như xa cả ngàn dặm.

Là đôi mắt đó, đôi mắt đầy kinh hoàng, giờ đã không còn nhìn thấy được nữa, rọi thẳng lên trần nhà. Một cách vô thức, Sierra với tay tới vuốt mắt cho ông ấy.

Manny bỗng rên rỉ.

Sierra bật ra phía sau và cả đám trẻ cùng hét toáng lên một lúc. Manny thoáng cử động - chỉ là một sự co rút nhẹ thoáng qua trên khuôn mặt kinh hoàng của ông - nhưng âm thanh đó chắc chắn đến từ chỗ của Manny.

“Ông chưa ... chết sao ?” , Sierra thảng thốt. Cô không biết nên bỏ chạy hay ở lại giúp đỡ. Cô tiến một bước về phía Manny.

“Sierra, cậu đang làm gì đấy ?” , Izzy nói. “Biến khỏi đây thôi nào ?”.

“Nhưng...”

“SIERRA !” , Manny thốt lên. Chỉ có điều đó không phải là giọng của Manny, đó là một tập hợp hòa âm hỗn loạn của con Hồn vong.

Sự sợ hãi bao trùm lên nhóm trẻ. Họ chạy vụt lên trên cầu thang xi măng và lao vào ráng chiều đỏ quạch, băng qua đường.

“Cái... gì thế? Cái quái gì thế?” , Izzy cứ nấc lên.

“Tớ không biết, tớ không biết nữa” , Tee rên rủ. “Chuyện gì đang xảy ra thế, Sierra ?”

“Tớ không biết, nhưng chúng ta không thể bỏ lại Manny ở đó, các cậu à. Ông ấy vẫn còn sống ! Dù cho ông ấy có là... bất kì cái gì.”

“Thế cậu định quay vào đó sao ?” , Bennie hoạch lại.

Sierra thận trọng liếc về phía khoảng sân trống và nhà thờ đổ nát. “Không. Chúng ta sẽ kiếm ai đó giúp.”

Chương 26

Mười năm phút sau, Sierra và Bennie trở lại dạo quanh góc phố đó, cố gắng hành xử càng bình thường càng tốt. xe cảnh sát và xe cứu thương đổ đầy con phố, những ánh đèn đỏ giận dữ đập vào các tòa nhà gạch.

“Có chuyện gì thế ạ ?” , Bennie hỏi một nhân viên y tế bụng to và có ria mép muối tiêu trông khá bức bối.

“Chẳng có gì” , ông ta gằn giọng, quẳng các thiết bị vào trong xe tải. “Chỉ là một cuộc gọi giỡn chơi. Lũ nhóc đần độn.”

“Ý chú không có gì là sao ạ ?” , Sierra gặng hỏi.

“Ý ta là” - tay nhân viên y tế châm một điếu thuốc lá và nhìn chòng chọc vào cô - “mấy đứa nhóc nào đó gọi tới và nói ở đây có một người chết trong tầng hầm. nhưng mà làm gì có. Nên chẳng có gì cả. Hoàn toàn không.”

“Chú chắc chứ ạ ? Chú đã kiểm tra toàn bộ chưa ạ ?”

“Mày nghĩ mày là ai hả, nhóc?” , tay nhân viên y tế gầm lên. “Chính mày gọi báo phải không ? Hả ? Mày biết đùa giỡn với 911 là phạm pháp, phải không ? Để tao xem có thể bảo tụi cớm tới đây và nói chuyện với mày không nhé.”

Thật đúng lúc, một sĩ quan cảnh sát bước ra khỏi tầng hầm. Anh ta còn trẻ, với đôi mắt xanh lam sáng và vẻ mặt nghiêm khắc. “Có vấn đề gì thế ?”.

Bennie nắm lấy cổ tay Sierra. “Sierra, đi thôi !”

Họ đi rất nhanh khỏi góc đường. Khi đã đi ra khỏi tầm nghe của những người khác, Sierra giận dữ vung tay ra. “Thật vô lí ! Cậu nghĩ

Manny có thể bỏ đi trong trạng thái đó ư?”

“Tớ không biết” , Bennie nói, nhìn đăm chiêu vào những ánh đèn cảnh sát ở phía sau.

Họ trở lại với nhóm bạn đang đợi ở một công viên nhỏ và kể lại chuyện mình nghe được. Buổi chiều muộn đã chuyển thành xám đục trong lúc Brooklyn chìm vào một buổi tối mùa hè.

“Ý cậu là sao, Manny không còn đó sao?” , Izzy gắng hỏi. Tee đặt một bàn tay lên vai cô bạn gái để trấn an.

“Tớ nói” , Sierra nói, “đến lần thứ mười lăm rồi, đó là những gì mà tay chuyên viên y tế khẩn cấp đang bực bội nói. Và rồi một tay cớm trẻ ranh bắt đầu để ý một cách đầy quan tâm và thế là chúng tớ chuẩn. Tớ còn có thể nói gì khác với cậu chứ?”

Izzy đứng lên và đi vòng vòng xung quanh họ. “Không thể nào, Manny không thể cứ tự đi bộ ra khỏi đó ! Trông ông ấy như kiểu, chín mươi tám phần trăm là chết rồi !”.

“Đúng” , Sierra nói. Cây cối xung quanh họ xào xạc, và cô phải nheo mắt nhìn để đảm bảo không có cái bóng nào đang lẩn tới chỗ họ. Cô nhìn quanh trước những biểu cảm lo lắng của lũ bạn. Những khuôn mặt bị bôi đen trên tấm ảnh. Những Người nặn bóng. Sierra nhìn vào lòng bàn tay. Wick đã biết rằng cô là một Người nặn bóng trước khi chính cô nhận ra.

“Chúng ta phải làm gì đây?” , Izzy rên rỉ.

Wick đã gửi những cái xác sống đi theo Sierra và Robbie, nhưng chúng đã thất bại. Tiếp đó hẳn sẽ lám thế với những Người nặn bóng để bắt hơn - ai đó không nhận thức được nguy hiểm.... *Biết đâu nên tìm trong đó một thế hệ Người nặn bóng mới...*, Wick đã viết vậy.

Sierra bật dậy ngay tức khắc.

“Gì thế?” , Sierra hỏi.

“Juan !” , Sierra choàng túi xách lên và bắt đầu chạy tới bến xe buýt. “Tớ phải cảnh báo anh ấy. Các cậu có đi cùng không?”

Chương 27

Vào một buổi tối bình thường ở El Mar, vài cặp đôi mủm mĩm sẽ khiêu vũ tại sàn nhảy, trên nền nhạc của một nhóm nhạc lãng mạn nào đó hoặc của một gã say với cây đàn organ và trống tự động. Những người hoài cổ sẽ dựa vào rặng san hô giả làm từ giấy bìa, nhấm nháp đồ uống, lăm nhăm một bài hát cũ. Thịnh thoảng có hay nhân viên y tế cũng tạt qua để mua món cà phê Cuba cực mạnh và tán tỉnh mấy cô bồi bàn lá lơi. Buổi tối sẽ trôi qua trong giai điệu chậm cùng bầu không khí mát mẻ, cho phép mọi người tin tưởng, dù chỉ trong vài giờ thôi, rằng họ đã trở lại với vòng tay nồng ấm của một hòn đảo ở Caribe.

Nhưng Culebra đang quấy hết mình khi Sierra bước vào, và thay vì khung cảnh êm đềm thường thấy ở El Mar, một đám đông dân cuồng nhạc rock, lũ thiếu niên rảnh rỗi cùng hội sành điệu mồ hôi rũ rượi đang đập phá và uốn éo theo nhạc. Bàn ghế đã bị dọn đi hết, còn đám đông đang đập mạnh vào rặng san hô giả, treo mình trên bánh lái của thuyền trưởng và nhảy nhót từ sảnh vào tới tận phòng vệ sinh. Sierra cố ngó qua rừng người này xem có thấy cái xác sống nào đang rình rập không, nhưng ở đây quá tối để có thể nhìn thấy.

Sierra liếc quanh, cố giữ tỉnh táo trong khi âm nhạc của Culebra đang dội qua cô. Chơi nhạc nhẹ luôn khiến Juan phát hoảng; anh ấy sẽ thấy lo lắng và nói nhiều không thể chịu nổi, rồi ngắt đi tầm một giờ trước khi buổi diễn bắt đầu. Nhưng kết quả luôn thật mỹ mãn, và tối nay cũng không phải ngoại lệ. Chiếc đàn ghita Tây Ban Nha của anh liên tục phát ra những cụm âm phức tạp, ấm áp, du dương, cuốn quanh tiếng dương cầm mạnh mẽ của Gordo. Trong lúc hai nhạc cụ kia tạo ra những vòng lặp phức tạp, Pulpo, anh chàng chơi ghita siêu trầm kiêm hát chính có dáng người cao và làn da sẫm màu sẽ tung ra một con sóng những nốt trầm đầy kích thích và uy lực từ chiếc micro đứng, quăng đầu về phía trước mỗi khi nhịp đập xuống.

Âm nhạc dâng lên như sương mù xung quanh đám đông, rồi với vài cú gõ lém lỉnh để cảnh báo, tay trống nhập hội với toàn bộ sức lực của mình. Ruben, một anh chàng da trắng cao gầy người Domonica với cặp râu dê được cắt tỉa gọn gàng, đang giáng đòn sấm chớp xuống dàn trống của

mình, trong khi em trai của anh ta là Kaz đang bắt đầu hòa nhịp với tiếng trống conga đều đặn. Đám đông như nổ tung. Sierra để cho bản thân mình bị cuốn theo, thả trôi đi nỗi sợ hãi và buồn đau đã ám ảnh cô từ lúc họ tới thăm xưởng in báo, và bắt đầu khiêu vũ. Những nhịp trống cuốn hút của Ruben ngấm đẫm và xô đẩy cô vào những bước nhảy.

Sierra nhắm mắt lại, rồi mở ra một chút thôi. Lần này thì không thể nhắm được: Những cái bóng cao với tay dài đang bước nhanh thành một vòng trong hộp đêm. Khi mắt cô mở to ra, mọi thứ lại như bình thường. Sierra trấn tĩnh lại, cảm nhận sự phấn khích của đám đông, sự hoang dại trong âm nhạc của anh trai mình. Cô nhắm mắt lại lần nữa. cô cảm thấy an toàn đến bất ngờ. Cả căn phòng đều tràn đầy sự sống, và cả những cái bóng đó - cô hé mở mắt, nhìn qua hai hàng mi - chúng cũng đang khiêu vũ theo.

Cả ban nhạc giờ đã hòa vào làm một. Cả năm cái đầu đồng loạt giật lên xuống cùng với bản nhạc cứ leo mãi lên những cao trào chói tai. Những cái bóng cũng quay nhanh hơn, những bước dài của họ với rộng ra khắp cả đám đông. Sierra nhận ra những linh hồn đó đang bảo vệ Juan. Anh không cần cô cảnh báo về Wick; Juan an toàn rồi. Điều đó giống như khi ta kẹt trong một vụ tai nạn giao thông đệp đẽ nhất thế giới, cùng tất cả những người bạn thân thiết và hàng tá những người hoàn toàn lạ lẫm và biết chắc rằng mình sẽ không bị thương.

Rồi, cứ thế, bài hát kết thúc. Cả khán phòng cùng thở ra một tiếng mãn nguyện và reo lên sung sướng. Juan rời mắt khỏi chiếc ghita với một nụ cười tự phụ và gật đầu với Gordo, ban nhạc lại cuốn vào một bài hát khác.

“Giờ chúng tôi sẽ chơi một bản chậm một chút cho các bạn nhé” , giọng của Gordo ồm ồm vang lên.

“Tạ ơn Chúa !” , Bennie thốt lên, đổ gục vào Sierra. “Này, cậu ổn chứ ?”

Những cái bóng rút lui đi một ít; họ đứng lắc lư ở những góc tối trong phòng khi bài hát bắt đầu. Khuôn mặt của Manny đọng lại trong tâm trí của Sierra. “Không sao” , cô chớp mắt và mở to hết cỡ. “Chỉ là ... Manny.”

“Chúng ta sẽ tìm thấy ông ấy.”

“Tớ biết. Tớ ổn.”

“Tốt cho cậu. Còn tớ chẳng khác nào một thảm họa điên khùng sùng mờ hôi trong cái đồng hồ lớn này.”

“Cậu vẫn ổn mà, B” , Jerome nói.

“Thực ra” , Sierra nói, “ *Thảm họa Điên khùng Sùng mờ hôi* là tên đầu tiên của ban nhạc đó”.

“Im đi” , Bennie hỗn hển. “Mệt quá... không cười nổi.”

Âm nhạc bắt đầu nhẹ nhàng như một cuộc dạo chơi trong công viên, nhưng thi thoảng tay trống vẫn đập nhịp mạnh và những tiếng ghita xô lệch của Juan khiến nó tối tăm hơn.

“*Cuando la Luna llena*” , Pulpo ngân nga bằng tông giọng vang đầy chi tiết.

“Tớ luôn luôn rất khoái Pulpo” , Sierra nói.

Bennie gật đầu. “Một chất giọng như thế - ai mà không thích chứ?”

“*Mata al sol anciano...*”

“Nói hay lắm” , Tee nói khi đi tới từ phía sau họ cùng với Izzy khi nhạc đã chậm lại. “Tớ thậm chí còn chẳng thích đàn ông, nhưng gã đó ổn đấy.”

Izzy làm mặt xấu với Tee. “Cậu là loại đồng tính nữ kiểu gì vậy ?”

Tee nhún vai. “Loại có thể trân trọng một người đàn ông đẹp cùng một chất giọng hay.”

“... *Ven a los cuatro caminos a los cuatro caminos ven...*”

“Hát một bài tuyệt hay” , Tee tiếp tục. “Tớ thậm chí còn chẳng hiểu anh ấy đang hát gì, nhưng tớ dám chắc đó là một bài hát tuyệt vời. Ai viết ra nó thế, Sierra ?”

“Tớ đoán là Juan. Anh ấy viết tất cả các bài hát của họ mà.”

“... *Mujeres solitarias...*”

“Tớ nghĩ nó nằm trong album mới nhất của họ” , cô nói chậm lại. “Tên nó hình như là...”

“...*Van a bailar...*”

“Chờ một chút !” Bốn cặp mắt xung quanh bản về phía Sierra. “Có phải anh ấy vừa hát ‘mujeres solitarias van a bailar’ không ?”

“Nghe cứ như ‘ban the bar bar’ ấy” , Izzy nói. “Ừ, rất có thể vậy.”

“Ban the bar bar hả cưng ? Cưng đùa đấy à ?” , Tee phá lên cười.

“Thế thì sao ?” , Bennie nói.

“Đó chính là bài thơ đấy !” , Sierra thốt lên. “Bài hát ! ‘Mujeres solitarias’ là phụ nữ độc thân. ‘Van a bailar’ là họ tới để khiêu vũ !”

“Ý cậu là bài thơ mà cậu đang cố hiểu ở quán cà phê ấy hả ?” , Tee nói.

“Chính nó !” , Sierra reo lên. “Bài thơ nói cho chúng ta nơi tìm được Lucera !”

“Soy el susurro” , Pulpo hát, “que oyes...”

“Tớ không thể tin nổi” , Sierra nói. “Tớ đã nghe nó suốt. Tớ đã nghe nó trong lúc đang vẽ hôm qua. Tớ chỉ không thể nghe được rõ lời, bởi vì bản thu âm quá...”

Trước khi cô kịp nói hết, thì ban nhạc bùng nổ thành một cao trào khác với tiếng trống cực mạnh và tiếng ghita nhanh. Đám đông phất lên cuồng nhiệt. Pulpo vẫn tiếp tục hát, nhưng những từ ngữ đã chìm xuống bên dưới tầng tầng lớp lớp âm thanh. Tee và Izzy đã biến mất trong đám đông đang quấy hết mình.

“Quá thế này ấy hả?” , Bennie hét vào tai Sierra. “Điều đó có thể giải thích tại sao cậu không biết họ hát cái gì ! Chúng ta có thể hỏi Juan sau buổi diễn.”

Đúng là thế, tất nhiên, nhưng vài từ đó, hương vị của câu trả lời khiến Sierra cằn cào. Cô cứ vẩy tai lên, cố bắt cho bằng được dù chỉ vài phần vụn vặt của một cụm từ và suy nghĩ về chúng trong đầu “...mata al sol anciano...cuando las sombras...” Một người quần quai thả mình trôi trên đầu của đám đông. Mọi người đẩy và kéo người đó đi khắp nơi. “... como la bala de una pistola...” *Như một viên đạn bắn ra từ súng lục.*

Đây không còn là trò chơi nữa, Sierra tức giận nghĩ, khi chân tay và thân mình của những người đang nhảy đập vào cô. Manny đã biến mất. những cái xác sống và đám Hồn vong đang rình mò đâu đó trong bóng

tối. Cô phải tìm ra Lucera nếu muốn sống sót và tìm hiểu cặn kẽ mọi chuyện. Và để tìm Lucera, cô phải nghe được tất cả những gì Pulpo đang gào thét trên kia...

Có gì đó không ổn. Mọi người cuống cuồng xung quanh cô, không phải bởi sự hỗn loạn có nhịp điệu của âm nhạc, mà bởi sự tuyệt vọng thực sự.

Bennie nắm lấy tay Sierra. “Đi nào, cô gái mơ mộng, chúng ta ra khỏi đây.”

“Xảy ra chuyện gì vậy ?”

“Có đánh nhau” , Tee nói, chạy qua với một nụ cười xảo quyệt trên mặt. Izzy cũng chạy tới, nắm chặt tay của Tee và chửi thề một ai đó ở phía sau.

“Này, cậu cần bọn tớ đập ai đó cho cậu hả ?” , Sierra nói và chạy theo Tee.

“Không, bọn tớ xử xong rồi” , Tee nói. “Hãy ra ngoài hít thở chút thôi.”

Chương 28

Cái tên CULEBRA được viết nguệch ngoạc và lớn một cách kì cục với những chữ cái đầy màu sắc trên cửa kính tối màu của quán El Mar. Quán nằm kẹp giữa tiệm cắt tóc và một trong những cửa hàng kì cục, nơi bán đủ thứ từ hình nổi của Chúa Jesus tới phim khiêu dâm và que nhún. Một đoàn tàu được kéo đi bởi cái đầu máy kim loại cũ rích chạy qua phố Fulton và hắt đầy nước mưa trên đám đông đang chui ra khỏi quán.

“Các cậu đã làm gì thế ?” , Bennie hỏi khi họ tập hợp lại bên ngoài cửa chính.

“Thằng cha bộ dạng thô thiển bản thủ mặc quần bó đó nghĩ rằng có thể ra vẻ với chúng tớ” , Izzy nói. “Nó hỏi chúng tớ đứa nào đã có bạn trai rồi.”

Sierra lấy tay che mắt lại. “Ôi Chúa ơi...”

“Tee bảo hẳn, ‘Mày đấy’, và đấm vô mũi hẳn.”

“Bản lĩnh đấy !” , Jerome lớn nói, đập tay và vỗ vai Tee. Cô nàng đỏ mặt và phúi đi, nhưng ai cũng biết là cô bạn đang rất sung sướng.

“Bồ của tui đó” , Izzy nói, tròng mình vào dưới cánh tay của Tee.

“Cậu đã hiểu được bài hát chưa, Sierra ?” , Tee hỏi.

Sierra lắc đầu. “Tớ không thể nghe được khi một khi nó lên cao trào. Tớ đoán là tớ sẽ hỏi...Juan !”

Thật đúng lúc, anh trai của Sierra bước lững thững ra khỏi El Mar với một nụ cười mệt mỏi. Trông Juan còn nhỏ hơn thường lệ khi đứng cạnh thân hình khổng lồ nặng nề của Gordo. Sierra chạy tới và ôm Juan chặt nhất có thể. “Buổi biểu diễn thật tuyệt vời ! Em rất tự hào về anh !”

“Ừ...cảm ơn, em gái.”

Cô nắm tay và nhìn vào mắt Juan. “Giờ thì, anh lấy lời cho bài hát cuối cùng đó ở đâu ra thế ?”

“Đó là một bài thơ mà trước đây ngoại thường...”

“Em biết mà !”

“Chuyện gì đang xảy ra vậy, Sierra ?”

“Câu đố ! Em đã nói với anh về câu đố ám chỉ nơi ở của Lucera chưa nhỉ ?”

“Ừ... chưa.”

“Hẳn là lúc đó em đã quên mất vì những chuyện xảy ra. Không thành vấn đề. Dòng câu đố ấy nằm trong lời bài hát ! Anh có thuộc lời không ?”

“Ừ, nhưng em có thể buông anh ra được không ? Mọi người đang nhìn kìa.”

Sierra không buông ra. “Nói cho em đi !”

Gordo đang làm việc mà ông ta luôn làm: hút loại thuốc lá Malaguena nặng, có mùi mốc mà ngoại Lázaro rất thích và cười nắc nẻ như một ông già Noel mang quốc tịch Cuba. “*Donde las mujeres solitarias van a bailar*” , ông hát khẽ.

“Đúng rồi !” , Sierra nói và thả tay Juan ra. “Chính là nói. Thầy là giáo viên âm nhạc lớp bốn tuyệt nhất !”.

“Thực ra, giờ ta dạy cả lớp năm nữa.”

Sierra rút ra một tờ giấy trắng từ trong túi. “Anh có thể viết lại lời ra đây không ?”

Juan cau mày. “Ngay bây giờ sao, em gái ?”

Cô kéo anh ra xa những người khác và gí sát vào mặt Juan mà nói. “Nghe em nói đây” , cô gằn giọng. “Manny đã mất tishc hay chết rồi và em không biết...”

Mặt Juan trợn tròn. “Cái gì ?”

“Em bị một con ma hút linh hồn truy đuổi vào tối hôm trước, trong trường hợp anh không nhớ, và ai biết được còn chuyện rùng rợn gì sắp xảy ra. Em không có tí manh mối nào về chỗ ở của Lucera, và bà ấy là người duy nhất có thể giúp chúng ta thoát khỏi mớ rắc rối này. Bởi vậy, nếu anh thật sự quay về Brooklyn để giúp đỡ đưa em gái bé nhỏ của mình, thì làm ơn, Juan, viết mấy câu hát khốn kiếp đó ra đây đi và đừng có giả khờ nữa.”

“Chuyện gì đã xảy ra với Manny cơ ?”

“Ông ấy đang bị hôn mê hay sao đó” , Sierra nói. “Bọn em tìm thấy Manny ở xưởng in báo và đã gọi 911, nhưng khi họ tới nơi thì ông ấy đã biến mất. Em nghĩ...” Giải thích thế nào nhỉ ? Cô lắc đầu. “Em chẳng biết nữa.”

Mặt Juan tái xanh. “Tệ thật...”

“Làm ơn đi, Juan...”

Juan gật đầu. “Anh sẽ viết. Em ổn chứ ?”

“Em không biết” , Sierra nói khi họ quay trở lại với nhóm. “Em lo lắm. Tay Wick này... em khá chắc là hắn đang cố xóa sổ những Người nặn bóng.”

“Xóa sổ là *giết* ấy hả ?”

“Ừ” , Sierra nói. “Hắn đã biến ít nhất hai người thành xác sống rồi. Đó là điều mà ngoại đã cố cảnh báo em ngày hôm trước, và cũng vì thế mà những cái bóng mới nhắc anh để ý tới em. Chúng ta đang gặp nguy hiểm, Juan. Tất cả chúng ta.”

Juan nhăn nhó. “Ôi... Được rồi. Đưa anh tờ giấy, Sierra.” Anh nheo mày và quay lại thảo luận với Gordo. Họ nói thầm một lúc, viết ra những

ghi chú nhỏ. Tee, Izzy và Jerome vẫn đang đùa cợt về việc gã khốn kia phải đi sửa mũi.

“Ồ!” Gordo đột nhiên hoạt bát hẳn. “Ta thích đoạn này: ‘*Por el carnaval rodeado de agua del destino y chance*’. Nghĩa là ‘lễ hội hóa trang dưới nước của định mệnh và sự ngẫu nhiên’. Phải không nhỉ?”

“Lễ hội dưới nước của định mệnh và sự ngẫu nhiên?” , Bennie nói. “Nó là cái quái gì thế?”

“Anh không biết” , Juan nói.

“Đó là bài hát của anh mà !” , Sierra nói.

“Không, đó là bài hát của ngoại. Bọn anh chỉ biến nó thành một bản nhạc rock salsa quây thiết tình và bỏ vào khúc cuối vài câu về một gã đã giết cha mẹ mình thôi, và bùm ! Bản nhạc underground oách nhất vùng Wisconsin !”

“Anh điên rồi.”

“Không” , Juan nói. “Anh là một ngôi sao nhạc rock.” Anh đưa tờ giấy cho Sierra. Cô nhìn kĩ bài thơ đầy đủ đã được dịch:

Khi trăng tròn giết chết mặt trời già nua
Như một người dẫn dụ kẻ khác khi đến lượt sẽ bị dẫn dụ lại
Khi những cái bóng tập hợp
Nhập vào những bản thể
Và lao vào thành phố như một viên đạn bắn ra từ nòng súng
Hãy tới nơi đường giao, hãy tới nơi đường giao
Nơi quyền năng tập trung và hợp nhất
Nhìn kẻ thù của ta gục xuống
Khi những linh hồn của ta mời gọi
Và năng lượng cuộn trào như hàng ngàn mặt trời
Ở lễ hội hóa trang dưới của định mệnh và sự ngẫu nhiên
Ta là tiếng thì thầm người nghe thấy lúc ngủ mơ
Khi những ánh đèn tàn lụi
Ta sẽ soi sáng đường đi
Từ nơi phụ nữ độc thân tới để khiêu vũ.
“Nó nghĩa là gì thế?” , cô hỏi.

Gordo và Juan lần lượt nhún vai. “Nhưng nghe rất hay, phải không?” , Juan nói.

“Nào, chúng ta phải giải nghĩa nó ra” , Sierra nói. “Nó sẽ nói cho chúng ta biết Lucera đang ở đâu.”

“Ý tớ là, *“tiếng thì thầm người nghe thấy lúc ngủ mơ”* , Tee NÓI. “Có thể bà ấy ở hộp đêm, nghe nhạc trance và vài cô em nóng bỏng thì kiểu, thì thầm vào tai bà ta ? Ngay trước khi bà ta đi vào hộp đêm ?”

“Người gác cửa !” , Bennie reo lên.

Tee phá lên cười. “Ôi Chúa tôi, đúng vậy ! Lucera là một người gác cửa quyến rũ ở một hộp đêm khiêu vũ. Sierra, tại sao cậu không nói điều đó sớm hơn ? Hãy đi tìm bà ấy thôi !”

Sierra cười cùng họ, nhưng bên trong cô đang run rẩy. Con ngõ tối như đóng lại phía sau, những cánh tay dài đầy móng vuốt vươn ra từ trong bóng tối, tiếng thở ghê rợn đó. Về mặt đau đớn của Manny, cái miệng há phanh ra, rộng mãi, rộng mãi cho tới khi nó nuốt trọn cả thế giới.

“Và bà ấy nhắc tới cái đường giao nào vậy ?” , Izzy hỏi, “Tớ đang nói là, có đến bao nhiêu nhĩ, một ngàn tám trăm mười một tí cái đường giao, tính riêng khu Brooklyn này thôi, đúng không ?”

“Chính xác.”

Câu trả lời treo lơ lửng trong không trung ngay trước mặt Sierra. Cô gần như có thể ném được nó. “*Hãy tới nơi đường giao, hãy tới nơi đường giao/ Nơi quyền năng tập trung và hợp nhất.*” Những Izzy nói đúng; đường giao có thể ở bất cứ đâu. Thậm chí nó có thể không phải là đường giao theo nghĩa đen.

“Ý tớ là, biết đâu chúng có thể chính là đường giao giữa Eastern Parkway với Atlantic Avenue” , Jerome nói, cứ như thể đó là điều rõ ràng nhất thế giới.

Tee há hốc miệng nhìn cậu ta. “Thật đấy hả, bạn của tớ ? Cậu có muốn giải thích quá trình phân tích bài thơ tráng lệ đó cho bọn tớ không ?”

“Ừ, ý tớ là Atlantic và Parkway kiểu như là hai tuyến phố chính ở Brooklyn rồi còn gì. Hơn nữa, chỗ đó là ngay trước đoạn nó biến thành cầu và chạy qua cái khách sạn gì đó.”

Một trận la hét ồn ào xảy ra ngay sau đó. Sierra cảm thấy dường như cô chỉ cần ở một mình vài giây thôi để tinh tâm trở lại, cô có thể hiểu ra bài thơ. Cô làm nhảm gì đó về việc mình cần đi vệ sinh và quay trở lại tron El Mar. Những người bồi bàn thì đang bận rộn dọn dẹp và xếp bàn ghế vào chỗ cũ. Sierra lách qua họ để đi vào phòng vệ sinh nữ tối tù mù.

Chú mục nhật kí điên cuồng cuối cùng của Wick vẫn tiếp tục vang vọng trong tâm trí Sierra. Hắn muốn quyền năng linh hồn mà mình đã giấu Ngoại Lázaro - bất cứ thứ gì rùng rợn mà những Oán hồn đã dạy cho hắn. Và Wick nghĩ hắn nên thay thế vị trí của Lucera. Sierra nhìn đăm chiêu vào tấm gương mờ bên trên chậu rửa mặt, bỏ qua hết những trái tim và tên người được khắc vào kính. Làm thế nào mà một thứ linh thiêng và đẹp đẽ như thuật nặn bóng lại có thể bị lợi dụng để tạo ra Xác sống và Hồn vong ? Sự xúc động khi ngắm nhìn những tạo hình bằng phấn của mình sống dậy trong công viên là điều tuyệt vời nhất cô từng trải qua.

Robbie. Cô cảm thấy bình tĩnh hơn khi nghĩ về cậu. Ít nhất cô có một người sát cánh trong chuyện ddiên khùng này. Cô cười. Khoảnh khắc ở trong Hộp đêm Kalfour ủa về: những bức tranh cử động, ban nhạc già đánh những bản nhạc Caribe, bàn tay của Robbie ôm lấy cô...

Sierra mở mắt và nhận ra mình đang xoay tới xoay lui, tưởng tượng đang nhảy một điệu salsa chậm với Robbie trong vòng tay. Cô đang khiêu vũ. Cô ngắm nhìn hình ảnh phản chiếu của cơ thể mình di chuyển trong tấm gương mờ. Có gì đó lóe lên trong tâm trí của Sierra. Cô đang ở một mình. Cô chính là người phụ nữ độc thân đang khiêu vũ.

“Tấm gương !” , Sierra hét lên, lao ra khỏi phòng vệ sinh. Tất cả bồi bàn trong sảnh đều quay lại nhìn cô đầy hiếu kì. Cô mặc kệ họ và vút ra ngoài với đám bạn. “Đó là tấm gương !” , cô nói lần nữa.

Họ trở mắt nhìn cô.

“Định giải thích không hả quý cô tâm thần ?” , Izzy nói.

“Nơi phụ nữ độc thân tới để khiêu vũ. Chúng ta khiêu vũ trước tấm gương. Khi chúng ta chỉ có một mình.”

“Thật sao ?” , Jerome nói. “Đó là điều các cậu là à ?”

“Đó là điều tớ vừa mới làm.”

Bennie gãi gãi cằm. “Không hiểu sao nhưng nghe có vẻ đúng đấy.”

“Tất nhiên là đúng rồi !” , Sierra nói. Phần còn lại của câu trả lời đã rất gần rồi, cô có thể cảm thấy tất cả gợi ý chuẩn bị đổ về cùng một chỗ.

“Nhưng gương nào ?”

“Dòng trước đó là gì ?” , Tee hỏi. “Về lễ hội ấy ?”

“*Hội hóa trang dưới của định mệnh và sự ngẫu nhiên.*”

“Anh rất thích dòng đó” , Juan nói. “Nhưng không biết nó nghĩa là gì ?”

“Ừm, vì chúng ta đang nói về nước và rằng...” , Izzy nói.

Tee chỉnh lại cặp kính vô hình của mình và đè răng cửa ra ngoài môi, “Vâng, thưa giáo sư ?”

Izzy đắm nhẹ vào vai cô bạn gái. “Tớ muốn nói: Mặt nước chính là một tấm gương. Cậu có thể nhìn thấy ánh sáng của thành phố phản chiếu trên dòng sông Đông. Điều đó giống như trong bài thơ nhảm nhí nhất chúng ta từng học đó. Hỡi ánh trăng, hãy phản chiếu trên biển rộng, gì gì đó nữa.”

“Ồi Chúa ơi” , Bennie nói. “Cô ấy nói đúng.”

Izzy liếc nhìn Bennie. “Tại sao cậu có vẻ ngạc nhiên vậy ?”

“Quá thông minh !” , Tee nói. “Nhưng mà... Chúng ta đang ở trên một hòn đảo. Nước ở khắp nơi xung quanh chúng ta.”

“Đó là đảo Coney !” , Sierra reo lên.

“Hả ?”

“Còn chỗ nào khác nữa ?” Cô bắt đầu bước đi về phía đoàn tàu. “Những trò chơi, thú cưỡi - đó chính là lễ hội của định mệnh và sự ngẫu nhiên. Mặt trăng phản chiếu trên mặt nước.”

“Cậu tới đó luôn ư ?” , Bennie nói. “Đã khuya rồi.”

“Tất nhiên” , Sierra nói. “Ai đi với tớ nào ?”

Chương 29

Lên được chuyến tàu Q cũng không mất thời gian lắm; Sierra tưởng như đoàn tàu sẽ cứ dừng mãi trên đường ray của nhà ga công viên Prospect. Mọi chuyện đều có vẻ ổn thỏa chừng nào họ còn di chuyển, nhưng việc

đứng im một chỗ thế này khiến cô bồn chồn. Sierra cố tưởng tượng đến cảnh Manny vẫn ổn, đi loanh quanh và cười đùa với đám bạn chơi domino như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhưng tất cả những gì cô có thể nghĩ đến là con Hồn vong ẩn nấp trong bóng tối của xưởng in báo. Có phải nó đã ở đó không ? Có phải tiếng thở rời rạc mà cô đã nghe thấy khi họ tiếp cận Manny trong bóng tối chính là của nó không ?

Izzy và Tee đang ngồi trên một chiếc ghế dài, Izzy nằm gối đầu lên đùi Tee như một chiếc áo len cũ mềm, và họ đang thăm thò trò chuyện với nhau. Jerrome lớn đang kể cho Bennie vài câu chuyện về việc cậu bị cớm tóm trên đại lộ Marcy. Bennie gật đầu và thỉnh thoảng lại nói “Ồ, òa” , nhưng mắt cô đang lang thang trong tấm bản đồ tàu điện ngầm, Sierra có thể chắc chắn rằng cô bạn mình đang nghĩ về những thứ khác nữa. Juan ngồi tựa vào một cái cột, đầu kẹp giữa hai đầu gối và vòng tay ôm đầu như một bức tượng cau có với mái tóc gai góc. Có lẽ Juan là người hiểu rõ nhất lí do của tất cả mọi chuyện, lớn lên cùng với nó và chẳng bao giờ nói cho Sierra...

Một ngọn lửa giận dữ vùng lên trong Sierra. Juan và ngoại Lázaro, nói chuyện không ngừng về những điều thầm kín về linh hồn, những điều mà Sierra đã hoàn toàn bị cách li. Sao họ có thể làm thế ? Cô hít sâu và cố gắng thả trôi cơn giận. Cô sốt ruột nhìn vào đường hầm tối tăm và trống rỗng. *Chuyện này sẽ phải kết thúc, cô tự nhủ, và đây là cách duy nhất mình biết để kết thúc nó.*

Phụ nữ độc thân khiêu vũ trong gương, cô nhắn tin cho Robbie. *Tấm gương = mặt biển => đảo Coney. Chúng tớ đang trên đường tới đó. Cậu có tới được không ?* Rồi cô cất di động đi, cố không chờ phản hồi. Còn ai cần phải biết không nhỉ ? Chắc chắn không phải mẹ cô. Mẹ Maria sẽ lại làm ầm lên và bảo họ không được đi nữa. Thay vào đó, cô gọi cho Nydia.

“Sierra ? Cứng ổn chứ ?”

“Chào cô Nydia ! Nghe này, cháu xin lỗi vì gọi cô tầm giờ này” , Sierra nói, “Cô biết là cháu đang nghiên cứu tất cả về Wick phải không ?”

“Tất nhiên rồi, cưng. Có chuyện gì ?”

“Chúng cháu đang theo đuổi một manh mối dẫn tới đảo Coney. Cháu nghĩ... cháu đã tìm ra gì đó.”

Nydia nhai kẹo cao su trong một giây. “Cưng chắc là cưng sẽ ổn ở đó chứ? Tới đảo Coney vào ban đêm? Chẳng khả quan lắm.”

Có vẻ như là mọi bà mẹ người Puetto Rico đều như nhau, cho dù đó không phải mẹ của mình. Sierra đảo mắt chán ngán. “Ổn mà, Nydia. Cám ơn cô. Nhưng đừng lo cho cháu, được chứ? Cháu sẽ cẩn trọng.”

“Được rồi, ta vẫn sẽ ở thư viện nếu cháu có việc gì cần. Họ bắt ta phải làm việc với khung giờ điên khùng thế đấy.”

“Cám ơn cô lần nữa nhé. Mai cháu sẽ gọi lại.”

Sau mười lăm phút chờ đợi dài như hàng thế kỉ, đèn trên tàu bắt đầu bật sáng choang. Sierra cảm thấy tràn đầy phấn khích. Dù có chuyện gì xảy ra. Chuyến tàu này cũng đưa cô tới gần Lucera hơn.

Một gã vô gia cư bẩn thỉu nằm dài hết bốn chỗ, bốc mùi khắp cả toa xe. Họ ngồi ở đầu bên kia của toa. Cách đó một vài ghế, hai gã người Nga ăn mặc lịch sự gối đầu lên vai nhau ngủ, chắc chắn họ sẽ bối rối khi tỉnh dậy lúc tàu dừng và giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Sierra đang dăm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, cố gắng không tưởng tượng ra cái miệng há hốc của Manny trong bóng tối nhập nhằng, thì Bennie cúi xuống bên cô và gọi, “Sierra?”

“Sao thế?”

Juan ngồi gục ở một góc, vẫn chìm đắm trong thế giới riêng của anh, nhưng Izzy, Tee và Jerome đều đang ngồi đối diện với Sierra, nhìn thẳng về phía cô.

“Cậu phải nói cho họ biết”, Bennie nói, “Họ đi cả quãng đường dài tới đây cùng cậu mà thậm chí còn không biết tại sao. Điều đó không đúng.”

“Ừ, chuyện này là sao, Sierra?”, Izzy nói.

Sierra bối rối vuốt mặt. “Tớ biết, tớ xin lỗi, chỉ là... Tớ không biết phải nói cho các cậu thế nào. Tớ đã muốn kể từ lúc mọi chuyện bắt đầu rồi.”

“Thì hãy kể cho họ như cậu đã kể cho tớ ấy”, Bennie nói. “Hãy bắt đầu từ chỗ cậu phát hiện về cái xác sống rùng rợn gì đó và những Người

nặng bóng. Họ sẽ tin cậu cho coi.”

Sierra thậm chí không chắc là bản thân cô có thể tin nổi chuyện này, nhưng cô bắt đầu kể , lúc đầu còn rụt rè nhưng dần dần tự tin hơn. Juan thêm thắt vài chi tiết chỗ này chỗ kia, nhưng vẫn dành sân khấu chính cho Sierra. Một gã người Nga say sảng tỉnh giấc và cũng ngồi nghe chăm chú.

“Và chuyện... là thế đấy, tớ đoán vậy” , Sierra nói. Giống như là cô vừa kể chuyện đời mình vậy, nhưng sự thật là mới chỉ có vài phút trôi qua. Cô nhìn quanh những người bạn của mình, tất cả đều đang mắt chữ A miệng chữ O. “Ừm... các cậu ?”

“Òa: , Jerome nói.

Tee gật đầu. “Ừ. Tớ thậm chí chẳng biết nói gì.”

Sierra nhăn nhó. Cô ghét phải giải thích một chuyện quá rắc rối trong thời gian quá ngắn, và ghét hơn nữa là cô cảm thấy mình bị lệ thuộc vào những suy nghĩ của lũ bạn về vấn đề này. Cô cố thư giãn.

Izzy đã rung tay suốt quãng thời gian cô kể. “Tớ bị... Nó làm tớ sợ.”

“Cái gì làm cậu sợ cơ ?” , Sierra hỏi.

“Tất cả ! Cái sinh vật ma quái tấn công cậu ở Flatbush, chuyện với Manny, những Người nặng bóng bị biến thành xác sống. Ý tớ là... Tớ chẳng biết phải nói gì nữa. Tớ sợ quá.” Tee xoa xoa lưng cô bạn gái, nhưng Izzy gạt tay cô đi. “Không, tớ nghiêm túc đây. Nhỡ mà, Sierra, cậu đã nhầm về tất cả mọi chuyện thì sao ? Chúng ta đang làm một việc lớn, đi cả quãng đường dài tới đảo Coney, và tớ sẽ không nói cậu điên đâu, nhưng tớ muốn nói là ...”

“Cậu muốn nói gì ?” , Sierra hỏi. “Rằng tớ bịa ra tất cả mọi chuyện này ?”

“Tớ không nghĩ ý Tee là vậy đâu” , Jerome nói, “Nhưng hẳn phải có cách giải thích khác chứ.”

“Ý tớ là, cậu không biết chuyện gì đang xảy ra” , Izzy nói. “Tất cả những chuyện ma quỷ này. Chúng chỉ có vẻ rất hợp lí với hoàn cảnh thôi.”

Tee ngồi lùi khỏi Izzy một đoạn. “Cứng nghĩ vậy thật đấy à ?” , cô nói. “Hôm nay chính cậu đã thấy Manny rồi. Cậu nghĩ có cách giải thích

nào khác sao ?”

Tàu đi chậm dần rồi dừng lại ở đại lộ J và cửa bật mở.

“Tớ chắc chắn là có rất nhiều khả năng” , Izzy nói khi cánh cửa đóng sầm lại và tàu tiếp tục đi. “Ý tớ là, tớ chắc chắn mình không phải người duy nhất nghĩ rằng tất cả những chuyện này nghe thật điê...”

“Không” , giọng của Sierra nghe lạnh lùng và xa cách, thậm chí là đối với chính cô. *Điên rồ*. Đó cũng là từ mà mẹ Maria và dì Rosa dành cho ngoại Lázaro. Cũng là từ mà bất kì ai cũng sẽ nói khi họ không thể hiểu nổi một chuyện gì. *Điên rồ* là cách để chặn họng một người khác, để hoàn toàn xem thường họ. Cô lắc đầu khổ sở. “Đừng làm thế. Đừng cố làm... Đừng. Nếu đó là điều cậu nghĩ, thì hãy về đi.”

“Sierra, tớ không có ý...”

“Tớ biết ý của cậu. Cậu đã nói điều mình nghĩ. Ổn thôi. Hãy xuống tàu ở ga kế tiếp. Về nhà đi. Và dẫu theo bất kì ai nghĩ rằng tớ nên ngồi bình tĩnh lại bởi vì tớ bị điên.” Cô nhìn một lượt những khuôn mặt hoaorng hốt của lũ bạn. Juan rầu rĩ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Izzy đứng dậy khi đoàn tàu chậm tiến vào một ga khác. Khóe mắt của cô bạn đã ầng ậng nước. “Tớ không hề nói rằng mình nghĩ cậu bị điên. Nhưng thôi. Thật sự, tớ nghĩ chuyện này thật kì cục và có thể nguy hiểm nữa. Tee ?”

Tee lắc đầu. “Xin lỗi, cưng à” , cô nói một cách vô cảm và thực dụng. “Tớ đứng về phía Sierra trong chuyện này. Tớ đã hứa giúp cô ấy và tớ sẽ làm thế. Tớ không thể bỏ đi vào lúc này. Ngoài ra thì, tớ muốn xem chuyện này sẽ dẫn đến đâu.”

Izzy trông như thể vừa bị tát. Đôi môi bóng nhẫy của cô run rẩy và hai mắt nhúu lại thành mộ khe hở phần nộ.

Jerome đứng dậy. “Tớ cũng về đây” , cậu ta nói. “Tớ xin lỗi, Sierra. Những chuyện này là tớ phát hoảng. Tớ không thể... không thể làm được. Tớ không nói rằng mình không tin cậu, tớ chỉ... không thể”. Cậu ta nhún vai, trông chán đến phát bực. “Tớ đảm bảo sẽ đưa Izzy về nhà an toàn” , cậu ta nói và nhìn Tee.

“Thật là một quý ông” , Tee nói, đảo mắt ngán ngẫm.

Sierra quay lại nhìn Bennie. Cô không muốn trông mình tuyệt vọng, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy mình cần người bạn thân đến thế trong suốt cả cuộc đời.”

“Gì nào ?” , Bennie nói. “Cậu nghĩ nếu hai kẻ thất bại kia bỏ đi thì tớ cũng bỏ cậu sao ?”

Tàu dừng hẳn và cánh cửa trượt mở ra. “Tớ không biết nữa, B. Cậu có nghĩ là tớ đã bịa ra tất cả mọi chuyện không ?”

Jerome và Izzy nhìn Bennie như mong đợi một câu trả lời đồng cảm. Bennie giơ hai ngón tay giữa lên với họ. “Các người về đi.” Rồi cô quay lại với Sierra. “Không, Sierra, tớ không hề nghĩ thế.”

Sierra mỉm cười, mặc kệ cái nhìn của Izzy và Jerome từ dưới sân ga. “Cám ơn cậu.”

Tàu đi khỏi sân ga. Sierra và Bennie nắm tay với nhau.

“VẬY ĐƯỢC RỒI !” , Tee reo lên, làm ông lão vô gia cư thức giấc. Ông kéo cái mũ lưỡi trai xuống sâu hơn để che mặt và càu nhàu. “Thật kì quặc. Giờ chúng ta có thể tới đưa bà Lucinda này ra khỏi biển hay gì đó chưa ?”

“Là Lucera, Tee” , Sierra bật cười.

“Ôi chết !” , Bennie hét lên. “Bài thơ !”

Sierra nhìn chăm chăm vào cô bạn. “Sao cơ ?”

“người dẫn dụ kẻ khác khi đến lượt sẽ bị dẫn dụ lại.”

“Thì sao ?”

“Trăng tròn giết mặt trời... Tớ chỉ đang nói là chính chúng ta, đang bị dụ tới một chỗ rùng rợn, về cơ bản là đang đuổi theo mặt trăng, phải không ? Hay đúng hơn là cái bóng của nó.”

Trái tim Sierra nặng trĩu.

“Dù nói thế nào thì” , Bennie nói, “điều đó giải thích cho giả thiết của Izzy rằng chúng ta đang đi vào một cái bẫy lớn phải không ?”

Không có ai trả lời.

Chương 30

“Ga cuối” , giọng người chỉ huy tàu rè rè vang lên trên loa. “Đảo Coney. Tất cả mọi người xuống hết.”

“Giờ đi đâu ?” , Bennie nói khi họ đi xuống sân ga. Juan đi sau mấy cô gái một đoạn.

“Bãi biển, tớ đoán vậy” , Sierra nói.

Đã nhiều năm rồi, mọi người không tới đảo Coney, và giờ trông nó giống như một hành tinh khác hơn là khu vui chơi hồi nhỏ của họ. Những búi rác lăn qua như những cuộn rơm trong các bộ phim cũ về miền viễn Tây. Ánh đèn đường mờ mờ, khiến những con ngõ và góc đường chìm trong bóng tối. Tất cả những quán pizza và cửa hàng đồ lưu niệm đều nắp sau những lưới sắt đầy hình vẽ graffiti. Ở bên trái họ, một tòa nhà khổng lồ đâm thủng bầu trời đêm. Không có ai ở quanh đó cả. Sierra chưa từng thấy bất cứ khu nào của thành phố này lại hoang tàn đến như thế.

“Chán quá” , Bennie nói. “Chuyện gì đã xảy ra với đảo Coney vui nhộn tuyệt vời rồi ?”

“Tớ nghĩ đó là ban ngày thôi” , Tee nói. “Sau nửa đêm thì có vẻ nó sẽ trở lại thành đảo Coney với ngọn tháp kinh hoàng rùng rợn.”

“Có vẻ thế.”

Cao tí trên đầu, Vòng quay Kì thú cũ kĩ bỏ không đang nằm lừng lợ tại khu hội chợ mà chẳng hề bị phá dỡ hay chuyển đổi thành những cửa hiệu xa xỉ. Xa xa, công viên Luna phả quầng sáng màu cam lên nền trời đêm. Gió quất xuống lối đi rộng, xuyên qua những quầy vui chơi, nhà cưỡi và máy trò chơi, tất cả đều giăng lưới và đóng cửa nghỉ đêm. Ở phía bên kia của Vòng quay Kì thú là lối đi bộ bằng ván gỗ trên nền cát, và dưới nữa là bãi biển. Họ phải đi qua khu hội chợ tối tăm để tới đó.

“Có gì đó không ổn tí nào” , Sierra nói.

“Ừ thì” , Bennie nói, “chúng ta đang truy tìm một con ma tại một công viên giải trí trống không. Nghe vậy có ổn không ?”.

Sierra nghiêng răng. “Nếu cậu nói như thế thì...”

“Tớ biết, tớ chỉ đang cố tỏ ra vui tính thôi, nhưng nó phản tác dụng rồi.”

“Chính xác là thế đấy” , Tee nói.

“Được rồi” , Sierra nói, “Đi thôi”. Không ai di chuyển cả. “Được, tớ sẽ đi trước.” Cô tiến bước. “Thấy không, ổn mà.” Cô bước thêm vài bước

nữa, cảm nhận những làn gió biển mát mẻ. “Đi nào, mọi người.”

Bennie và Tee đi tới chỗ Sierra đang đứng, và rồi ba người họ cùng bước nhanh tới bãi biển. Juan vẫn rầu rĩ theo đuôi ở phía sau. Những tấm biển kì quặc vẽ những dấu hiệu thông báo rằng Người Mèo và Khổng lồ ba mắt đang rình rập xung quanh. Một thằng gù với cái lưỡi dài và ba con mắt đang trố ra nhìn từ một tấm tranh quảng cáo căng trên phố. Không khí ám mùi đồ ăn chiên và muối biển.

“Chúng ta sẽ làm gì nếu gặp một gã rùng rợn da tái nhợt và mấy tay khổng lồ ?” , Bennie hỏi.

Tee suýt cô bạn, đột nhiên dừng bước. Không ai di chuyển trong vài giây.

“Có lẽ... chỉ là gió thôi” , Bennie nói rất khẽ.

Tất cả những cánh cổng và hành lang tối dẫn vào con ngõ sau của hội chợ dường như đang xiêu vẹo và chỉ chực nổ tung. Chỉ cần một con chuột chạy qua hay một cái lon rỗng bị gió làm đổ thôi cũng có thể kéo căng sự lo lắng đang phồng lên trong Sierra. “Chúng ta đang ở rất gần rồi” , cô thì thầm. “Lối đi ở ngay trước mặt rồi.”

Nhưng tại sao lại có cảm giác xa xôi vậy ?

Một đám mây chầm chậm dừng lại ở rất thấp ngay trên đầu họ, và lần đầu tiên trong đêm đó, vầng trăng gần tròn bẽn lẽn hiện ra. Sierra nhìn lên và cảm thấy một luồng sáng thanh thản từ khuôn mặt buồn rầu đó nhìn lại cô.

“Bạn có biết chúng ta sẽ làm thế nào để tìm thấy Lucera khi chúng ta tới bãi biển không ?” , Bennie hỏi.

Lối đi lát gỗ trải dài trong bóng tối, không có một bóng người nào ở cả hai phía. Những cột đèn xa cách rọi sáng một màu thê lương.

“Không” , Sierra nói. “Nhưng chúng ta sẽ tìm ra thôi. Coi kìa !”

Khi bọn họ chạm chân tới lối đi lát gỗ, cả đại dương như mở rộng ra trước mắt. Biển như trải dài ra vô tận; cả bầu trời và mặt biển đều quá tối đến nỗi không ai có thể phân biệt đâu là nơi cái nào bắt đầu và cái nào kết thúc. Mặt trăng khổng lồ và hạ thấp gần sát mặt biển, gửi những gợn sóng

ánh sáng nhảy múa quanh mép nước. “Chính là nó. Tấm gương” , Sierra nói. “Tớ biết mà.”

Có gì đó cuốn hút cô xuống nước. Tất cả những gì cô muốn làm là lao thẳng vào những con sóng. Bãi biển trước mắt họ gần như trống rỗng ngoại trừ vài người vô gia cư đang ôm nhau ngủ thành vòng tròn. Cơ thể họ nghiêng những góc kì lạ giữa đám vỏ kẹo và lon bia rỗng. Sierra cảm thấy một nỗi sợ hãi rợn người quen thuộc lan ra khắp người.

“Ồ, tuyệt, lại thế rồi” , Bennie đang nói. “Chẳng thể đi đâu ở New York mà không bắt gặp mấy tay vô gia cư cố cướp của cậu năm mươi xu. Tớ thề đấy.”

Một trong những gã vô gia cư say xỉn đã đứng dậy, rời khỏi nhóm và đang tập tễnh tiến về phía lối đi lát gỗ. Hắn to lớn hơn những người khác và có dáng đi ì ạch không cân đối. Sierra thở hỗn hển khi một giọng nói gay gắt quen thuộc ùa qua tâm trí: *Sierra !*

Tất cả mọi người đều nheo mắt nhìn vào bóng tối.

“Đó là ai thế ?” , Bennie nói.

Hai dáng người khác cũng đang đứng dậy, đi tới chỗ họ.

“Tớ không biết” , Sierra nói. “Nhưng tớ không thích họ. Hãy ra...”

Sierra ! Sierra ! Những tiếng thì thầm khàn đục thiếu đốt tâm trí cô. Đó là con Hỗn vong, cô chắc là nó. Cô không rõ nó ở đâu, nhưng nó sẽ tới rất nhanh.

Cô cứng người, đứng sững vì dấu hiệu của nó.

Rồi Bennie hét lên khi những bóng người đang đi tới chỗ họ bắt đầu chạy nhanh hơn. Bennie và Tee phóng xuống khỏi lối đi lát gỗ về phía Vòng quay Kì thú. Juan tóm lấy Sierra và kéo giật cô về phía những quầy đồ chiên đóng cửa.

“Có chuyện gì với em thế, em gái ?” , Juan thở hỗn hển khi họ lao vào một con ngõ nhóp nhép và dừng lại thở lấy sức.

“Giọng nói đó, gọi tên em” , Sierra nói. Cô dụi mắt, cố gắng bình tĩnh lại. Giọng nói thô ráp gọi tên cô như một người Tây Ban Nha bản địa, với một chút uốn lượn ở chữ R và bỏ qua chữ A. Không quan trọng. Dù con

quái vật có đến từ Puetto Rico đi chằng nữa thì nó cũng vẫn khủng khiếp, rình rập, thối nát...

“Giọng nói nào cơ?”

Những tiếng bước chân rầm rập tiến về phía họ. Sự kinh khiếp bùng nổ khắp người Sierra. Cô không thể nào nghĩ được gì, không thể kiểm soát được nhịp tim, gần như không thở được. Cô nhắm mắt lại.

“Chúng đang đến đây”, Juan thì thầm. “Chúng ta phải làm gì đó!”

“Bao nhiêu đứa?”

“Hai.”

“Kẻ to con có đó không?”

“Không. Bọn chúng đều gầy gò, Sierra, chúng ta cần phải...”

“Có... gì đó nữa...” Những cơn sóng buồn nôn cồn cào cuộn lên trong cô. Sierra lộn hết các túi, cầu nguyện rằng tay cô sẽ vô tình tìm được một viên phấn mà Robbie đã nhét vào khi cô không để ý. Thay vào đó, cô tìm thấy chiếc bút mà Juan đã dùng để viết lời bài hát. Nó sẽ có ích. Ở phía xa tít tắp, mặt biển vẫn đang vẫy gọi bằng tiếng khóc xa xôi và khẩn cầu, nhưng giọng nói khủng khiếp gọi tên Sierra đã nhấn chìm gần như tất cả những thứ khác. Con Hồn vong đang tới gần. Cô quỳ xuống.

“Em đang làm gì thế?”, Juan gặng hỏi.

“Em... đang cố” - Sierra khắc một cách điên cuồng lên tấm ván gỗ với chiếc bút bi, nhưng chỉ có một vài đường nét đứt có thể nhìn thấy được - “vẽ cái gì đó để em có thể nặn bóng vào.”

Cô có thể liếc thấy Juan đang lắc đầu bối rối. “Sierra, chúng ta không có thời gian cho việc đó đâu. Đi nào.”

Cuối cùng Sierra cũng vẽ ra được một hình gì đó và giơ tay trái lên không trung, cố gắng quên đi sự sợ hãi đang gào thét bên trong mình.

“Sierra!” , Juan hét jhex.

Cô chạm tay vào bức vẽ và nhắm mắt lại. Không có gì xảy ra cả. Vài giây đã trôi qua, những tiếng bước chân tới gần hơn.

“Anh phải làm gì đó thôi”, Juan nói. “Không thể cứ chờ ở đây chớ chúng đến bắt được.” Trước khi Sierra kịp ngăn cản, anh đã rút ra con dao bỏ túi ra và chạy lên lối đi lát gỗ.

“Không !” Sierra đập tay xuống bức vẽ và cảm thấy một luồng điện chảy qua cô. Hình vẽ bắn ra từ dưới những ngón tay cô và phi nhanh về phía lối đi lát gỗ.

Tiếng thì thầm lớn dần. *Sierra! Sierra!* Con Hồn vong đang đến.

Trên lối đi lát gỗ, hai cái xác sống lao vào Juan. Sierra có thể nhận ra một tên từng xuất hiện bên ngoài Kalfour. Tên còn lại cô chưa từng nhìn thấy. Juan cúi người, con dao đã sẵn sàng. Ngay trước khi chúng chạm tới anh, hình vẽ được Sierra nặn bóng lướt qua tấm ván và leo lên chân của một cái xác sống. Nó tự khắc mình lên mặt của cái xác sống, giống như một vết sẹo bất thường. Cái xác sống xoay người, quăng tay ra sau, và Juan đã nhận cơ hội đó để khóa tay nó lại. Nó ngã ngửa ra, nhưng cái xác sống thứ hia vẫn đang lao tới chỗ Juan.

Juan đứng sững người. “Ngài Raconteur !” , anh thốt lên. “Cháu... Ngài đang làm... gì thế ?”

“Không !” , Sierra hét lên. “Juan, đó không phải ông ấy đâu, đó là một cái xác sống ! Chạy đi !”.

Sierra. Giọng của con Hồn vong tạo ra những cơn co thắt trong bụng cô. Cô ngược nhìn lên, cái xác sống quăng mình về phía Juan. Một tia chớp sáng xoẹt qua mặt nó. Cái xác sống gặm lên đầu đờn và đổ nhào qua một bên, tự cào vào mắt. Cái xác sống đầu tiên đứng dậy từ chỗ Juan đẩy ngã nó, đúng lúc Robbie bước ra khỏi đồng thùng hộp cũ kỹ và giơ một tay về phía trước, lòng bàn tay hướng ra ngoài.

Juan trông có vẻ choáng váng. “Robbie, em đang làm gì... ?”

Robbie hét lên, Sierra nhìn thấy những hình xăm tuôn ra từ cánh tay cậu và lướt trong không khí. Cái xác sống bị đẩy lùi ra sau, vẫy vẫy cánh tay trước khuôn mặt đầy màu vẽ, rồi gục xuống gào thét. Những tổ tiên của Robbie điên cuồng vịn xoắn quanh cổ cái xác sống của Ngài Raconteur. Chúng là những mảng đầy màu sắc, trên lớp da thịt tái nhợt, một chiếc rìu giương cao, một cái mã tấu vung vẩy. Cái xác sống cố đứng dậy, bước được hai bước, rồi gục xuống.

SIERRA !

Sierra gần như sụp xuống bởi sự giận dữ bất ngờ của giọng nói. Đại dương, đại dương vô tận là hi vọng duy nhất của cô. Cô không thể hiểu nổi suy nghĩ đó, cũng không thể nghĩ ra điều gì có lí hơn được nữa. Tất cả những gì cô nghĩ được là phải chạy thoát khỏi âm thanh kinh khiếp đó càng xa càng tốt và đi tới mép nước.

Những cái xác sống nằm im. Robbie quay lại, mỉm cười với Juan và Sierra.

“Không tồi đâu” , Juan nói.

Robbie gật đầu, và rồi cậu bắt gặp ánh mắt cầu cứu của Sierra. “Sierra, có chuyện gì vậy ?”

SIERRRAAA !!

Con Hồn vong đang ở bên trên cô, chỉ chực vồ xuống.

Sierra vùng chạy và phóng qua lối đi lát gỗ, lao thẳng vào bóng tối đầy sương đêm của bãi biển.

Chương 31

Chân của Sierra giẫm mạnh xuống cát lún. Những con sóng bạc đầu ngày càng gần hơn, và con Hồn vong vẫn ở sát phía sau. Cô có thể nghe thấy tiếng bước chân nặng nề và tiếng thở đứt quãng của nó, thậm chí còn chân thật hơn cả cái đêm ở Flatbush. Nó là một con quái vật khổng lồ và chỉ còn cách cô vài bước chân. Hơi thở của cô mỗi lúc một dồn dập hơn, ngực cô thắt lại.

“Sierra ! Sierra, là ta đây !”

Cô sẽ cố chạy tiếp, lao xuống biển nếu cần thiết. Sierra nghĩ có thể, chỉ có thể thôi, cô đã vượt xa được con quái vật.

“Là Manny đây, Sierra ! Chờ đã !”

Sierra dừng lại, những con sóng chỉ còn cách cô vài bước chân. Cô quay người lại. Ông hoàng Domino - Manny chỉ cách cô khoảng mười bước chân, thở hổn hển. Trông Manny thật tệ - miệng ông há ra một nửa để đớp không khí; những đốm tối màu vàng tụ ở dưới mắt, bộ râu vài ngày không cạo đã che đi một phần mặt dưới của ông. Tệ hơn, làn da nâu thường

ngày đã trở nên xám xịt, như thể Manny đã bị chôn dưới đất hàng tháng trời. Sierra rùng mình.

Manny tiến một bước về phía trước, và cô lùi lại một bước. “Sierra.” Trông ông ấy giống như đang bị thương. “Là ta đây ! Đừng... Hãy bình tĩnh, làm ơn.”

Sierra lắc đầu. Nước trào ra từ hai hốc mắt và cô không thể kìm lại được. “Cháu biết ông là cái gì, Manny. Cháu biết thứ đang ở trong ông.”

“Ta hiểu, Sierra. Nhưng hãy cho ta một cơ hội để giải thích.” Nó bước thêm một bước. Sierra đứng im, nheo mắt lại. “Ta sẽ giải thích mọi điều.”

Mọi điều. Chỉ ý nghĩ về việc ai đó có thể giải thích mọi điều cũng khiến Sierra có thêm một chút hi vọng. Nếu ai đó có thể giải thích mọi thứ, nghĩa là mọi chuyện thực sự có cách lí giải. Thậm chí nếu câu trả lời có đến từ một phiên bản ghê rợn giống như xác của bạn cô. “Ông biết gì nào ?”

“Rất nhiều, Sierra. Gia đình cháu, ông già Lázaro...”

“Giờ ông lại muốn nói sao, Manny ? Sau tất cả mọi chuyện ?”

“Ông ấy... là một phù thủy quyền năng, Sierra.”

“Lùi lại !”

Đột nhiên, Manny ở gần hơn cô tưởng rất nhiều. Thậm chí cô không trông thấy ông ấy di chuyển. “Và cháu đã dẫn chúng ta tới ngay chỗ của Lucera, phải không ?” Giọng Manny giờ khác hẳn, toàn bộ âm điệu Tây Ban Nha đã biến mất. Sierra nhìn thấy có gì đó đang nhảy nhót trong mắt của Manny, bên cạnh sự tinh nghịch vốn có. Gì đó...

“Thật đáng tiếc” , rất nhiều giọng cùng thốn thức, chế giễu từ cặp môi xanh xao của Manny. Những ngón tay lớn của ông nắm lấy cổ tay Sierra, kéo cô về phía trước. “Mày sẽ phải nhập hội với tất cả lũ chúng nó.” Những cái miệng gào thét mở ra khắp phần da thịt xám xịt của Manny như những vết bỏng loét.

Hơi thở của Sierra nghẹn lại. Những cơn buồn nôn trào lên trong cô, rồi cơn đau, như ngọn lửa bỏng rát xé toạt cô từ trên xuống dưới y như cái lần ở Flatbush. Mọi thứ bắt đầu di chuyển chậm lại. Sierra chỉ thoáng nhận

khoảng vài mét, được vây quanh bởi những linh hồn. Cô mở miệng và cố hét lớn hết sức có thể, giải phóng luồng sóng âm vui sướng đang bật ra từ sâu bên trong, nhưng gió nuốt chửng lấy giọng cô. Bài hát của linh hồn đã trở thành những tiếng cười hay một bài thánh ca đầy niềm vui, và những linh hồn sà xuống bên cạnh Sierra. Vài linh hồn lướt đi trong làn nước, như những đám mây mang cơn mưa đi tưới tắm mặt đất. Vài linh hồn khác có hình dạng như người; những cánh tay dài quạt nước ở mỗi bên và chân họ duỗi ra, quấy đều đặn để tạo thành những đợt sóng dài. Mỗi linh hồn đều tỏa ra vầng sáng nhấp nháy giống như hôm ở trong công viên. Vầng sáng mạnh dần lên khi họ bơi ra xa bờ hơn.

Trên đầu cô, phần nước phản chiếu mặt trăng đang sùi bọt trắng xóa. Sierra gần như có thể nghe thấy nó đang gọi mời trong lúc cô và những linh hồn bơi tới. Rồi đột nhiên, cô thấy mình đang lơ lửng bên trên hình ảnh phản chiếu của mặt trăng, những đợt sóng ầm ào cuốn xô xung quanh. Những linh hồn hộ tống xếp thành một vòng tròn rộng xung quanh Sierra, và những khuôn mặt tối om của họ quay lại nhìn cô như chờ đợi.

“Lucera !” , Sierra hét vào mặt nước. “Cháu đã tới để tìm bà ! Cháu cần bà giúp !”

Vài con hải âu bay qua, kêu lên như quạ trên nền trời tối thui. Mặt biển cồn cào dậy sóng như đáp lại lời thỉnh cầu của Sierra.

“Lucera !” , cô gọi lần nữa, giọng của cô gần như không thể nghe được vì gió.

Mặt nước dường như sáng hơn dù chỉ một chút ít. Sierra nheo mắt lại nhìn vào hình ảnh phản chiếu lấp lánh cứ liên tục dao động của mặt trăng, cố điều chỉnh mắt mình, và rồi cô chắc chắn đã nhìn thấy: Một vầng sáng đang trôi lên từ bên dưới. “Lucera” , lần này cô chỉ gọi thầm thôi.

Một vòng tròn chói lóa bắn lên từ đại dương, lấp đầy cô bằng hơi ấm và năng lượng. Vẫn đang lơ lửng bên trên những con sóng, Sierra với tay về phía mặt nước. Khắp xung quanh, những linh hồn ngân nga những bản thánh ca du dương của họ và nói thầm với nhau, nhấp đập vầng sáng của họ như đồng điệu với nguồn sáng đang lớn dần lên từ dưới lòng nước sâu thăm thẳm.

Khi một bàn tay lấp lánh trời lên từ mặt biển, Sierra chút nữa đã ngã ngửa vì bất ngờ. Bàn tay vươn lên trên, tìm thấy bàn tay của Sierra đang đợi và nắm lấy. Bàn tay ấy thật ấm áp khi chạm vào và cảm giác như có những tia tĩnh điện li ti nổ quanh nó. Sierra kéo nó lên. Luồng sáng trở nên mạnh hơn và tuôn trào thành một ánh chớp chói lòa.

Sierra cảm thấy cơ thể mình bay lên cao. Cô nghe thấy tiếng hét của chính mình, và rồi tiếng hét ấy chìm chìm trong tiếng gió hú khi cô lao lên cao hơn nữa. Có gì đó rất ấm chạm lên lưng cô, một quầng sáng vàng bao quanh eo cô. Cô nhắm mắt khi cảm thấy mình bay chậm lại.

“Mở mắt ra nào” , giọng của Lucera thật ấm và tươi tắn, cảm tưởng như bà ấy đang cười vậy.

Sierra lắc đầu. “Không cần đâu ạ.”

“Sierra.”

Cô hé mí mắt ra một xíu. Bóng tối và vài đốm sáng lấp lánh. Cô bật mở cả hai mắt.

Sierra thảng thốt. Brooklyn đang trải dài ngay trước mắt cô, những đại lộ và đường giao nhau nhấp nháy ánh đèn, ngắt quãng bởi một dải gập ghềnh trống rỗng của dòng sông Đông rồi tới vịnh New York. Bất kể loại ma thuật linh hồn nào đã nâng cao các giác quan của cô đêm hôm trước trong công viên thì bây giờ chúng hẳn phải được phát huy hết cỡ: Ở bên trái cô, Manhattan là một mớ lộn xộn với những tòa tháp cao thấp thất thường, những ánh đèn nguệch ngoạc rọi lên trời, những cột đèn giao thông, và những biển quảng cáo nhấp nháy. Xa hơn nữa, quận Bronx và quận Queen hòa vào dải ngoại ô phía Bắc. Đảo Coney lấp lánh ở ngay bên dưới, và đằng sau họ, Đại Tây Dương vươn bóng tối rộng lớn của nó vào trong màn đêm.

Họ quay những vòng thật chậm để Sierra có thể nhìn thấy toàn cảnh.

“Hãy nhìn ta, cháu gái.”

Cháu gái ư ? Sierra quay lại và nhìn chăm chăm vào Lucera.

“Bà Carmen ?” , cô nói. Làn da bao quanh đôi mắt già nua của linh hồn nheo lại khi bà chớp mắt để gạt đi những giọt lệ lấp lánh. Lucera chính

là, không nghi ngờ gì nữa, bà ngoại của Sierra. “Bà... bà là...”

Họ bắt đầu hạ xuống bờ biển bằng những vòng xoay thật chậm, những linh hồn xếp thành một hàng tùy tùng kiêu diễm. Sierra mở miệng nhưng không nói nên lời. Mọi câu hỏi, mọi hi vọng và nỗi sợ của cô - tất cả đều biến mất, hòa tan vào làn gió biển mặn mòi. Trong một vài giây, hai người chỉ nhìn đăm đăm vào mắt nhau trong lúc những linh hồn nhảy múa xung quanh họ.

“Sierra...” , Bà Carmen nói chậm, cứ như thể bà không muốn tên cô rời khỏi môi mình vậy, “Sierra Maria Santiago.”

Sierra gật đầu.

“Cháu đã đến. Ta biết, cháu sẽ đến.”

“Bà ngoại.”

Một nụ cười rạng rỡ bùng nổ trên khuôn mặt của bà Carmen. Nụ cười bùng lên như ngọn lửa và lan ra khắp người Sierra qua vầng sáng vàng kim chói lọi.

“Bà chính là Lucera.”

Người phụ nữ già gật đầu, những giọt nước mắt phát sáng lăn dài xuống má.

“Suốt bao nhiêu lâu này... suốt cả đời cháu...” , giọng của Sierra run rẩy. Cô cảm thấy nước mắt đang chực ứa ra và cố kìm chúng lại.

Carmen giơ một tay lên, chìa về phía Sierra. “Cho ta xem tay trái cháu nào, cháu gái.”

“Không !” , Sierra giật lại. Những linh hồn dừng nhảy múa và quan sát cô.

“Sao thế ? Ta muốn xem...”

“Không” , Sierra lại nói, lần này yếu ớt hơn. Cô nhìn khuôn mặt già nua của bà ngoại. “Bà cũng chẳng khác gì ngoại Lázaro. Bà... cũng bỏ cháu ở lại mà chẳng biết gì về tất cả... những thứ này. Cả đời cháu... Cháu phải quay trở lại. Cháu phải giúp bạn cháu.”

Bà Carmen gật đầu, mặt bà đanh lại thành một vẻ nghiêm khắc mà Sierra nhớ rất rõ. Cô trở lại với đoàn tùy tùng linh hồn đang vây quanh họ. “Đến bãi biển” , cô nói nhỏ. Chúng đi xuống nhanh hơn, gió vàng vũ quanh

chúng. Những linh hồn đều hòa chung một nhịp điệu nhấp nháy. Chúng vây quanh Sierra, thấp sáng màn đêm. Bà Carmen chính là trái tim của thế giới Người nặn bóng. Một vài cái bóng lướt về phía trước tới bãi biển.

“Ta sẽ đưa cháu đến với bạn cháu, bà Carmen nói, “nhưng những linh hồn sẽ tới đó trước để giúp họ. Còn giờ, Sierra, cháu gái, hãy làm ơn. Hãy để ta xem tay cháu.”

Sierra lắc đầu. “Tại sao bà không bao giờ nói với cháu về những Người nặn bóng ? Và rồi bà cứ thế biến mất - bà bỏ rơi chúng cháu. Tất cả chúng cháu.”

Carmen thở dài. “Không phải, cháu gái à. Ta đã rất rất muốn... Cháu không hiểu đâu.”

“Bà nói phải. Cháu không hiểu. Không một chút nào. Và có vẻ như chẳng ai muốn nói cho cháu cả, bà ngoại... Lucera ạ.”

“Cháu có thể gọi ta là bà ngoại. Ta vẫn là bà ngoại của cháu mà, Sierra.”

“Và cháu thì ở đây và không biết phải làm thế nào để giúp bạn mình hay chính bản thân cháu hay bất kì ai khác. Bởi vì bà không bao giờ nói ! Bà chỉ giận vì ông ngoại đã truyền dạy cho Wixck, phải không ? Và rồi bà bỏ đi ?”

Carmen nhắm mắt lại và cúi đầu xuống. “Không phải.”

Sierra cố làm mặt lạnh, nhưng nước mắt không ngừng tuôn rơi. “Ý bà là sao ?”

“Cuộc tranh cãi không phải về Wick. Tất nhiên, ta giận dữ vì ông của cháu đã làm thế, nhất là sau khi ta đã nói đi nói lại với ông ấy rằng hẳn không đáng tin. Nhưng đó không phải lí do ta bỏ đi. Cuộc tranh cãi đó là về *cháu* đấy.”

“Cháu ư ?”

“Tất nhiên rồi, cháu gái. Ta muốn đưa cháu vào hội càng sớm càng tốt sau khi cháu được sinh ra, nhưng Laz phản đối.”

“Tại sao ?”

“Bởi vì chúng ra đã thử làm việc đó với một người khác và kết quả không ổn cho lắm...”

Trong một vài giây, tất cả những gì Sierra nghe thấy chỉ là tiếng gió quất phần phật xung quanh họ trong lúc hai người lướt đi trên bầu trời. Cô nhắm mắt lại. “Mẹ cháu ?”

“Đúng vậy, mẹ cháu.” Carmen lắc đầu. “Có lẽ ta đã bắt đầu với mẹ cháu quá sớm chẳng ? Lúc đó mẹ cháu mười bốn tuổi. Chúng ta cũng đứng cùng nhau trên bãi biển này, tất cả những linh hồn tổ tiên cũng nhảy múa xung quanh chúng ta, như họ đang làm ngay lúc này đây. Ta biết mẹ cháu cũng nhìn thấy họ - ta quan sát đôi mắt mẹ cháu dõi theo những đường đi của họ trên mặt nước. Nhưng mẹ cháu quay lưng lại với ta. Mẹ cháu gọi ta là kẻ điên rồ và nói không bao giờ muốn nghe về nó nữa. Ta biết mọi người luôn muốn được hòa nhập, được bình thường tới mức nào. Ta nghĩ mẹ cháu đã giữ khoảng cách với ta và Laz kể từ ngày hôm đó.”

“Hèn gì mẹ lại trở nên căng thẳng như thế khi cháu nhắc đến chuyện thuật nạn bóng.”

Bà Carmen thở dài. “Ta có thể tưởng tượng ra. Và Rosa thì còn tệ hơn - chúng ta thậm chí không muốn thử.”

“Tuyệt” , Sierra gằn giọng.

“Khi cháu được sinh ra, ta... Tất nhiên Maria không cho phép ta truyền dạy cho cháu, và Lázaro thì rất cứng nhắc chống lại; tại thời điểm đó ông ấy đã bị thuyết phục rằng thuật nạn bóng chỉ dành cho đàn ông. Mặc kệ việc ông ấy đang nói điều đó với *ta*, chứ không phải ai khác.”

“Rồi chuyện gì xảy ra ?”

“Sau khi Laz đưa Wick vào nhà mà chẳng màng đến lời khuyên của ta, ta đã không thèm quan tâm nữa. Ông ấy sẵn sàng truyền dạy cho một người lạ mặt mà lại gạt cháu gái ruột của mình ra khỏi di sản của gia đình. Xin nhắc cháu là chuyện này xảy ra sau khi ta qua đời. Nên ta đã đi tới phòng cháu vào đêm đó, khi cháu đang ngủ, và tặng cho cháu quyền năng để thi triển thuật nạn bóng, cháu gái ạ.”

Sierra không thể nào kìm được nước mắt chảy dọc xuống cằm. Cô gật đầu chậm chậm, cảm thấy những lời của bà ngoại len lỏi vào cơ thể, đọng lại trong xương tủy. Cuối cùng cô cũng được biết sự thật. “Và ông ngoại phát hiện ra ạ ?”

“Phát hiện ra ư ? Ha ! Ta nói cho Laz biết đó. Ông ấy đã giận dữ điên cuồng, và lưu đày ta.” Bà Carmen đảo mắt.

“Lưu đày ? Nhưng... bà mạnh hơn ông ngoại mà, sao có thể...?”

“À, Sierra. Cháu không thể chữa lành cho kẻ không muốn được chữa lành. Có thể ta nên ở lại và chiến đấu nhưng... thế thì sẽ thật tệ. Hãy tưởng tượng một cuộc ngoại chiến của Ngwownfin nặn bóng, với chồng và vợ là thủ lĩnh đứng đầu hai phe xem.” Bà lắc đầu. “Thuật nặn bóng đáng ra đã thất truyền rồi. Ông ngoại cháu càng già càng cứng đầu. Nên ta tới đây, đại dương là nơi linh thiêng cho tất cả các linh hồn tổ tiên.”

“Nơi phụ nữ độc thân tới để khiêu vũ.”

Carmen nở một nụ cười buồn bã nhất mà Sierra từng thấy. “Ta đã từng hát Rutilio cho mẹ cháu ngủ mỗi đêm bằng bài hát đó, kể từ khi mẹ cháu còn rất nhỏ, cũng như mẹ của ta, cụ ngoại của cháu, Cantara Cebilin Colibri thường hát cho ta, và mẹ của cụ, Maria, cái tên được đặt lại cho mẹ cháu, cũng từng làm thế. Đó là một bài cầu nguyện cổ của Người nặn bóng. Những chi tiết thay đổi qua mỗi thế hệ, qua thời gian và không gian, nhưng những bí mật sâu thẳm của nó thì vẫn giữ nguyên.”

“Tất cả họ đều là Người nặn bóng. Vai trò Lucera được thừa kế trong dòng dõi. Bài hát là một lời ru chúng ta tặng cho mỗi thế hệ mới, một câu đố. Nếu có chuyện gì đó xảy ra, ta biết biển cả là nơi ta sẽ dừng chân.”

Sierra tưởng tượng mẹ mình lúc bà còn là một bé gái nhỏ đang ngủ khi bà Carmen hát lên câu đố của Người nặn bóng. Từ khi nào mẹ Maria để trái tim mình đẩy hết những phép màu đó ra xa ? Những bức tường mà mẹ đã dựng nên...” Cháu không bao giờ biết được.”

“Tất nhiên là cháu không biết - chắc hẳn là mẹ cháu chẳng bao giờ nói về nó. Cái đêm mà ta bỏ đi, ta đã đặt một câu thần chú lên tấm ảnh nhóm ngó ngẩn mà ông ngoại cháu chụp những Người nặn bóng sau khi ông ấy đã biến nó thành một câu bộ của những đám con trai.”

“Những dấu vân tay phải không ạ ?”

Bà Carmen gật đầu. “Cái đó gọi là phép đánh dấu ảnh. Khi bất kì ai trong ảnh bị giết, mặt của người đó sẽ bị bôi đen. Khi đó Wick vẫn chưa bắt đầu cuộc chinh phục của hắn đâu, nhưng ta nhìn thấy điều đó bên trong

hắn, và ta biết sẽ không còn lâu nữa.” Bà nhú mày nhìn Sierra. “Hắn...đã giết bao nhiêu người rồi ?”

“Ít nhất là bốn cho tới thời điểm này” , Sierra nói. “Tính cả Manny.”

Bà Carmen nhắm mắt lại và rùng mình. Trong một khoảnh khắc, Sierra nghĩ rằng bà ngoại cô sẽ bật khóc, “Đó là điều mà Johnathan Wick không thể hiểu nổi. Hắn nghĩ rằng mình có thể xóa sổ tất cả những Người nặn bóng và giữ lại quyền năng cho bản thân, rằng quyền năng đó là đến từ ta.”

“Không phải sao ạ ?”

“Không có Lucera thì không có thuật nặn bóng, nhưng không có thuật nặn bóng thì cũng không có Lucera. Chúng ta kết nối chặt chẽ với nhau. Ta nhận lấy quyền năng từ những linh hồn và người sử dụng linh hồn rồi trả lại họ gấp mười lần. Cội nguồn quyền năng thực sự của Người nặn bóng nằm trong liên kết đó, cộng đồng đó, Sierra à. Chúng ta phụ thuộc lẫn nhau.”

“*Nói quyền năng tập trung và hợp nhất*” , Sierra hát thầm.

Bà Carmen nở nụ cười. “Chính nó, cháu gái ạ ! Không phải một và chỉ một, mà là tất cả như một.” Bà đảo mắt nhẹ nhõm. “Ta đã viết ra một bản của bài thơ đó và bắt Lázaro thề sẽ chuyển nó cho cháu khi những dấu vân tay bắt đầu xuất hiện.”

Sierra lục trong túi quần và kéo ra mảnh giấy nhàu nát mà ngoại Lázaro đã đặt vào tay cô. “Ý bà là cái này ? Hắn là ông ngoại đã xé nó ra.”

Bà Carmen lắc đầu. “Đồ ngốc.”

“Hèn chi ngoại cứ xin lỗi suốt.” Sierra dõi theo những dòng nước lấp lánh trên khuôn mặt của bà ngoại cô. Cô tiếp nhận sự giận dữ trầm lặng của linh hồn già cỗi và thấy nó cực kì quen thuộc - đó cũng là lí do tại sao cô ít khi tự nhìn mình trong gương. “Giờ tới lượt cháu, phải không ạ ?”

Bà Carmen cười buồn bã. “Đưa tay ra, cháu gái.”

Họ ngừng di chuyển. Sierra có thể nhìn thấy đường bờ biển tối tăm ở ngay trước mặt và giờ nó đã chìm xuống bên dưới những con sóng. Cô nhắm mắt lại và giơ bàn tay trái về phía bà ngoại mình, lòng bàn tay mở ra.

Một cảm giác ấm áp đến ngứa ngáy bao bọc lấy tay cô. Cô nghe thấy bà Carmen cười thỏ thẻ. “Cháu đã thử nặn bóng rồi à?”

Sierra gật đầu. “Vui lắm ạ.” Một nụ cười hé nở trên môi cô.

Đột nhiên bao quanh cô là một làn hơi ấm nồng đượm. Một vầng sáng nóng ấm lan vào trong mí mắt. “Cháu ngoan”, bà Carmen thì thầm vào tai cô. “Ta rất tự hào về cháu.”

“Nhưng...”

“Rất tự hào.”

Có gì đó bên trong Sierra đã tan chảy bởi cái ôm đó - một làn sóng dịu nhẹ đầy bao dung đong đầy từng góc ngách trong cô. Con sóng ấy là thật, mọi khoảnh khắc nó lan ra đều là thật, và nó chạm tới phần sâu thẳm nhất trong trái tim mà Sierra dành riêng cho gia đình mình. Bà ngoại cô - vẫn là khuôn mặt già nua mà cô vừa thương vừa sợ khi còn nhỏ - chính là Lucera, mặt trời bị lưu đày của thế giới linh hồn.

Sierra vừa cười vừa khóc tạo thành một âm thanh kì cục. Bà ngoại ôm chặt và vỗ nhẹ vào lưng cô. “Nín đi, cô gái của bà, ổn cả rồi.”

Khi Sierra ngẩng khuôn mặt lem nhem nước mắt lên qua vai của bà Carmen, cô thấy những linh hồn đã xoay gần mình hơn. Cô nghĩ mình có thể nhìn thấy loáng thoáng khuôn mặt của một vài người trong số họ, những cái miệng há hốc, và những đôi mắt vừa buồn bã lại vừa đầy cảm hứng. Cô băn khoăn không biết họ mang theo những bí mật và quyền năng gì. Họ xoay thành những vòng tròn chậm rãi xung quanh hai người, hát những bài thánh ca trầm bổng và quan sát, lúc nào cũng quan sát.

Những linh hồn ấy sẽ giúp cô. Họ sẽ vùng lên chống lại Wick cùng với cô. Và bà Carmen sẽ dẫn đầu cuộc chiến công.

“Vậy, đi thôi”, Sierra nói. “Hãy quay về rồi chúng ta có thể cùng làm Lucera và cho Wick một trận nên thân.”

“Ta không thể.”

“Gì cơ ạ?”

“Ta không thể trở lại.”

Sierra giăng ra khỏi vòng tay của bà ngoại. “Tại sao lại không ạ?”

“Một khi linh hồn đã tới đây thì đó là vĩnh cửu. Ta không còn thuộc về thế giới của người sống nữa, Sierra. Ta cầm cự tới tận lúc này chỉ để đợi cháu tìm thấy ta thôi.”

“Nhưng cháu chỉ vừa mới tìm thấy bà thôi mà... Cháu chỉ vừa mới... biết mà thực sự là ai. Những bức bích họa đang phai dần đi... Wick đang sát hại những Người nặn bóng. Ai sẽ... ?”

Khuôn mặt của bà Carmen đanh lại. “Cháu sẽ giải quyết chúng, Sierra.”

“Nhưng bà không thể.... Cháu không thể nào... Cháu chỉ là...” , Sierra nhìn quanh. Cô không thể nói rằng mình “chỉ” là bất cứ cái gì được, xét cho cùng, cô chỉ mới bước một chân lên những con sóng cồn cào xô vào bờ biển Brooklyn. Nhưng mà...

“Tất nhiên là cháu có thể” , bà Carrmen nói. “Cháu là một cô gái thông minh, dũng cảm, đam mê, liều lĩnh.”

“Nhưng cháu không...”

Giọng của Carmen sắc lại, “Sierra, đừng đánh giá thấp bản thân nữa. Không có thời gian cho việc đó đâu. Cháu đã tìm được tới tận đây, đúng như những gì ta mong đợi. Cháu đã lần theo mọi gợi ý. Cháu xứng đáng được nhìn nhận, thậm chí cháu đã suýt mất mạng vì chuyện này. Ta sẽ không để cho di sản của mình bị phá hủy sau khi chúng ta đã bỏ bao công sức để giữ gìn nó trường tồn đâu. Không bao giờ. Giờ cháu sẽ là Lucera, Sierra. Đến đúng thời điểm, cháu sẽ hiểu tất cả mọi chuyện, còn bây giờ, cháu phải đứng lên chống lại Wick.

“Cháu không thể làm chuyện đó một mình, bà ngoại à !”

“Ai nói cháu sẽ làm việc đó một mình chứ ? Có những người xung quanh đủ sức giúp cháu vượt qua tất cả. Và đúng, cháu sẽ cần sự giúp đỡ. Ta không biết chính xác Wick đang muốn làm gì, nhưng ta dám chắc rằng, bất kể hắn đang có âm mưu gì thì nó cũng bao gồm việc xóa sổ hoàn toàn gia đình ta và những linh hồn của tổ tiên. Cháu hiểu chứ ?”

“Không, bà ngoại. Cháu chỉ mới lờ mờ hiểu được chúng ta là gì...”

“Rồi cháu sẽ hiểu. Hãy bảo trọng, cháu gái.”

Linh hồn già cỗi ôm lấy Sierra, và đột nhiên, cả thế giới ngập tràn ánh sáng chói lòa. Ánh sáng rọi vào trong tròng mắt của Sierra, bao quanh não cô và tan thành một dòng uể oải, cậm chạp trườn theo xương sống xuống khắp cơ thể. Vẫn là giai điệu dịu dàng và bền bỉ của bà Carmen cùng những linh hồn, giờ đây nó đang chạy xuyên qua cô. Bài thánh ca của những linh hồn lúc càng lớn dần, trào ra từ trong cô, nhưng đâu đó sâu trong tất cả, cô có thể nghe một giọng ca đang hát nó rất khẽ. Cô chỉ mang máng nhận ra ca từ.

Và rồi tất cả dừng lại: những con sóng cồn cào, những linh hồn đang hát, những cơn gió. Sierra trôi lênh đênh trong một đại dương vô tận của ánh sáng. Âm thanh duy nhất mà cô nghe thấy là bài hát của người phụ nữ già:

Khi mặt trăng tròn... giết chết mặt trời già nua...

Đó không phải là giọng của bà Carmen; đó là giọng của một người khác, thậm chí còn già hơn cả bà. Sierra hít sâu vào; mùi hương của đất ẩm và mưa vây quanh cô. Và có gì đó nữa: mùi totti. Tỏi đang phi thơm trên mặt bếp rất gần.

...bốn con đường đang...

Những cơn gió và sóng dần dần trở lại, nhấn chìm giọng hát của người phụ nữ già.

Khi Sierra mở mắt ra, bà Carmen đã biến mất.

“Đừng đi”, Sierra thốt thức, “Cháu còn chưa sẵn sàng”.

Chương 33

Trở lại bờ biển, Sierra lê bước về hướng những ánh đèn mờ ảo của lối đi lát gỗ. Cô không biết phải làm thế nào để học được những quyền năng của mình, làm thế nào để đánh bại Wick khi bà Carmen đã ra đi. Nhưng nếu cô cứ đi tiếp, thì cuối cùng sẽ tới bãi biển, rồi cô sẽ tìm thấy Bennie và Juan và cả... Robbie !

Có những người xung quanh cháu đủ khả năng để giúp cháu vượt qua tất cả. Robbie là một Người nặn bóng mạnh mẽ. Hình ảnh những hình xăm sống động của cậu bò lên chân của cái xác sống trong lúc chiến đấu trên lối đi lát gỗ cứ nhảy múa trong tâm trí của Sierra. Cậu đã cứu mạng cô lần đó, cho dù vài lần trước cậu đã bỏ lỡ mất cơ hội để làm việc ấy. Robbie biết đủ loại bí mật, hiểu rõ về sự thần bí của thế giới “bí ẩn” mới mẻ này. Cậu ấy có thể giúp cô. Họ có thể làm điều đó cùng nhau. Và một khi trở thành Lucera và xử lí xong Wick, cô có thể biết được việc trở thành trung tâm của những Người nặn bóng sẽ như thế nào.

Sierra sải bước nhanh hơn, lông mày nhướng lên, những suy tư như đang đuổi bắt. Cô là một Người nặn bóng, người có quyền năng truyền linh hồn vào bản thể. Tất cả có vẻ như còn rất mới mẻ, nhưng năng lực ấy đã ở bên trong cô từ lâu. Quyền năng. Ý tưởng về một ma thuật kì lạ đang chảy trong huyết quản cô quả là kì cục. Robbie đã sử dụng những hình xăm của cậu như một loại vũ khí... Năng lực ấy còn có thể làm được những gì ?

Có quá nhiều điều để nói về Robbie, cô nghĩ và nhẹ bước. Cậu đã thức nhiều đêm dài để nghĩ ra những cách thức sử dụng linh hồn. Cậu là người hiểu cô nhất.

Sierra dừng bước trước mặt cô, những ánh đèn đường của đảo Coney lấp lánh trên nền trời đêm. Cô muốn gặp Robbie. Cô muốn cậu ở bên cô, muốn mùi hương của cậu ở quanh cô, muốn cậu nở nụ cười ngớ ngếch với cô. Cô muốn cùng liên kết các manh mối và giải được câu đố siêu nhiên rùng rợn này cùng cậu, và cùng phá lên cười khi tất cả đã trôi qua. Cô muốn cậu ở hiện tại và tương lai. Không gì thật hơn cảm giác đó.

Cô đang ở rất gần rồi. Chân Sierra giẫm lên cát. Bỗng nhiên cô cảm thấy nhẹ nhõm, thoát khỏi nỗi kinh hãi vì phải một mình trải qua mê cung này. Cô sẽ tìm Robbie, nói với cậu điều cô vừa được biết, hôn lên môi cậu một cách trọn vẹn. Cô thậm chí còn không quan tâm cậu có hưởng ứng không - tất nhiên là cậu sẽ làm thế rồi. Cô với cậu là một cặp: cùng là những đứa trẻ biết về tâm linh, cùng lang thang trong mê cung Brooklyn kì bí này. Robbie không hề nói, nhưng cậu cũng không cần phải nói ra - cậu bày tỏ với cô qua ánh mắt mỗi khi họ gặp nhau. Họ sẽ âu yếm, rồi làm tới nữa và tìm ra cách để xóa sổ tên Wick điên loạn này cùng với nhau.

Cô chạy lên những bậc thang để bước vào lối đi lát gỗ, nhảy hai ba bước một. Bennie đang nói chuyện với Tee và Juan dưới một cột điện. Tất cả họ đều quay lại khi Sierra vội vã chạy tới. Khuôn mặt lấm lem nước mắt và rúm ró vì sợ hãi của Bennie nói cho Sierra tất cả những gì cô cần biết.

“Chúng bắt cậu ấy rồi”, Bennie nắc lên. “Chúng mất Robbie rồi.”

Chương 34

Chuyến tàu về nhà trôi qua mờ nhạt. Sierra cố giải thích những ý chisnhveef cuộc gặp mặt với Lucera, nhưng chính cô cũng không để tâm vào việc đó. Juan ngồi bên với cái miệng há hốc với ý nghĩ rằng bà ngoại của họ chính là Lucera suốt thời gian qua mà không nói với anh ấy, và Sierra thì quá mệt mỏi cũng như sợ hãi để giễu cợt anh.

Bennie và Tee diễn lại những gì đã xảy ra ở bãi biển. Robbie đã cố đuổi theo Sierra khi cô chạy đi, nhưng có thêm nhiều xác sống nữa đã tới và bao vây cậu ấy. Juan nói rằng có ít nhất bốn cái xác sống đã bị mắc trong tấm lưới đầy màu sắc được tạo ra bởi những hình xăm của cậu trước khi chúng tóm được Robbie và vác cậu bỏ chạy. Tee đã cố lên theo để xem chúng đi đâu, nhưng chúng đã nhanh chóng biến mất trong bóng tối của đảo Coney. Tất cả đều xảy ra quá nhanh, và những cái bóng đã quét qua bãi biển sau đó chỉ ít phút, quá muộn để cứu Robbie.

Tee lắc đầu. “Tớ rất tiếc, Sierra.”

Sierra nói với cô bạn một câu an ủi nữa vời, rồi mọi người cùng rơi vào sự im lặng ảm đạm khi chuyến tàu Q lao ầm ầm về phía công viên

Prospect.

“Juan” , Sierra nói khi cô và anh trai đang đi tới đường Lafayette để về nhà. “Anh có nhớ bất kì điều gì có thể giúp chúng ta tìm ra nơi Wick đưa Robbie tới không ?”

Juan nhún vai, “Anh không biết em gái ạ. Anh vẫn còn đang quay cuồng vì sự thật bà Carmen là một phần của mọi chuyện suốt bấy lâu nay mà chẳng ai thèm nói cho anh cả.”

“Hừm. Giờ anh hiểu cảm giác của em rồi đấy.”

“Chúng ta hòa nhé.”

Sierra đang trở nên mất bình tĩnh. Có khi Robbie đã trở thành một cái xác sống rồi cũng nên. “Nhỡ có ai đó đang giúp Wick thì sao... một Người nặn bóng khác chẳng hạn ?”

“Theo anh thì, ai sẽ làm chuyện đó chứ ? Phần lớn những Người nặn bóng đều không còn thực hành nữa, mặc khác, anh nghĩ chúng ta nên kiểm họ giúp. Mà thậm chí, với những người còn thực hành - anh cũng không biết phải tìm họ ở đâu nữa. Và anh cũng không nghĩ chúng ta có thời gian để làm việc đó.”

Họ bước lên bậc tam cấp để vào nhà. Sierra ngăn không cho Juan mở cửa.

“Gì thế ?” , Juan thắc mắc.

“Em cần anh suy nghĩ, Juan.”

“Anh *đang* nghĩ đây !”

“Có bất cứ Người nặn bóng nào mà anh cho là kì cục hay gì đó không ?”

“Anh không nhớ ra ai.”

“Có bất kì ai có vẻ ghen tị với ông ngoại không ?”

“Sao em có thể chắc chắn đó là một Người nặn bóng, Sierra ? Có thể là bạn của em đang giúp hăn lăm chứ ?”

Sierra định tranh cãi lại thôi. Juan nói không sai.

“Hãy nghĩ mà xem” , Juan nói. Anh mở cửa chính và bước vào. “Có bất cứ ai khác biết em đang tới đảo Coney không ?”

Sierra gằm gừ trong họng và đi theo anh vào trong.

“Chuyện gì thế mấy nhóc ?” Chú Neville ngồi bên bàn bếp, chân duỗi dài trước mặt với một tách cà phê đang nghi ngút khói trên tay. “Chơi đêm vui chứ ?”

Sierra không có câu trả lời. Sự hiện diện nặng nề và không tưởng của ngoại Lázaro như đè nặng lên con đường tới tầng bốn của cô.

Cô lao vào phòng của ngoại. Những thắc mắc, tố cáo, hờn trách ngoại như bùng cháy trên đầu lưỡi. Nhưng khi cô mở cửa ra, ngoại Lázaro đang ngủ giấc bình yên, nằm nghiêng chéo giường. Cô lắc đầu và đi qua giường ngoại tới chỗ những tấm ảnh.

Sierra thảng thốt. Hơn một nửa số mặt đã bị bôi đen. Trong đó có Manny, tất nhiên, Raconteur và Già Vernon, cùng với bốn người khác mà Sierra không quen nữa. Bên cạnh Papa Acevedo, những Người nặn bóng chưa bị bôi đen chỉ còn Calb Jones, một người da sáng màu, dáng cao, khoảng ba mươi tuổi với bờm tóc xù màu đỏ chói và những hình xăm kín cổ; Theodore Crane, một người đàn ông già nhăn nheo với hai tay bắt chéo trước ngực; Delmond Alcatraz và Sunny Balboa, hai người điều hành một tiệm cắt tóc trên đường Marcy; và một gã đậm người, gương mặt buồn bã mặc trang phục đua xe và đội mũ cao bồi tên Francis True.

Không có gì đáng kể. Nếu ai đấy đang giúp cho Wick, thì đó có thể là một trong số những Người nặn bóng còn sống, nhưng làm sao cô biết được là ai ? Sierra tặng thêm một cái nhìn giận dữ về phía ông ngoại của mình và bước xuống tầng để về phòng.

Cô không biết phải mang theo những gì, cũng không biết mình đang định đi đâu. Tất cả những gì Sierra nghĩ được chỉ là mình phải ra khỏi nhà và bắt đầu đi kiếm Robbie. Cô bỏ vài thứ lặt vặt vào trong chiếc túi đeo chéo, đèn pin, vài viên pin, một ít dây thừng. Một khái niệm mơ hồ dềnh lên trong tâm trí cô; một câu trả lời. Cô chưa thể đọc được nó rõ ràng, nhưng cô biết rằng nó tồn tại. Nó tồn tại và cảm giác rất không thoải mái - có gì đó đang phá vỡ mọi tính toán của cô. Ai đó biết rõ mọi động tĩnh của cô.

Tại sao ? Bởi vì mỗi khi cô di chuyển, bất kể đến đâu, những cái xác sống đều đang đợi ở đó. Cứ như là có một con mắt theo dõi cô từ trên

cao vậy. Hay là một gián điệp ?

Một tên gián điệp.

“Trên này ạ !” , Sierra đáp vọng xuống, chẳng buồn che đậy sự bức bối trong giọng nói. Cô ngồi xuống bàn và vuốt tay lên mặt. Sự căng thẳng co rút trong cơ thể rã rời. Câu trả lời như đang bõn cọt cô, nó tồn tại ngay ở ngoài tầm ý thức của cô nhưng lại ngày càng bành trướng địa bàn hơn. Những bước chân của Maria Santiago đi lên cầu thang ọp ẹp. Sierra muốn biết câu trả lời là gì trước khi mẹ cô tới.

“Sierra ?” , một tiếng gọi đánh động nhẹ nhàng. Mẹ Maria luôn bắt đầu cuộc nói chuyện rất dịu dàng khi bà đang không vừa ý về chuyện gì đó. Đã nhiều năm trôi qua kể từ lần Sierra bị cách thức đó đánh lừa, nhưng đến giờ cô vẫn lo lắng. Sierra nhẹ nhàng mở cửa và bước vào. “Chuyện gì đang xảy ra thế, con yêu ? Làm ơn nói cho mẹ nghe được không ?” Mẹ bước tới và đứng ở cuối giường. “Con đang đi đi về về không có giờ giấc. Con la hét với dì Rosa. Con đang không giống con của mọi khi, con gái.”

Sierra nhìn sâu vào trong đôi mắt tối và nghiêm nghị của mẹ cô. “Con... chuyện đó... “ Không một lời nói dối nào có vẻ có lí cả, “Con không thể nói về chuyện đó được.”

“Sierra, con đang chơi thuốc phiện đấy à ?”

“Mẹ !” , Sierra dấm mạnh lên bàn, có vẻ như hơi mạnh hơn cô dự định. “Con đã nói là con không muốn kể về chuyện đó. Còn mẹ thì cứ cố ép con. Nghe quen không ạ ? Cảm giác thế nào khi muốn biết mà không được cho biết vậy ạ ? Con đang học tập từ những người lớn cách để vui vẻ và im lặng khi đến lúc đấy.”

Vẻ kiệt sức của mẹ Maria nhanh chóng chuyển thành sự giận dữ. “Sao con dám có thái độ lại với mẹ vào lúc này, khi con làm tất cả những chuyện đó. Sao... “

“Sao con dám ? Sao con dám ư ? Con đập nít giữ những cơn giận của Sierra dường như đã sụp đổ. Cô đứng bật dậy mạnh đến nỗi cái ghế đổ kèngh ra sau. “Mẹ đã giữ bí mật về chính gia đình mình với con suốt cả cuộc đời ! Sao mẹ dám ?”

“Sierra” - Maria chuyển qua chế độ mẹ- hiền-thông-thái - “giờ không phải lúc để nói về chuyện đó/”

“Giờ chính xác là lúc nói về chuyện đó đây. Mẹ nghĩ nếu mình cứ né tránh thì nó sẽ tự biến mất à ? Mẹ nghĩ mẹ đang...” Sierra cảm thấy cô đang quá xúc động tới nỗi có thể khóc bất cứ lúc nào, nên cô thở chậm lại và nhìn mẹ bằng ánh mắt lạnh băng. “Mẹ nghĩ rằng mẹ đang bảo vệ chúng con ư ? Vậy mẹ nhìn kết quả xem ? Manny... Robbie...” Cô thậm chí không thể tìm được lời lẽ nào để giải thích mà không khiến mình đổ gục xuống.

“Con muốn mẹ nói gì nào ?” , Maria la lên. “Rằng ông bà ngoại con là những tay pháp sư điên khùng ? Rằng họ nghĩ mình có thể nói chuyện với người chết ? Thật điên rồ, Sierra, họ là những kẻ lập dị của gia đình này. Chuyện đó chẳng liên quan gì đến con cả.”

“Chẳng có gì liên ...”

“Thật điên rồ !”

Sierra nhận ra tay mình đã run rẩy suốt này giờ, cô nắm chặt tay lại, rồi thả lỏng chúng. Cô còn phải suy nghĩ; khả năng có ai đó giúp đỡ Wick vẫn đang lượn lờ ngay ngoài tầm với của cô. Giờ là lúc để đi. Cô lấy cái túi và bình tĩnh đi ra khỏi phòng.

Maria như nổ tung trong giận dữ. ” Con đừng hòng bỏ đi. Sierra Maria Santiago !”

Sierra đột nhiên quay ngoắt lại, tấn công mẹ cô lúc bà đang thiếu phòng thủ. “Mẹ muốn biết tại sao mà con đoán chắc được rằng mẹ tin vào quyền năng đó hơn bất kì ai không ? Vì con có thể nhìn thấy điều đó trong mắt mẹ. Mẹ sợ hãi. Mẹ đã sợ hãi kể từ khi con nhắc đến nó. Mẹ sợ con sẽ tìm ra mọi chuyện, nhưng hơn hết thảy, mẹ sợ chính ba mẹ ruột của mình. Bởi vì mẹ biết họ rất mạnh. Mẹ biết họ có ma thuật đó. Và mẹ nhìn thấy điều đó ở trong con, phải không mẹ ? Và điều đó khiến mẹ khiếp đảm.”

Mắt của mẹ Maria mở tròn xoe và rưng rưng nước. Mẹ hẳn đã cố gắng suốt nhiều năm để tự thuyết phục bản thân rằng ba mẹ mình đều bị ddiên, Sierra nhận ra. Mẹ hẳn đã phải đấu tranh rất nhiều để tin rằng mình là một người bình thường, như tất cả mọi người, không phải một pháp sư linh hồn bẩm sinh, không có liên hệ gì với di sản ma thuật của gia đình.

“Và mẹ biết gì nữa không ?” , Sierra tiếp tục, “Con nghĩ mẹ cũng không thừa hưởng điều đó. Mẹ cũng có năng lực đó, nhưng mẹ quá sợ hãi để sử dụng được nó. Sợ rằng những giáo viên ở trường hay dì Rosa có thể phát hiện ra, hoặc năng lực đó quá mạnh đến nỗi mẹ không biết phải làm gì với nó. Chính thế đấy - mẹ sợ hãi quyền năng của mình.” Sierra đang sụt sịt rồi, nhưng cô không thể để mình chảy nước mắt. Cơ hàm cô nghiến chặt, mắt đanh lại. “Cơ mà, con không sợ, mẹ ạ. Con không sợ quyền năng của mình. Con không xấu hổ vì những gì mình có. Con không xấu hổ vì quá khứ hay vì bà ngoại. Mẹ nghe con nói chứ ?”

Chưa bao giờ nhẹ nhàng thế, mẹ Maria gật đầu. Trong một giây, Sierra nghĩ rằng mẹ mình tưởng như sẽ vỡ tan thành hàng triệu mảnh vụn.

Một cánh cửa bật mở ở hành lang tầng trên và Timothy thò đầu qua lan can. “Có cần gọi cảnh sát không đấy ?”

“Không !” , Sierra và mẹ cùng đồng thanh hét lên.

Có gì đó trong mắt mẹ Maria như dịu lại. Nước vẫn trào ra từ khóe mắt, nhưng đôi mắt của bà có vẻ yên bình trước nay cô chưa từng thấy.

Sierra quay người lại và đi xuống cầu thang. Cô cảm thấy như mình vừa giảm được mùi cân chỉ nhờ cuộc nói chuyện.

Cô đi ra hành lang. Câu trả lời đang tới gần, cô chắc chắn thế. Wick đã biết rằng họ sẽ có mặt có đảo Coney. Điều này có nghĩa là ai đó đã phải...

Cô sững người khi dừng bước trên chiếu nghỉ cầu thang tầng hai. Trong tâm trí, Sierra nhìn thấy, hay cảm thấy, một loạt những chuyển động, một cái bóng vụt lướt qua ngay trước khi cô có thể nhìn thấy. Ngoài những người bạn của cô và Juan, chỉ có một người khác biết cô sẽ tới đảo Coney.

Sierra vừa lơ đãng bước đi vừa theo đuổi những suy nghĩ.

” Chú Neville !”

Ba đỡ đầu của Sierra hạ tách cà phê xuống khỏi miệng và nở nụ cười. ” Sierra, chú vẫn nghĩ là con sẽ tới, con gái.”

” Chú Neville, chú có thể làm người ba đỡ đầu thật ngẫu sẽ cho đứa con gái nuôi một thỉnh cầu nho nhỏ mà không thắc mắc quá nhiều không ?”

” Hiển nhiên và kì cục là tên đệm của chú đó.”

” Chú có phiền khi cho cháu đi nhờ lên phố không ?”

Nụ cười của chú Neville rạng rỡ hơn nữa. ” Con biết chú thích phiêu lưu mà.”

Chương 35

Ý nghĩ đó có lí đến rợn người. Tại sao Nydia lại tỏ ra thiện chí đến như thế ? Sierra chỉ là một đứa nhóc mà cô ta tình cờ gặp mặt; tại sao một thủ thư của trường Đại học Columbia danh tiếng lại lãng phí thời gian để tìm kiếm cho cô những tài liệu về một nhà nhân chủng học đã biến mất chứ ? Cô ta thậm chí còn yêu cầu được cập nhật thông tin khi gặp Sierra ở thư viện. Nydia hẳn đã gặp Wick ở Columbia, hoặc có thể tới đó để kiếm tìm hân.

Sierra đã hí hửng đưa mọi thông tin về diễn biến sự việc cho cô ta suốt từ đó tới giờ. Cô rùng mình. Cô đã rất vui vì tìm được ai đó đồng cảm với mình trong khuôn viên trường đại học kém thân thiện ấy, mà ngờ đâu đó lại chính là cái bẫy đã được sắp đặt sẵn để cho cô bước vào. Nydia hẳn đang giữ Robbie ở thư viện cùng mình - cô ta có thể dễ dàng giấu cậu ấy giữa một mê cung những giá sách. Đã vậy thì, mình sẽ vạch mặt cô ả, không bằng cách này thì bằng cách khác, Sierra nghĩ, hạ cửa sổ xuống và để không khí buổi tối mát mẻ phủ vào mặt.

” Chú hút thuốc làm phiền con hả ?” , chú Neville hỏi.

” Không ạ, con chỉ cần chút không khí trong lành. Con đang... suy nghĩ.”

” Con biết không, nếu con muốn nói về chuyện đó thì chú khá có uy tín trong việc giữ bí mật đấy.”

” Giá mà con có thể kể cho chú nghe, chú Neville. Thật đấy.” Cô lắc đầu. Một khi bị ai đó ta tin tưởng phản bội thì ta sẽ nghi ngờ tất cả mọi người khác.” Chú đã bao giờ bị phản bội chưa ?”

Neville bật cười. ” Ồ, rất nhiều lần là đằng khác. Và chuyện đó chưa bao giờ dễ chịu cả.”

” Chú sẽ làm gì khi bị phản bội ạ ?”

” Chính thức ấy hả ?” Chú bẻ tay lái qua làn đường bên phải để vượt mặt một chiếc Jeep chạy chậm rề trên đường. ” Hôm nay không phải sáng Chủ nhật và đây không phải đường làng, đồ ngu !” Chú cười vang và gạt tàn thuốc. ” Chú thì, tùy vào vài thứ nã, nhưng thường thì chú sẽ cắt đứt quan hệ với bên phản bội và tiếp tục sống thôi. Một khi tất cả những hậu quả được sửa chữa lại rồi thì coi như xong.” Chú vít ga khi đi vào làn đường cao tốc, và lướt về phía trước.

” Vâng” , Sierra nói. ” Cháu cần phải tìm hiểu về vụ kiểm soát hậu quả đó.”

Neville lầm bầm đồng ý.

” Chú lái nhanh hơn được không ạ ?”

” Tất nhiên là có, Sierra, chú tưởng con sẽ không bao giờ yêu cầu cơ.”

Bảo vệ gác đêm, một gã người Aa-len già nua với cây gậy gỗ, đang nhìn chăm chăm vào cái khay đựng thuốc chia đều cho bảy ngày. Sierra giơ chiếc thẻ sinh viên mà Nydia đã đưa cho cô và gã ta chỉ liếc qua nó một chút. ” Làm việc khuya à ?” , gã lầm bầm mà chẳng hề rời mắt khỏi mớ thuốc.

” Kiểu vậy ạ. Có ai đang ở trong đó không ạ ?”

” Một hai người” , gã bảo vệ nói. Sierra dẫn bước vào. ” Và một quý cô luôn ở trong tầng hầm, tất nhiên rồi.”

” Nydia ?”

” Ờ, hờ, chính cô à đấy. Một cô nàng người Tây Ban Nha giống như cô.”

” Cô ấy có đi cùng ai không ạ ? Một cậu nhóc tóc dài chẳng hạn ?”

Gã bảo vệ già nheo mắt nhìn Sierra. Mắt trái của gã dường như bị đục thủy tinh thể. ” Cô tò mò quá đấy, cô bé.”

” Bỏ qua đi ạ” , Sierra nói, vội vã đi tới.

Cô không có kế hoạch nào cả. Giờ không phải là thời điểm tốt để nghĩ về chuyện đó, cô tự nhủ khi đang bước nhanh xuống những bậc cầu thang vô tận dẫn tới chỗ người rất có thể là một phù thủy sử dụng linh hồn. Nhưng ý nghĩ vẫn không suy suyễn: không có kế hoạch nào cả. Cô chỉ đơn

thuần là tìm được câu trả lời và cứ thế lao vào bất kì rắc rối nào đang chờ ở đó. Cô phải làm tốt hơn thế này trong tương lai, nếu sống sót được. Nếu Robbie ở đâu đó dưới này, mà chắc chắn thế, và nếu cô có thể tìm thấy cậu trước khi Nydia tìm thấy cô thì may ra họ có cơ hội sống sót. May ra. Nhưng cũng có thể là Nydia chẳng hề giúp đỡ gì Wick cả.

Sierra chạm tới một cánh cửa kim loại dày dẫn vào trong thư kho tầng hầm và xoay tay nắm cửa thật khế. Căn phòng tối om chỉ trừ một chút ánh sáng lờ mờ phát ra từ đâu đó rất sâu giữa những giá sách. Cô kiểm tra lại túi quần và nhãn mặt. Cô sẽ phải tập thói quen luôn lang thang theo thứ gì đó để vẽ nếu có ý định trở thành bất kì kiểu Người nặn bóng nào. Một cái bình cứu hỏa nằm phủ bụi trong hốc tường ngay bên phải cánh cửa. Sierra nhắc nó ra và vác lên vai như một khẩu súng phóng tên lửa cầm tay. Trông thật là kì cục, nhưng ít nhất là việc có gì đó nặng nặng trong tay để tự vệ phòng khi có rắc rối vẫn khiến cô yên tâm hơn.

Chuyện này thật ngu ngốc, Sierra nghĩ và cố bước nhẹ hơn khi len vào lối đi giữa hai giá sách. Nhưng tất cả những gì cô có thể tưởng tượng ra là cảnh Robbie bị tra tấn tới chết bởi một con Hồn vong. Cô rùng mình và luồn lách đi phái trước, cố gạt ý nghĩ ấy ra khỏi đầu.

Nydia đang đứng cạnh một chiếc bàn nằm giữa hai giá sách. Những tư liệu về Wick nằm ngổn ngang trước mặt, mặt cúi xuống bàn, quay lưng lại với Sierra, lướt qua từng trang giấy và lẩm nhẩm một mình. Sierra nín thở và vào thế tấn công. Hay tay cô nắm chặt lấy cổ bình cứu hỏa, căng người lên chuẩn bị quật. Chỉ một nhát và mọi chuyện sẽ kết thúc. Ít nhất là cũng kết thúc với Nydia. Sierra vẫn sẽ không biết Robbie ở đâu, còn Wick sẽ vẫn ở đâu đó ngoài kia. Cô ngưng lại.

Nydia quay người lại, mắt tròn xoe. ” Sierra !”

” Tôi... tôi đã biết tất cả...”

” Gì cơ ?”

Sierra nắm chặt lấy cái bình cứu hỏa, đột nhiên hụt hơi. ” Tôi đã biết... chuyện gì đang xảy ra.”

Nydia nhướng một bên lông mày. ” Thế thì cũng có thể giải thích cho tôi không ?”

” Đừng có giả vờ, Nydia ! Tôi biết cô là một Người nặn bóng...”

” Tôi á ? Giả mà được vậy !”

Sierra lắc đầu, ” Không, đừng lại ! Đừng nói nữa. Tôi biết cô đang giúp Wick, do thám cho y...”

” Nào, gượng đã” , Nydia bước tới một bước.

” Đừng lại ! Đừng có tới gần ! Robbie đâu rồi ? Cô và Wick đang giấu cậu ấy ở đâu ?”

Mắt Nydia tròn xoe. ” Cưng đang nói về cái gì vậy ? Cưng nghĩ tôi đang giúp cho Wick sao ? Sierra, không...”

” Tất nhiên là vậy. Điều đó có lí hơn cả. Cô đã theo dõi mọi hành động của tôi, cho gã biết tiếp theo tôi sẽ đi đâu.”

” Sierra, nghe này.” Giọng Nydia kiên định; đôi mắt tối màu của cô ấy không hề rời khỏi mắt của Sierra. ” Tôi không theo dõi cưng. Tôi đang theo dấu của Wick cơ mà.”

Sierra hạ bình cứu hỏa xuống một chút rồi lại giơ nó lên. Đầu óc cô đang quay mòng mòng. ” Đừng dối trá nữa.”

” Đó là sự thật, Nydia bước thêm một bước lại gần.

” Đứng yên đó. Tôi sẽ đập nát sọ cô đấy.” Sierra muốn sụp xuống và khóc. Mọi việc đều xảy ra quá nhanh. ” Cô biết về những Oán hồn. Cô đã bất ngờ khi tôi hỏi cô về chúng, cứ như thế... như thế tôi đã nhìn thấu được cô vậy.”

” Sierra, tôi nghiên cứu thế giới tâm linh, phải, nhưng hơn thế nữa, tôi nghiên cứu các nhà nhân chủng học có nghiên cứu về tâm linh. Đó là một phần khảo cứu của tôi: các nhà nghiên cứu đã tham gia và thay đổi cộng đồng những người hoạt động tâm linh cả theo hướng tích cực và tiêu cực như thế nào.”

Sierra hạ bình cứu hỏa xuống. ” Cô giống như, gì nhỉ, một siêu điệp viên nhân chủng học ?”

Nydia mỉm cười. ” Cưng có thể gọi là vậy cũng được. Tôi đã theo dõi những hành động của Wick được một thời gian rồi. Hẳn thực sự có ý đồ tốt. Hay đã từng như vậy... nhưng tôi không tin tưởng hẳn. Và khi Wick biến mất, tôi bắt đầu điều tra sâu hơn. Đó là lúc tôi phát hiện ra sự tồn tại

của những Oán hồn. Tôi đã nghiên cứu về chúng khoảng vài tháng trở lại đây. Chúng...” , cô lắc đầu, ” Chúng là thứ rất tàn khốc”.

” Nhưng...”

” Sierra, tôi muốn giúp cưng. Hãy tin tôi.”

” Cô biết cách để tìm thấy chúng, phải không ?” , Sierra nói chậm rãi. ” Những Oán hồn ấy. Cô đã nói rằng chúng ở trong nhà thờ nào đó trên phố.”

Mắt của Nydia tròn tròn. ” Đúng, nhưng...”

” Đưa tôi tới đó.”

” Tới chỗ những Oán hồn ư ? Không Sierra, đó không phải là ý hay đâu. Chúng rất khủng khiếp với quyền năng vô cùng lớn và... chúng sẽ giết cưng mất. Giết cả hai chúng ta.”

” Có cách nào khác để tìm được Wick chứ ? Cô có biết hắn ở đâu không ?”

Nydia buồn bã. ” Không, nhưng...”

” Wick đang giữ... Hắn đang bắt giữ một người mà tôi yêu thương. Hắn đang nhắm tới gia đình tôi. Hắn đang... ” Sierra nuốt xuống một cục uất nghẹn ở cổ. ” Hắn đã giết ông Manny - bạn tôi và tàn phá ông ngoại tôi. Hắn gần như đã xoá sổ hết những Người nặn bóng. Tôi phải tìm ra hắn bằng mọi giá. Trong đêm nay. Những Oán hồn đã cho hắn quyền năng, nhưng tôi khá chắc rằng chúng không còn là đồng minh của hắn nữa. Giá mà tôi có thể...”

” Sierra, cưng không thể nói lí với những sinh vật cổ xưa và quyền năng như những Oán hồn đâu. Cưng không thể...”

” Cô nói rằng cô muốn giúp tôi. Rằng cô không phục vụ cho Wick. Nếu cô thực sự như thế, Nydia, vậy thì đây là điều tôi cần. Nếu không được thì cũng ổn thôi. Tôi sẽ tự đi tìm nhà thờ đó một mình.” Cô quay lưng và đi qua xuyên qua những giá sách.

” Gượm đã” , Nydia nói.

Sierra dừng bước.

” Cưng là một Người nặn bóng, phải không ?”

Sierra gật đầu. Cô còn hơn cả thế nữa, nhưng lúc này thì danh hiệu Lucera có vẻ vẫn chưa phù hợp với cô cho lắm; đó vẫn chỉ là một sự thừa

kế kì lạ mà cô chưa hoàn toàn hiểu hết được.

” Cưng biết là thuật nặn bóng không có tác dụng với những Oán hồn chứ ” Những linh hồn của cưng thậm chí còn không thể tới gần chúng, nhất là khi chúng đang ở 'sân nhà' nữa. Tất cả quyền năng của chúng được tập trung ở cái bàn thờ đằng sau nhà thờ đó.”

” Điều này có nghĩa là cô sẽ giúp tôi, đúng không ?”

” Nó có nghĩa là tôi muốn cưng biết mình đang đâm đầu vào cái gì. Cưng sẽ vẫn đi tìm chúng cho dù biết năng lực của mình là vô dụng ư ?”

” Tôi không có lựa chọn nào khác, Nydia. Những Oán hồn sẽ biết Wick ở đâu, làm thế nào để tìm được hắn - và Robbie. Tôi đã tận mắt thấy những người mình yêu thương bị biến thành lũ quái vật ghê tởm rồi. Tôi sẽ không để mất cả Robbie đâu.”

Nydia nhướn mày lên lần nữa. ” Cưng cũng đã nhìn thấy cả những Oán hồn rồi, phải không ?

Sierra mỉm cười. ” Tôi sẽ kể cho cô nghe trên đường đi.”

Họ đi nhanh qua những hành lang ngập sách. ” Nhà thờ đó ở nơi cao nhất của Manhattan” , Nydia nói, ” Cưng có quen bất kì ai có xe hơi và có thể lái nhanh được không ?”

Sierra cười đắc ý. ” Luôn có.”

Chương 36

Chiếc Cadillac Seville của chú Neville dừng lại bên ngoài hàng rào sắt trên một con phố hẻo lánh.

Nydia thở dài thành tiếng ở ghế sau. ” Chúa ơi.”

Sierra bắt gặp ánh mắt của cô ấy trong gương chiếu hậu. ” Cô ổn chứ ?”

” Tôi sẽ ổn.” Cô vỗ vai chú Neville với một bàn tay run rẩy. ” Rất vui được gặp anh. Anh lái xe như một gã điên khùng, hoang dại vậy, và tôi thích điều đó.”

” Rất hân hạnh” , Neville nói.

Họ đang ở nơi cao nhất của Manhattan, không xa dòng sông, trong một góc nhỏ khuất sau đường cao tốc Bờ Tây. Đằng sau rào sắt, một con

đường mòn đất dẫn vào đêm tối. Một sợi xích dày buộc hai cánh cổng lại với nhau.

” Làm sao chúng ta qua được sợi xích đó đây ?” , Sierra nói.

Neville nhếch mép. ” Ồ, chú sẽ xử lí nó.”

” Nhỡ bảo vệ tới thì sao ?”

” Thì chú cũng sẽ xử lí luôn.”

” Sierra” , Nydia nói. ” Tôi thích ba đỡ đầu của cưng rồi đấy. Tiến hành thôi.”

Neville lấy ra một chiếc rìu với cán gỗ dài từ trong thùng xe, và Nydia cùng Sierra quan sát trong lúc chú phá nát sợi xích với năm lần bổ. Cánh cổng mở ra với một tiếng cọt két chói tai. ” Các quý cô” , Neville nói, hơi cúi người, ” Tôi rất muốn tham gia cùng hai người ở dưới đó, nhưng tôi có cảm giác rằng mình sẽ hữu dụng hơn khi đứng gác ở đây. Tôi không giúp được gì với những thứ mà các quý cô chuẩn bị thương lượng cùng.”

” Chú... biết sao ?” , Sierra thắc mắc.

Neville nháy mắt. ” Đừng quên ông ngoại cháu với chú là bạn thân từ ngày xưa.”

” Chú không phải là một Người nặn bóng đấy chứ ?”

” Không. Chú chỉ yểm trợ cho Laz trong vài tình huống xấu thôi. Chú đã thấy đủ để biết được là có chuyện gì khi những rắc rối kiểu đó xảy ra trong thành phố. Nhưng chú thà làm một tay côn đồ của loài người còn hơn, cảm ơn con rất nhiều.”

” Oa” , Sierra nói.

” Ồ, và đây nữa.” Neville trao cây rìu cho cô. ” Cầm lấy”.

” Chú Neville, con thực sự không nghĩ là...”

” Chú biết, nhưng cứ cầm lấy đi. Con không biết trước được là mình sẽ gặp phải cái gì dưới đó đâu, và chú sẽ cảm thấy an tâm hơn nếu con được trang bị vũ khí.”

” Chú sẽ không... ?”

” Đừng có lo cho chú Neville của con.” Chú đáp lời Sierra, hôn gió với Nydia rồi quay trở lại bên kia cánh cổng.

Sierra nhìn Nydia. ” Cô sẵn sàng chưa ?”

” Ba đỡ đầu của cưng đã kết hôn chưa đấy ?”

” Nydia ! Tập trung đi ! Chúng ta sẽ làm chuyện này hay thế nào đây ?”

” Được rồi ! Tôi sẵn sàng.”

Sierra gác cây rìu lên vai và họ bắt đầu đi lên theo con đường mòn tối tăm. ” Kế hoạch của cưng là gì ?” , Nydia hỏi.

” Kế hoạch ư ?”

” Sierra. Cưng yêu cầu tôi giúp cưng liên hệ với một trong những bóng ma suy đồi và quyền năng nhất vũ trụ. Tôi đã mang cưng đến đây, ngay tại hang ổ bản thủ của chúng, bởi vì tôi thích cưng và muốn cưng tiêu diệt Wick vì những gì hắn đã làm với gia đình cưng. Cưng có một kế hoạch chứ, phải không ?”

” Cứ chỉ cho cháu chúng ở đâu” , Sierra nói. ” Cháu sẽ lo phần còn lại.” Cô hi vọng giọng mình nghe tự tin hơn những gì cô thực sự cảm thấy.

Nydia lắc đầu. ” Đi nào.”

Ngay trước mặt họ là một toà tháp cao chát ngất. Tháp chuông vươn mình trong đêm trắng, và Sierra có thể nhìn thấy những cái bóng ma mịn của các bức tượng đầu thú nhô ra ở hai bên.

” Nơi này trước kia là một tu viện” , Nydia nói, ” Có một khoảng thời gian ngắn trong thập niên bảy mươi, nó được xem như bệnh viện tâm thần, rồi thành trại cai nghiện nữa. Giờ thì nó bị bỏ hoang. Tối đoán là thành phố không biết phải làm gì với khu đất này.”

” Quyến rũ thật.”

” Tất cả các khảo cứu của tôi đều chỉ về nơi này, nó được coi như là hang ổ của những Oán hồn và là trung tâm của mọi quyền năng.”

Họ đã lên tới đỉnh đồi. Những bức tranh graffiti phủ đầy cánh cửa gỗ trau chuốt của tu viện cũ. Những bức tượng ở mỗi bên cửa đều bị rạch mặt và chặt tay. Một núi rác rưởi trải dọc theo lối đi.

” Đi thôi” , Nydia nói. ” Tôi nghĩ sân nhà thờ chỉ ở đâu đó phía sau thôi.”

Họ đi theo một lối mòn nhỏ hơn vòng qua bên hông nhà nguyện, lướt qua loạt xác xe máy cháy rụi.

” Làm thế nào mà cô có thể nghiên cứu một thứ như vậy ?”, Sierra hỏi. ” Nơi một băng nhóm vong hồn cổ đại tụ tập, hội họp ấy.”

” Đa số dữ liệu về nó là những câu chuyện dã sử truyền miệng mà phần lớn học giả đều bỏ qua. Liên kết những sự tích thành thị, lời đồn từ khắp nơi và các tài liệu lịch sử. Một tin đồn về ma ám ở đây, một mớ thông tin vụn vặt về một gia đình thời xưa bị quyền rủa ở kia. Những thứ kiểu vậy.”

” Nghe có vẻ thú...”

Sierra dừng bước. Trước mặt, lối mòn dẫn tới một bức tường đá thấp. Đằng sau nó, những cây liễu oằn mình toạ lạc như những vị thần than khóc trong sân nhà thờ bé xíu. Ánh sáng vàng đổ ra từ một vòng tròn những cây thông ở một góc xa. ” Oa” , cô nói.

Nydia chớp mắt. ” Tôi không nghĩ là... Tôi... Oa.”

Vầng hào quang vàng chiếu sáng rìa những cây liễu và một bức tượng thiên thần bị chặt đầu. Chúng đổ những cái bóng dài run rẩy vươn về phía Sierra và Nydia. Một thoáng ngỡ ngàng trôi qua.

” Cưng sẵn sàng chưa ?” , Nydia hỏi nhỏ.

Sierra gật đầu.

” Vậy thì tiến hành thôi.”

” Không” , Sierra nói. ” Cháu phải ... cháu phải giải quyết việc này một mình.”

” Sierra...”

” Cháu biết. Cháu biết cô nghĩ cháu điên rồ, cháu biết làm thế là tự sát. Cháu hiểu chứ. Nhưng cô phải để cháu làm việc đó theo cách của cháu, Nydia. Cô đã đưa cháu tới tận đây, cháu rất biết ơn, hãy tin là thế. Nhưng cháu thậm chí còn chẳng có chút thân thích gì với cô. Cháu không thể để cô bị giết cùng được.”

Nydia lắc đầu. ” Tôi không thích chuyện này, Sierra. Tôi vẫn biết họ vẫn luôn nói những thứ nhảm nhí như vậy trong phim và chúng luôn hiệu nghiệm, nhưng đây là đời thực. Cưng không thể làm việc này một mình được.”

” Cháu biết ” , Sierra nói. ” Và cháu không cô đơn.” Sierra ôm lấy Nydia, rồi cô quay lưng lại và đi xuống theo lối mòn đất dẫn tới nghĩa trang.

Những cái bóng trời dấy ở quanh cô. Họ toả ra vàng sáng dịu dàng giống như lúc ở đảo Coney khi lướt theo những bước chân dài mạnh bạo của cô. Sierra biết họ sẽ không đi cùng mình cả quãng đường, nhưng sự có mặt của họ trong một quãng ngắn tới sân nhà thờ cũng khiến cô cảm thấy mình được bảo vệ rồi.

Sierra đi bộ qua cánh cổng rêu rã và bước vào trong sân nhà thờ. Những cái bóng ngần ngại rồi cùng vượt qua bức tường đá với cô.

Ba dáng hình cao lớn bọc kín vải liệm phóng tới từ chỗ những cây thông. Sierra cảm thấy sức nóng từ ánh nhìn vàng óng của họ phả lên mặt mình. Trong bụi cây đằng sau họ, có ba bức tượng phụ nữ bằng đá hoa cương đặt bên dưới những tán thông tăm tối, tay chúng giơ lên và chạm vào nhau, với đôi chân dang rộng như thể bị hoá đá trong lúc đang nhảy một khúc nhạc đã thất truyền.

Những cái bóng xếp hàng bên Sierra. Cô hít một hơi sâu, triệt tiêu sự run sợ trong giọng của mình và nói: ” Tôi là Sierra Santiago, một Người nặn bóng.”

Trong một vài giây, tất cả những gì cô nghe thấy là tiếng gió đêm ấm áp vi vút qua rặng liễu. Rồi ba cái bóng lướt tới quanh cô. Những cái bóng dàn ra chống đối, nhưng Sierra vẫy họ trở lại. Những Oán hồn chậm chậm tạo thành một vòng tròn xoay quanh cô, khuôn mặt họ bị che lấp bên dưới những chiếc mũ trùm, những chiếc áo choàng phát sáng của họ phấp phới trong gió nhẹ.

Con bé kia là đứa trẻ đến từ hội huynh đệ bóng tối, đúng không ? , tiếng thì thầm cửa qua tâm trí cô. Nó sắc lẹm và thô ráp.

Phải, nhưng nó đã sẵn sàng chưa ? , một người khác nói.

Suyt, người thứ ba ra hiệu, đây không phải đứa trẻ nào hết, các chị em, đây là Lucera. Con bé này đã chuyển hoá.

Cuối cùng thì... !

Phải, nhưng con bé đã sẵn sàng chưa ?

Sẽ sớm thôi.

” Đủ rồi !” , Sierra hét lên. ” Tôi đến để lấy thông tin, không phải để bị soi mói và bình phẩm như thể mình chẳng hề tồn tại. Hãy nói tôi biết Johanathan Wick ở đâu.”

Những Oán hồn dừng xoay và ba giọng nói đồng thanh. *Hắn đã theo dõi tất cả.*

Sierra đảo mắt ngán ngẩm. ” Thế nghĩa là sao ?”

Hắn đã theo dõi tất cả.

” Tôi không có thời gian để giải câu đố đâu, các vị. Chỉ cần nói cho tôi hắn ở đâu, làm thế nào để tiêu diệt hắn.”

Wick không thể bị hạ gục. Giờ hắn đã quá mạnh.

” Không !” , Sierra nói. ” Tôi không tin các vị.”

Chúng ta không còn quan tâm tới Wick nữa. Hắn đã phụ lòng chúng ta.

” Trong khi đó, hắn sẽ phá huỷ mọi thứ tôi yêu quý.”

Chúng tôi không quan tâm.

Sierra dậm chân. ” Các vị đã giúp hắn được như vậy ! Các vị phải chịu trách nhiệm chứ.”

Giờ bọn ta chỉ quan tâm tới người.

” Cái gì ? Tại sao ?”

Một Oán hồn bước tới trước. *Định mệnh của chúng ta gắn chặt với nhau, Lucera. Quá khứ và tương lai của chúng ta. Chúng ta sẽ sớm trở thành một, như chúng ta đã luôn là thế, Hội chị em Oán hồn sẽ đạt được quyền năng tối cao. Điều đó đã được tiên đoán từ trước, cô bé ạ. Bọn ta làm cho Wick mạnh lên để hắn có thể xâm nhập vào giáo hội của người và tiếp quản vai trò Lucera.*

Hay là Lucero, trong trường hợp là hắn, một Oán hồn khác chêm vào.

Hắn có vẻ xứng với nhiệm vụ đó. Nhưng để hoàn thành được việc đó, hắn phải tìm ra Lucera đương nhiệm lúc bấy giờ, việc mà hắn đã thất bại, như người biết đấy. Bọn ta đã cho hắn một năm, thời hạn đã hết. Thay vì tìm được Lucera, hắn lại say sưa với ma thuật ràng buộc. Cái tôi của

hắn bị tổn thương vì những Người nặn bóng không chấp nhận hắn là thủ lĩnh, hắn giận dữ và bắt đầu huy diệt họ để cứu vãn di sản của chính họ. Và hắn vẫn thất bại.

Một Oán hồn khác bước tới gần Sierra hơn. Cô lùi lại một bước.

Người, mặt khác, lại tìm thấy Lucera, và chúng ta có thể thấy là bà ta đã chuyển giao quyền năng cho người, cô bé. Giờ người là Lucera, Lucera là người. Lucera và những Oán hồn được sinh ra để hợp làm một. Bà ngoại của người thuộc về một thế hệ cổ hủ, không phóng khoáng như người, Sierra Santiago.

” Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra” , Sierra nói.

Bọn ta chỉ đơn thuần là đang yêu cầu người...

” Không” , Sierra nói. ” Tôi sẽ không bao giờ trở thành một trong số mấy vị. Nếu mấy vị không giúp tôi, hãy lùi lại và tôi sẽ...”

Oán hồn cất lời đầu tiên bất thành linh lao tới. Sierra nhảy lùi lại. *Kẻ ngu dại này, người nghĩ mình là ai mà dám chỉ trích những chị em Oán hồn với âm vực như vậy ? Giọng nói chát chúa của Oán hồn cửa qua như một con dao rì sét.*

Lùi lại, Septima ! Một giọng khác rú lên. Đừng chạm vào nó. Đứa trẻ này đã bị ô uế.

” Ô uế ? Các vị là cái quái gì - có phải đó là lí do các vị gửi kẻ khác tới để làm những việc bẩn thỉu thay cho mình không ? Các vị không chạm vào người thường chúng tôi ?”

Người không trong sạch, cả ba giọng nói thì thầm cùng nhau. Giống như bà ngoại người. Bọn ta nghĩ nếu người tự nguyện nghe lời, làm trong sạch bản thân, thì một ngày nào đó người có thể trở thành một trong số chúng ta.

Sierra lắc đầu. ” Không bao giờ.”

Và đổi lại, bọn ta sẽ cho người thông tin mà người muốn.

” Các vị gửi một kẻ điên đến phá hủy gia đình, bạn bè tôi, và rồi yêu cầu tôi phải tham gia cái câu lạc bộ ngu độn của mình hoặc sẽ không nói cho tôi biết Wick ở đâu ?”

Những Oán hồn đứng hoàn toàn im lặng, nhìn cô chăm chăm.

” Cút xuống địa ngục đi” , Sierra nói. ” Tôi sẽ tự đi tìm Wick.” Cô quay đi và lao ra khỏi sân nhà thờ, những cái bóng tụ họp lại quanh cô.

” Xảy ra chuyện gì vậy ?” , Nydia hỏi.

” Họ bảo hăn đã theo dõi tất cả,” Sierra nói. ” Đó là tất cả những gì họ chịu tiết lộ.”

” Vậy là hăn có máy quay phim gì vào cứng hả ? Hăn có ngoại gián, gì chứ ?”

Sierra lắc đầu. ” Cháu không biết. Nhưng cháu chịu đủ mấy thứ này rồi. Đưa cháu cái rìu.”

” Gì cơ ? Sierra, cứng không thể...”

Sierra lấy cây rìu từ tay Nydia và đi trở lại lối mòn vào trong sân nhà thờ. Những cái bóng sad xuống với cô và lập đội hình khi đi qua cổng.

Người đã quay lại, Lucera bé nhỏ ! , những Oán hồn nói.

Sierra lao thẳng vào giữa bọn họ, đặc ý khi họ tách ra tránh đường cho cô.

Người đang đi đâu đấy, Lucera bé nhỏ ?

Cô chạy thẳng một mạch đến lùm thông.

Lucera bé nhỏ ! Những Oán hồn rú lên. Không được đi vào đó !

” Không giải đố gì nữa !” , Sierra hét vang. Cô vung rìu một vòng rộng và chém vào bức tượng người phụ nữ đang nhảy múa đầu tiên. Nó va vào đá cẩm thạch và để lại một vết nứt lớn, vạt mất một góc không nhỏ phần áo choàng cuộn xoắn của bức tượng.

Lucera ! Những Oán hồn cuộn xoáy xung quanh cô. Dừng chuyện này lại !

Ả điên rồi !

Đừng có làm hoen ố những Nữ Vong Chúa bằng vật dơ bẩn đó !

” Wick ở đâu ?” Cô vung rìu lần nữa, chặt đi một khúc gỗ trên bàn tay của bức tượng bên cạnh.

Dừng lại !

” Không” - Sierra giơ rìu quá đầu - ” đố” - cô trực tiếp giáng nó xuống bàn chân của bức tượng thứ ba, đập nát nó - ” nữa !”.

Tòa tháp! Những Oán hồn đồng thanh hét lên. Tòa tháp bên trên bãi rác mà lũ bạn người cư ngụ trong đó. Tay giáo sư tham lam đã xây lãnh địa trong Tòa tháp đó.

Sierra hạ rìu xuống. Đúng là Wick đã theo dõi tất cả. Chờ đợi thời cơ. Nghe ngóng. Cô rùng mình.

Wick đã mang một Người nặn bóng trẻ tuổi về đó, ở đó hẳn sẽ tạo ra một đội quân hỗn vong. Bởi vì hẳn là một người quan sát, nhưng chính những sáng tạo của hẳn lại bị khước từ. Hơn nữa là, việc sử dụng những cái xác đã bộc lộ vấn đề, như người đã thấy. Cơ thể con người đang phân hủy không thể duy trì quyền năng của linh hồn lâu được. Người thật là mong manh, dựa con của máu và xương ạ. Thằng bé nặn bóng đó sẽ cung cấp bản thể cho đội quân hỗn vong bằng những bức vẽ của mình.

Sierra quay lưng và đi ra khỏi sân nhà thờ.

Những người sẽ bị tiêu diệt ở đó, Lucera bé nhỏ. Một Oán hồn bay theo cô trong khi hai vị còn lại chăm sóc cho đèn thờ bị hư hại của mình. Người đã được cảnh báo. Tay giáo sư tham lam đó sẽ không bị lật đổ. Và đội quân của hẳn sẽ không bị ngăn cản. Gia đình người sẽ bị phá hủy. Và dù cho người còn sống, Sierra Santiago, người trị vì của những Người nặn bóng, những gì người đã làm ở đây đêm nay sẽ không bị quên lãng đâu.

Sierra đột nhiên vung rìu một vòng và chém vào Oán hồn. Cú chém đi trượt mục tiêu, vút lên tiếng xé gió. ” Đó là điều tôi đã nghĩ” , Sierra nói. ” Giờ thì biến đi. Tôi đã lấy được những gì mình cần từ các vị.”

Chương 37

” Là nó đấy” , Sierra rùng mình khi cô nhìn lên Tòa tháp. Nó khiến cô lạnh gáy khi nghĩ rằng Wick đã ở đó suốt thời gian qua, và giờ có thể hẳn cũng đang ở đó, theo dõi từng bước đi của cô. Neville đã thả cô và Nydia xuống và phóng về nhà Sierra, với lời hứa sẽ giữ tất cả mọi người an toàn ở trong nhà. Đâu đó xa xa, còi cảnh sát hú lên trong đêm. Một con mèo đi lạc chạy ra từ chỗ cái túi rác bị xé toạc, con đường không một bóng người.

Những tấm bạt xây dựng màu xanh đập phần phật giận dữ lên gờ tường bê tông của nó. Tất cả cửa sổ ở tầng trệt đều bị đóng kín mít, nhưng vài ánh đèn vẫn chớp nháy trên những ô cửa sổ ở tầng cao nhất. Robbie hẳn phải ở đâu đó trên kia. Cậu ta phải ở đó.

” Vậy chúng ta sẽ...” , Nydia bắt đầu trước.

” Lên đó và quất vài tên...”

” Sierra...”

” Suyt !”

Sierra gần như giật bắn vì sợ. ” Cái quái... ?”

” Là Bennie đây !” , cô bọ bước ra khỏi bóng tối, theo sau là Juan và Tee.

” Mọi người !” , Sierra gần như reo lên. ” Mọi người đang làm gì ở đây ? Mọi người không thể...”

” Sierra” , Bennie nói. ” Chúng tớ có nhận được tin nhắn của cậu.”

” Nhưng đó là để cảnh báo các cậu tránh xa Tòa tháp ra, chứ không phải...”

” Đừng có ngu ngốc. Cậu muốn chết một mình à ? Bạn bè không thể yên thế đâu.”

” Nhưng tớ không thể, tớ không biết chuyện gì sẽ xảy ra ở trong đó. Tớ không muốn mọi người bị liên lụy.”

” Hơi quá muộn để nói chuyện đó rồi.” , Tee nói, mỉm cười. ” Dù sao thì, chúng tớ có mang theo vũ khí.” Cô bạn cầm lên một cái xẻng làm vườn nặng và đưa cho Sierra một cây gậy bóng chày. ” Quý cô gợi cảm này là ai thế ?”

” Ai cơ ? À...” , Sierra nhận ra Nydia vẫn đang đứng bên cạnh cô. ” Đây là Nydia Ochoa, mọi người. Cô ấy là thủ thư ở Columbia và là người đã giúp tớ suốt về mấy chuyện này. Cô ấy là người tốt.”

” Chào các cưng.” Nydia vẫy tay và gượng cười.

Juan dùng đầu gối bẻ đôi cán chổi mà anh mang theo và đưa một nửa cho Nydia. ” Của cô đây.”

” Ừ, cảm ơn nhé” , Nydia nói.

Tee đâm vào vai Juan. ” Bỏ tay ta, anh chàng thấp bé. Cô ấy là của tôi.”

” Của em cả đấy” , Juan giả vờ giận dỗi.

” Nghe này” , Nydia nói với cả nhóm. ” Tôi biết tình thế hiện rất tệ, nhưng các em có chắc là muốn lên đó không ? Hay là chúng ta tập hợp thêm lực lượng và xông vào đó ngày hôm sau ?”

Tee, Bennie và Juan quay lại nhìn Sierra. Cô nhìn lên Tòa tháp. Nếu Wick thực sự đang nhồi Hồn vong vào các bức vẽ của Robbie như lời những Oán hồn nói, chắc chắn hẳn sẽ cử chúng tìm đến Sierra và gia đình cô trước. Chẳng có ngày mai nào để trông đợi đâu.

Cô bắt đầu bước tới Tòa tháp.

” Cưng thậm chí không muốn chờ dù chỉ một ngày thôi sao ?” , Nydia gọi. ” Để tìm hiểu quyền năng của mình thêm chút nữa chẳng hạn ?”

Sierra nhìn lại. Tee, Bennie và Juan đều đang băng qua đường tới chỗ cô, mỗi người đều mang theo thứ gì đó nặng nề và vẻ mặt khó nhọc nhất. Nydia nhìn quanh quất rồi cũng đi theo sau họ. Tay của Sierra không ngừng run rẩy, tâm trí cô không ngừng tưởng tượng về những cái chết thê thảm nhất. Nhưng cô có bạn bè ở bên mình. Ít nhất cô sẽ không chết đơn độc, và cũng sẽ không sống thêm một ngày nếu phải bỏ rơi người con trai duy nhất mà mình từng thực sự quan tâm dưới phán quyết của một gã khùng.

Sierra quay lại hướng Tòa tháp, đặt tay cô lên cánh cửa chính mới tinh, và đẩy nó ra.

Không thể dễ dàng vậy được, cô nghĩ, ngay trước khi tất cả đèn trong tòa tháp chợt tắt ngóm.

” Thật may là chúng ta đã mang theo đèn pin” , Juan vui vẻ nói khi họ đã vào bên trong.

” Tôi không thích chuyện này chút nào” , Nydia lẩm bẩm.

Họ đi vào thêm vài bước, những luồng sáng từ đèn pin rọi qua lối vào rộng mênh mông, và rồi tự nhiên, những bóng đèn trên trần lại bật sáng.

” Thấy không ?” , Juan nói. ” Cũng không tệ lắm mà.”

Sierra không cảm thấy thuyết phục. Họ đứng trong một tiền sảnh bê tông khổng lồ. Bạt nhựa chằng khắp các giàn giáo. Những ống nhựa đan chằng chịt trên trần cao, trườn bò qua những cục keo dán tường nhớp nháp như thịt người. Không khí ám mùi sơn và mùn cưa.

Nhưng còn có gì đó nữa. Có sự nặng nề treo lơ lửng xung quanh họ, một cảm giác tĩnh lặng đến khó chịu đang bao bọc lấy phổi của Sierra mỗi khi cô hít vào. Không có những cái bóng đang chờ họ. " Anh không thấy bất kì linh hồn nào à ?" , cô thì thầm với Juan.

Anh lắc đầu. " Chỉ có sự rùng rợn chất ngất bị bỏ hoang thôi. Không có hồn ma. Chưa thấy."

Nydia bước lên cạnh họ. " Cưng có kế hoạch rồi phải không, Sierra ?"

" Cháu đang nghĩ rằng chúng ta có thể tách..."

" Chúng ta sẽ không tách nhóm đâu" , Bennie hét thầm.

Những bóng đèn trần lại chột tắt. Ai đó nói " Khón thật" , những ánh đèn pin lại bật lên.

Sierra thở dài. " Nếu chúng ta đi theo những nhóm nhỏ hơn, tớ nghĩ chúng ta có thể..."

" Không !" , Bennie nói, " Hãy nghĩ ra kế hoạch tốt hơn đi. Nếu chúng ta chia rẽ và chúng tấn công một nhóm thì làm sao những nhóm khác biết được ? Và chúng ta thậm chí còn không biết mình đang đối mặt với cái gì."

" Coi này" , Juan nói, " Bennie có lý đấy, nhưng..."

Những bóng đèn lại sáng. Mọi người rên rĩ và cất đèn pin đi.

" Mọi người nghe thấy tiếng động đó chứ ?" , Juan nói.

Sierra đập vào tay anh trai mình. " Juan, giờ không phải lúc đùa đâu."

Juan xiù mặt. " Anh có đùa đâu."

" Tớ nghe thấy gì đó" , Tee nói. " Nhưng mọi người cứ nói nên tớ không thể nhận ra được đó là gì."

" Như một tiếng hét bị bịt lại ?" , Nydia nói.

” Ghê quá” , Bennie rên rĩ. ” Dừng lại đi, mọi người, nghe rùng rợn quá.”

Juan thở dài. ” Có thể lắm.”

” Đi nào” , Sierra nói, đi tới bức tường phía xa. ” Tớ nghĩ có một cầu thang ở phía đó.”

Họ len lỏi tới chỗ cầu thang sắt lộ thiên, chỉ dừng lại một lần khi Juan vô tình đá phải một cái xẻng cạo sơn trên sàn. Anh nhún vai khi bốn cặp mắt nhìn mình chăm chăm.

Không khí dường như căng thẳng nặng nề hơn khi họ đến càng gần cầu thang. Sierra cảm thấy trong lúc sự nặng nề đó khiến cô ngạt thở thì sức ép của nó như đang nuốt chửng từng tế bào của mình. Cô dụi mắt, cố hít một hơi dài nhưng lại bị ho, rồi bắt đầu leo lên tầng hai. Bước chân cô phát ra những tiếng lanh canh trên mỗi bậc thang, và ngay sau đó là những tiếng bước chân của bạn cô đáp lại.

” Âm thanh đó ở gần rồi” , Juan nói khi họ đi được nửa đường lên.

Sierra nắm chặt tay vào cây chày kim loại và đi lên vài bậc cuối để tới tầng hai. Phần lớn cửa sổ đều không lắp kính, điều đó cho phép những làn gió đêm mát mẻ lùa qua căn phòng. Những tấm bạt nhựa bị tốc lên rồi lại rớt xuống sàn nhà bụi bặm, tạo ra những tiếng động khó nghe. Juan đi sát phía sau cô.

Cái xác sống đầu tiên đứng im lìm hoàn toàn, một phần bị che đi bởi tấm bạt. Sierra nín thở, giơ chày lên và chờ đợi. Cái xác sống không hề di chuyển. Cô cố nhìn kĩ mặt nó, xem có thể nhận ra đó là ai trong tấm ảnh những Người nặn bóng không, nhưng không gian quá tối. Sierra nghe thấy bạn cô chạm tới chiếu nghỉ và sững người khi nhìn thấy nó. Một di chuyển nhỏ xíu vụt qua tầm nhìn và cô vung chày lên để thấy một cái xác sống nữa đứng lên sau một tấm bạt khác cách đó vài bước. Bên cạnh nó, một cái xác sống khác đang vươn dậy.

Juan run rẩy bên cạnh cô. Cô có thể cảm thấy sự tức giận và kinh hãi chùng chất lên trong anh một cách rõ ràng như đang nhìn chính mình vậy. anh hét lên và chạy tới trước, vung cây cán chổi đúng lúc ba cái xác sống lao về phía họ. Tee đứng bên Sierra trong một thoáng, thở gấp như sợ

hãi, rồi cũng theo chân Juan. Sierra nắm chặt chiếc gậy bóng chày và bước về phía một xác sống đang ập tới. Cô lấy đà và vung cây gậy vào sườn cái xác sống. Nó tóm lấy cây gậy và giật mạnh lại, khiến cô mất thăng bằng. Sierra thét vang, nắm chắc cây gậy hơn cho dù cô đang ngã nhào, vì cô lơ mơ nhận thức được rằng giữ được vũ khí là hi vọng duy nhất để sống sót. Cô giăng cây gậy bóng chày ra khỏi tay của con quái vật, trụ một chân về sau và vung chày mạnh đến nỗi khi đi hết biên độ, nó còn bật trở lại cô.

Có thứ gì đó cứng bị nứt ra và phản lực dội lại dọc theo thân chày tới cánh tay cô. Trong một giây kinh hoàng, Sierra không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô nghe bản mình la hét, những tiếng ầm ỉ vang lên xung quanh. Bụi và những hạt vụn màu xám nổ tung ra, bắn lên trần nhà như trong một đoạn phim quay chậm, có gì đó đập vào mặt cô. Sierra lùi lại và thấy cái xác sống gục xuống và đổ sập một đống. Mặt của hắn bị đập nát, một mảng thịt khô bị giật ra hoàn toàn khỏi vùng mắt trái.

Sierra phui phần thịt khô của cái xác chết ra khỏi mặt mình. Cô tự trấn an bản thân và quay về phía bạn bè mình ngay lúc một cái xác sống khác lao tới. Đó là Bellamy Grey, hoặc đã từng là ông ta - một trong những Người nặn bóng mới bị bôi đen mặt trong tấm ảnh. Nó tiếp cận Sierra quá nhanh để cô có thể kịp vung chày lên, nên cô lao mình thẳng vào đường chạy của nó.

Những cú đâm lạnh ngắt của cái xác sống đập dồn dập vào lưng cô khi cả hai cùng đổ xuống đất. Tất cả trở nên nóng bỏng và hỗn loạn trong một giây; Sierra cảm thấy những cú đánh đau đớn giáng vào mặt cô và chút nữa đã bất tỉnh. Tee đang gào thét gì đó vào tai cô. Cái xác sống vặn vẹo ở bên dưới, nó gồng người lên và đẩy Sierra xuống, rồi dè lên trên, bàn tay chết chóc của nó tóm được cổ tay cô, giữ chặt cô xuống đất trong khi trọng lượng của nó ép hết không khí ra khỏi phổi cô. Một cơn hoảng loạn qua khí quản của Sierra và tiếp quản những suy nghĩ của cô. Thế là hết. Họ đã thử và thất bại. Sierra vũng vãi, những mỗi hơi thở lại mang thêm sự nặng nề vào trong cơ thể, kéo cô chìm sâu vào sự lãng quên nhanh chóng. Hết rồi.

Chưa hết. Những bàn tay trườn quanh cái xác sống - những bàn tay màu nâu. Tay của Tee. Sierra hít lấy không khí. Con quái vật cố vùng vẫy để Tee buông ra, nhưng cô bạn không hề nao núng. Rồi những bàn tay khác xuất hiện : tay của Bennie và Nydia, Sierra nghĩ vậy. Cổ tay đột nhiên được tự do, cô chọc ngón tay vào hai hốc mắt của cái xác sống và ấn mạnh. Có một linh hồn ở trong đó - một linh hồn tội nghiệp bị nô lệ hóa mà Wick đã triệu hồi với mục đích duy nhất là làm hại Sierra. Khuôn mặt người chết đang nhìn cô một cách trống rỗng này không phải con người. Nó là một cái gì đó khác. Cô ấn mạnh hơn và cảm thấy da thịt thô ráp khô khốc bên dưới ngón tay, con mắt nát bét, biến thành hư không.

Rồi nó bị đẩy ra. Sierra ngồi dậy, chớp lấy từng ngụm không khí. Cách cô vài bước chân, cái xác sống loạng choạng lùi lại, quơ quơ hai cánh tay dài. Nydia bước lên phía trước, vung mạnh cây xẻng đập vào ngực nó, tạo thành một tiếng nổ nặng nề. Con quái vật ngã ngửa, trượt trên tay vịn cầu thang và tiếp đất sau vài giây với một tiếng giập nát ghê tởm. Nydia thận trọng ngó xuống tầng trệt và dùng tay ra hiệu “đã xong việc” cho những người còn lại.

Sierra đứng dậy, phủi những thứ ghê tởm khỏi người rồi bước tập tễnh tới chỗ Tee và Bennie. “Juan đâu ?”

Bennie hất đầu về phía một tấm bạt nhựa. Sierra vội chạy tới đó, cố gắng bỏ qua âm thanh ghê tởm đến từ phía bên kia. Juan đứng trên một cái xác sống rúm ró. Anh đang thở hổn hển, mồ hôi đổ xuống thành giọt. một vết bầm tím sừng lên dọc má phải của anh.

“Juan.”

Anh nhắm mắt lại, và nước mắt tuôn ra từ khóe mắt.

“Chuyện gì thế, anh ?”

“Anh biết ông ấy” , Juan thì thầm. “Tên ông ấy là Arturo. Đó là... Anh đã từng gặp ông ấy khi còn bé.”

Sierra đặt bàn tay lên bờ vai run rẩy của Juan. “Đó không còn là ông ấy nữa đâu, Juan. Đó là một thứ khác. Và nó đã chết.”

Anh hạ cây gậy xuống và quay khuôn mặt vương đầy nước mắt nhìn Sierra. “Anh đã phá hủy ông ấy.”

“Không. Anh đã phá hủy cơ thể của ông ấy. Linh hồn của Arturo đã ra đi từ lâu rồi. Anh biết điều đó mà. Đi nào, Juan.” Cô khoác vai anh. “Chúng ta phải đi tiếp.”

Juan gật đầu và để cho Sierra dìu mình về phía những người còn lại.

“Mọi người vẫn ổn chứ?” , Nydia hỏi khi Sierra và Juan nhập hội.

“Trầy xước và bầm dập thôi” , Tee nói. “Chưa gãy cái xương nào.”

Bennie gật đầu, “Mình cũng vậy”. Nhưng mắt cô hoảng sợ và rưng rưng nước mắt.

“Quá muộn để quay lại rồi” , Nydia nói. “Tôi nghi ngờ là mọi chuyện sẽ không dễ dàng hơn vừa rồi đâu.”

Bennie lắc đầu. “Không còn đường lùi rồi. Cậu ổn chứ, Sierra?”

“Đau chết đi được, nhưng ổn.”

“Anh cũng ổn” , Juan nói trước khi ai kịp hỏi.

“Trên đó còn bọn này không nhỉ?” , Bennie hỏi.

“Tôi không nghi ngờ chuyện đó đâu” , Nydia nói.

Nhưng xác sống không phải là thứ khiến Sierra lo lắng.

Chương 38

Họ đi tiếp trong im lặng. Có một lần Juan dừng cả nhóm lại, lo ngại nhìn một lượt khắp tầng lầu trống không, rồi mới miễn cưỡng đi tiếp. Sierra cảm giác như tim mình đã chạy xộc lên đầu để tiếng tim thành thịch có thể truyền tới thẳng màng nhĩ. Mỗi hình bóng di chuyển, mỗi âm thanh nhỏ nhất cũng có thể khiến đầu óc của Sierra quay cuồng với những ám ảnh rùng rợn. Cô chật vật để có thể giữ mình tập trung và tiếp tục đi lên, nhưng gánh nặng khủng khiếp về mọi thứ đã xảy ra trong tuần vẫn cứ kéo cô xuống.

Sierra cảm thấy một loạt những di chuyển vừa trào ra từ đâu đó khá gần. Không khí đột nhiên đông đặc lại xung quanh cô. Đó là một sự tụ họp : tựa như con sóng hung dữ đang cuộn lên trước khi đổ ập xuống và vỡ tan.

“Có gì đó...” , cô nói trong lúc họ đang len lỏi đi lên cầu thang. “... chuyện gì đó... đang xảy ra”. Mọi người cứng đờ lại. “Tôi không biết... là

cái gì.” Mặt cô nhăn lại vì tập trung. Cô chậm chậm quay mặt sang hai bên, mắt nhắm lại. “Mọi người cũng cảm thấy chứ ?”

Juan gật đầu. “Anh không thể diễn tả được nó. Anh chưa từng cảm thấy thứ gì như thế.”

“Có gì đó đang tới à ?” , Bennie hỏi.

“Ừ. Nhưng không phải tới kiểm chúng ta” , Sierra nói. “Chỉ là tới đây thôi. Rất rất nhiều.”

“Hàng trăm” , Juan nói. “Có thể là hàng ngàn.”

“Có phải thứ gì đó trắng trắng và tưởng như bụi không ?” , Tee nói từ đỉnh cầu thang. “Bởi vì có gì đó đang di chuyển lên đây, và tớ chỉ nhìn thấy loáng thoáng thế thôi.”

Sierra chạy nhanh lên nốt mấy bậc thang còn lại và nhìn lên tầng ba. “Đâu ?”

“Nó bò dưới bức tường đó” , Tee nói, hất đầu về phía cuối phòng.

Cấu trúc của tầng này dài hơn một chút. Những vách ngăn bằng thạch cao mới trát xong một nửa dựng lên giữa những cột kim loại, và dây điện quấn chằng chịt dọc theo những đường ống dán trần. Nhưng không có gì cả, trong tầm nhìn của Sierra, là đang chuyển động cả. “Cậu chắc chứ ?”

Bennie vừa tới cạnh họ, nheo mắt nhìn vào khoảng tối. “Tớ không thấy gì cả.”

“Tớ vừa nói với các cậu đấy” , Tee nói. “Nó to khoảng bằng cỡ một người thật. Nó trườn xuống dưới bức tường ở xa kia và đã biến mất. Một đám bụi màu trắng.”

Bennie với tới cô. “Sierra...”

Bất kể Bennie định nói gì thì những từ ngữ ấy cũng dừng ngay nơi cửa miệng. Một hình dáng màu trắng như bụi trườn qua sàn nhà tới chỗ họ. Nó hơi loang lổ - phần đậm hơn ở một số chỗ và gần như không nhìn thấy được ở chỗ khác - nhưng Sierra nghĩ mình có thể nhận ra một dáng người từ nó.

Ngay trước khi nó tới chỗ họ, hình dáng ấy biến mất hoàn toàn. Và rồi tất cả những gì Sierra nhìn thấy là một màu trắng mờ mờ - đám mây cuồn cuộn tan ra thành một khuôn mặt đang gào thét của *Robbie*. Miệng há

hốc, hai mắt là hai cái hố trống rỗng, bao quanh bởi dòng bụi phấn quay cuồng. Trong một thoáng ghê rợn, bóng ma đó lơ lửng trên không trung, một cái bóng trắng, những ngón tay dài bụi bặm vươn về phía Sierra.

Và rồi nó vồ tới.

Sierra giật lùi lại, đánh tay bừa vào khoảng không. Cô cảm thấy như ai đó vừa gội nước sôi vào mặt mình, như hàng ngàn con dao nhỏ xiu đâm vào cơ thể. Mọi người xung quanh cô gào thét. Và rồi những bàn tay chạm vào cô, khắp người; Sierra cầu nguyện rằng đó chỉ là những bàn tay thân thiện bởi vì cô vẫn chưa thể mở mắt hay suy nghĩ thông suốt được do đau đớn. Có ai đó đánh cô, rồi thêm nhiều người nữa. Họ cọ xát điên cuồng vào mặt và quần áo cô. Sierra cảm thấy họ hạ cô xuống đất, và cô nhận ra là mình đang la hét. Cô đang la hét hết sức có thể.

Những bàn tay cứ tiếp tục chà xát cơ thể cô, và dần dần cảm giác bị đâm nhường chỗ cho cảm giác nhức nhối khắp người. Ừ thì, dù sao cũng không tệ hơn, nhưng cũng có gì đó đáng sợ. Cô hé mở mắt. Tee, Nydia, Bennie và Juan đang nhìn chăm chăm vào cô với vẻ mặt rúm ró vì sợ hãi.

“Chuyện gì... xảy ra vậy?” Mặt cô tê dại như vừa trải qua lần cháy nắng tệ nhất trong đời.

“Thứ đó...” , Bennie nói, nhìn quanh lo lắng.

“Đó là Robbie...” , Sierra thốt thức, kí ức kinh hoàng về khuôn mặt ma quái của cậu bậc trở lại. “Đó là... ghê quá.”

“Ý chừng là sao?” , Nydia nói. Cô chìa tay ra giúp Sierra đứng dậy.

“Ý cháu là là bóng má phấn đó... Nó... Nó có khuôn mặt của Robbie. Cậu ấy đang... Nó đang gào thét. Nó đi đâu rồi?”

“Bọn anh đã phủi bụi phấn khỏi người em, và nó cứ tan biến vào không khí thôi” , Juan nói. “Em ổn chứ?”

Sierra cau mày. “Chắc vậy.” Cô nhìn Juan. “Điều đó liệu có nghĩa là... cậu ấy đã...?”

Anh lắc đầu. “Không hẳn. Nhưng cũng không ổn đâu.”

“Mọi người” , Tee nói. “Chúng đang tới thêm nữa kìa.”

Mọi người xoay lại nhìn xung quanh. Bốn - không, năm bóng ma phấn nữa trườn từ bức tường ở phía xa xuống sàn. Chúng đều trông giống

con đầu tiên : khuôn mặt của Robbie kéo giãn thành một tiếng hét lạng câm.

Nydia quay lại phía cầu thang. “Chạy !”

Sierra áp lưng vào một thùng gỗ và trượt người xuống sàn. Cô đã tới tầng bốn, những bóng ma phấn trắng vẫn theo sát cô. Cô không biết là do sợ hãi hay kiệt sức mà mình gần như không thở nổi. Có tiếng kim loại va vào nhau ở cách cô vài mét về bên trái, và cô nhảy đi.

Một phút tĩnh lặng qua đi trong lúc Sierra chật vật để làm chậm hơi thở cũng như xoa dịu lồng ngực căng tức của mình. Đột nhiên, cô nghe thấy một loạt những tiếng bước chân bắn loạn tuyệt vọng, ai đó hét kên - có phải Bennie không ? Hay là Tee ? Rồi lặng thinh. Hơi thở của Sierra lại nặng nề trở lại, có một bàn tay vô hình đang bóp phổi cô như vắt một quả chanh từ bên trong. *Bình tĩnh lại nào, khốn kiếp !* Cô nhắm mắt lại, chỉ nhìn thấy những con ma bụi phấn lập lòe, và lại mở mắt ra. *Mày thật vô dụng khi hoảng sợ.*

Giá mà cô có thể bình tĩnh được dù chỉ trong một giây và tập trung vào ma thuật nặn bóng. Nó vẫn ở đâu đó, chuyển động bên trong cô, một thứ vũ khí mà cô thậm chí còn chưa hiểu hết. Dù sao thì cô cũng chưa bắt gặp một linh hồn nào kể từ khi bước chân vào Tòa tháp, và dù kĩ năng nặn bóng của cô có giỏi đến thế nào thì cũng vô dụng khi cô không có gì để nặn được cả. Cô ghét việc mọi người đã bị tách ra. Bạn bè cô có thể đều đã chết, hoặc tệ hơn. Tất cả đều là lỗi của cô. Sierra không còn cầm cây gậy bóng chày kim loại nữa, thậm chí nếu cố cầm thì nó có thể làm gì được với một đồng bụi phấn bay lơ lửng đây ?

Có thứ gì đó rơi vỡ trên mặt sàn ở phía bên kia căn phòng. Nếu Sierra hét lên, những bóng ma đó sẽ biết chính xác cô đang ở đâu. Nếu cô ngồi im, chúng cũng sẽ tìm thấy cô. Và chắc chắn là chúng đang tới.

Chưa bao giờ cần trọng đến thế, Sierra nắm lấy một tấm bạt đang vắt qua cái thùng ở bên cạnh và kéo nó trùm xuống người mình. Cô sẽ chạy. Không có lựa chọn nào khác. Cố lên một tầng nữa và lại trốn. Cứ tiếp tục cho tới khi cô tìm được Robbie hoặc...

Cô sẽ đếm lùi về không rồi xuất phát. Tấm bạt dày chẳng đáng kể gì, nhưng ít nhất nó cũng cho Sierra thứ gì đó để chặn đám ma phần nếu chúng vồ được cô.

Bốn. Cô sẽ chạy thẳng đến cầu thang.

Ba. Cô chạy tốt mà. Cô có thể làm được.

Hai. Cố muốn nhịp thở của mình chậm lại, nhưng nó càng lúc càng nhanh hơn.

Một...

Cô chống một tay xuống đất, kéo sát tấm bạt vào ngực mình, và cúi thấp người để chạy xuyên qua căn phòng. Cô không cần phải quay lại để biết những bóng ma đang ở đó; một loạt những chuyển động đột ngột vụt ra trong căn phòng quanh cô.

“Sierra, đi đi ! Chúng đang tới đây !” Đó là Bennie. Sierra suýt thì bật khóc khi biết cô bạn thân nhất của mình vẫn còn sống. Tất nhiên, tiếng hét của Bennie có nghĩa là cô ấy đã bỏ chỗ trốn của mình để đánh lạc hướng lũ bóng ma. Sierra hạ quyết tâm, ép đôi chân mình ngừng cảm thấy vướng víu, và chạy thật nhanh tới cầu thang.

Rồi có gì đó - giác quan tứ sáu chẳng ? Hay là ma thuật nặn bóng tự động phát huy ? - thứ gì đó xúi cô hãy quay lại. Một con ma phần đã ở gần sát cô, cánh tay dài đầy bụi của nó vươn ra. Sierra quăng tấm bạt vào nó mạnh nhất có thể ngay lúc đó con ma vồ vào cô. Tấm bạt chậm lại trong không trung như thể nó đang quấn quanh một hình dáng khổng lồ trong khoảnh khắc, rồi nó rơi xuống, đè bẹp đồng bụi phần.

Sierra đứng sững người, cô không tin nổi vào mắt mình nữa. Đơn giản thế thôi sao ? “Bennie!” , cô hét lên, lập tức chuyển lại về chế độ khẩn cấp. “Hãy dùng một tấm bạt ! Bất cứ thứ gì đó có thể làm tan bụi !” Cô nhìn đăm đăm vào căn phòng tối, hi vọng có thể nhìn thấy bạn mình, nhưng không có gì chuyển động. Phải chăng những bóng ma đã tóm được Bennie rồi ?

Những bóng ma bụi phần lướt trên sàn về phía cô. Bốn... năm... sáu con. Cô giương tấm bạt qua sau đầu cố tính toán xem mình có thể hạ được

bao nhiêu con trong một lần đập. Chân cô đã ngừng run rẩy. Ít nhất thì cô cũng tìm ra được cách để chiến đấu với chúng. Và cô sẽ chiến đấu.

“Sierra, đi tìm Robbie đi !” , Juan quát lên từ đâu đó bên kia căn phòng. Hai con ma xoay lại, bay về phía anh. “Bọn anh sẽ xử lũ bụi phấn mất dạy này !”

“Ê này !” , Bennie hét lên với những bóng ma, bước ra giữa căn phòng với một tấm nhựa được cô ấy giơ lên như một cây roi. “Lại đây, bọn khốn, tao ở ngay đây !” Thêm hai con ma nữa quay đầu lại để đáp trả thách thức của cô bé.

Sierra không nói nên lời trong một giây, rồi hai con ma còn lại lao tới cô. Cô vung tấm bạt, đập tan một trong số chúng thành hư vô và nhanh chóng quất nốt con còn lại.

Bennie vung roi vào hai con ma, xé tan chúng chỉ trong một nháy. “Sierra, đi ngay !” , cô bé hét lên.

Con ma phấn bị thương đổ sập xuống sàn thành một đống bụi nhùi và đang bò về phía trước như một con chó què chân. Sierra bước lùi về phía cầu thang. Thêm ba con ma nữa trườn từ tường xuống sàn. Cô phải tin tưởng rằng Juan và Bennie có thể xử lý được chúng. Sierra quay người và chạy vụt đi.

Chương 39

Nó ở đó, chờ đợi cô. Sierra nhận ra nó ngay khi cô vừa bước lên tầng năm, và sự xuất hiện đột ngột của nó làm cô bị choáng. Mùi hôi thối của con Hồn vong thấm vào miệng cô như dư vị của sữa thiu vậ.

Không. Sierra lắc đầu, giữ vững đầu gối. Cô sẽ không bị choáng ngợp bởi nỗi sợ nữa. Không phải bởi vị chua chát đó hau bởi nỗi kinh sợ khi phải đối mặt với thứ đã đuổi theo cô ở Flatbush và trên bờ biển đảo Coney. Cô sẽ không chịu khuất phục. Sierra tiến vài bước thăm dò về phía trước, rồi sải bước bạo dạn.

Trên bức tường phía xa của tầng năm có một cầu thang kim loại dẫn lên mái nhà. Nơi này trống rỗng, ngoại trừ vài cái thùng kê sát góc và một

vách ngăn dài ba mét xây dọc theo căn phòng. Cô nghe thấy một tiếng lết lờ mờ và vài tiếng cào sát. Có gì đó đang ở phía bên kia của bức tường.

Có thể là bất cứ thứ gì, cô vừa nghĩ vừa rón rén đến gần. Có thể là Robbie. Có thể là con Hồn vong. Hoặc thêm vài bóng ma phần nữa. Hoặc thứ gì đó tệ hơn nữa - bất cứ thứ gì mà cơn đại hồng thủy của những linh hồn cô cảm thấy đang ập đến. Sierra đã quá mệt mỏi và kích động để buồn quan tâm tới tất cả những khả năng rùng rợn đó. Cô chạm vào bức tường và liếc sang phía bên kia của nó.

Robbie đứng đó, với một chiếc chổi sơn nằm trong bàn tay run rẩy, đôi mắt mở to. Mắt cậu còn tròn tròn hơn khi thấy cô. “Sierra ?”

Cái chổi sơn rơi thông xuống sàn. Robbie bước qua căn phòng với những bước dài và vòng tay xung quanh Sierra, ôm cô chặt hơn bất kì cái ôm nào cô cùng trải qua. Sierra cố gắng kìm hơi thở lại. “Robbie”, cô nói. Cô giữ cậu đứng cách mình một sải tay và quan sát khuôn mặt cậu. Mũi của Robbie bị đánh vỡ. Máu khô đóng cục lại quanh một bên lỗ mũi và có một lớp phấn trắng mỏng phủ lên khắp mặt cũng như quần áo. Trông cậu kiệt quệ và sợ hãi nhng vẫn ổn.

Cô kéo Robbie sát vào mình, tìm kiếm đôi môi cậu và nuốt trọn chúng - một nụ hôn chớp nhúa, toàn vị phấn, nhưng cảm giác thật tuyệt ! Robbie còn sống ! Sierra cứ hôn rồi lại hôn, cô nhận ra có nước mắt chảy xuống má mình và quệt chúng đi, rồi lại hôn cậu tiếp.

“Cậu chưa chết”, cô thì thầm.

Robbie lắc đầu.

“Và cậu đã cứu mạng tớ. Mạng của Juan nữa, ở bãi biển hôm đó.”

Một cái nhún vai buồn bã.

“Những hình xăm của cậu, Robbie.” Cô nhắc cánh tay của cậu lên và chỉ thấy những bóng hình đã mờ đi của bức tranh trắng lệ đã từng ở đó. “Không !”

“Không sao đâu.” Cậu cười yếu ớt. “Chúng sẽ quay lại thôi. Chỉ là chưa đến lúc.”

“Chuyện gì đã xảy ra với cậu thế ?”

Robbie lắc đầu. “Tớ không thể... Nó khủng khiếp lắm, Sierra. Cậu phải ra khỏi đây trước khi Wick trở lại,”

“Tớ sẽ đưa cậu theo.”

“Không !”

“Thế nghĩa là sao... ?”

“Nếu tớ đi, Sierra, hẳn sẽ giết tất cả chúng ta. Chắc hẳn sẽ giết cậu. Hẳn đã nói về chuyện đó cả đêm. Tin tớ đi ! Hẳn là kẻ đã bắt tớ phải làm tất cả những thứ này.” Robbie chỉ về phía bức tường.”

Quai hàm của Sierra như muốn rụng xuống. Cô thậm chí còn chưa kịp để ý đến bức tường vì mãi chìm đắm trong sự vui mừng khi tìm thấy Robbie. Những sinh vật cao và gớm guộc lẫn quất trong lớp sơn vẫn còn ướt ở sau lưng cậu. Mỗi con quỷ được vẽ với những cánh tay dài gầy guộc cùng bộ móng vuốt gai góc, sắc bén trổ ra từ những khối vai gù. Mặt của chúng đông đặc sự độc ác và kinh hoàng.

Sierra thấy lạnh người khi nhìn thấy chúng. “Hẳn muốn có thân xác mới cho những con Hồn vong bởi vì xác người dễ phân hủy.”

Robbie gật đầu.

“Chuyện gì đã xảy ra ?”

“Tớ tỉnh dậy khi bị phủ đầy phấn từ đầu tới thân.” Cậu dừng lại, nuốt xuống một cơn nấc. “Wick đang đứng ở góc đó, tự nói chuyện một mình. ‘*Như thế không đủ*’, hẳn cứ lăm bằm vậy. ‘*Như thế không đủ*’ Tớ chắc hẳn sẽ chiến đấu với hẳn, nhưng tớ muốn biết chuyện gì đang diễn ra trước khi cố chạy trốn. Khi Wick phát hiện tớ đã tỉnh, hẳn tóm tớ lên và đập vào tường. Hẳn làm thế để tạo ra một bản in khuôn mặt đầy phấn của tớ - một thứ mà hẳn có thể nặn hõn vào và cử chúng đi tấn công cậu. Tớ đã bất tỉnh sau khi hẳn làm vậy khoảng ba hay bốn lần gì đó. Tớ đã tỉnh dậy với cơn đau đầu tồi tệ nhất, chảy máu và Wick vẫn đang ở đó, lăm bằm một mình.”

“Ôi, Robbie...” , Sierra vươn tay tới chỗ cậu, nhưng cậu giật lùi lại.

“Không, hãy để tớ... giải thích. Hẳn mang tới cho tớ chỗ sơn này và bảo tớ phải làm ra thứ gì. Hẳn dọa sẽ giết cậu và tớ cũng như gia đình của cả hai nếu tớ không làm điều hẳn yêu cầu. Và tớ biết lad hẳn có cách để tìm

cậu. Wick biết rõ tên cậu, địa chỉ, tất cả. Sierra , hẳn biết tất cả !” , Robbie vừa nói vừa phát điên, đi tới đi lui bên dưới bức vẽ những con quỷ giận dữ. “Tớ đã cố nặn hồn vào một trong số chúng nhưng chẳng có linh hồn nào ở quanh đây cả.”

Sierra cố gắng điều chỉnh giọng nói của mình kiên định hơn. “Robbie, kiểu gì Wick cũng sẽ giết tất cả chúng ta. Cậu không thấy sao ? Chúng ta đang ngáng đường hẳn. Ban đầu, hẳn chỉ muốn thay thế chỗ trống mà Lucera bỏ lại, nhưng giờ thì hẳn nhắm tới những Người nặn bóng. Tất cả chúng ta. Ngay khi Wick lấy được thứ mình muốn từ cậu, hẳn cũng sẽ giết caauk.”

“Sierra, chúng ta không thể...”

Giọng của Sierra trở nên lạnh lùng, ” Hẳn đang ở đâu ?”

” Hẳn lên mái nhà rồi” , Robbie nói. ” Hẳn bảo đang... hừ... tạo ra bọn Hồn vong.”

” Đi nào.” Họ bước tới cầu thang ở góc phòng và rón rén leo lên. Cánh cửa ở đầu cầu thang khép hờ, để hở ra một mảnh trời đêm ở phía bên kia. Sierra ngó ra ngoài.

” Thời điểm đã đến” , Wick kêu gọi. ” Hãy đến với ta, những linh hồn ! Đêm nay chúng ta sẽ cứu những Người nặn bóng và bắt đầu một kỉ nguyên mới.”

Không khí đông đặc lại, như thể bọn họ đang đứng trong một đám đông. ” Cậu cảm thấy chứ ?” , Sierra thì thầm.

Robbie gật đầu. ” Nó đã đến và đi suốt cả đêm. Tớ đã cảm thấy, và rồi nó lại biến mất. Giờ nó đã trở lại, nhưng ồn ào hơn bất cứ lúc nào. Nếu cậu có thể gọi đó là ồn ào.”

Cảm giác đó dường như đang đẩy dần lên tới đỉnh điểm, một luồng chảy của những sự dịch chuyển đang vây quanh họ, mạnh đến nỗi ù cả tai.

” Cái gì thế ?”

” Những linh hồn” , Robbie nói. ” Rất nhiều linh hồn.”

” Tại sao ?”

” Tớ không...”

” Họ ở đây rồi.” Sierra nhìn lên bầu trời đêm trên đỉnh Tòa tháp.

Hàng ngàn linh hồn bay dày đặc trong không khí. Họ ào qua mái nhà với những bước chân dài tối tăm, những cánh tay dài vung vẩy hai bên. Một số chui lên từ dưới sàn, từng cụm khói đen cuộn xoáy thành khuôn mặt và những câu chuyện trong đời họ. Một số khác hạ xuống từ bầu trời như những chiếc lá mùa thu.

” Tớ chưa từng...” , Sierra thảng thốt.

Robbie lắc đầu.

” Nhiều quá !”

Cậu gật đầu.

”... Đẹp quá !...”

Một cái gật đầu nữa.

Wick đang xoay những vòng chậm, hai tay dang rộng ra. ” Nhiều hơn ta yêu cầu” , hắn nói. ” Ta thấy vài kẻ trong các người tới để chứng kiến. Rất tốt.” Những cái bóng bị hút vào cánh tay của Wick. Họ tuyệt vọng vươn tay, cố gắng vùng vẫy để thoát khỏi hắn, nhưng vô hiệu.

Ma thuật ràng buộc, Sierra nghĩ. Quyền năng mà những Oán hồn đã trao cho Wick, cho phép hắn bắt giữ những linh hồn dù họ không tự nguyện.

Hai cuộn linh hồn lớn nhanh chóng hình thành ở hai bên của Wick. Nhà nhân chủng học nhắm mắt lại, thì thầm. Hắn siết chặt tay lại và những cuộn linh hồn mới hình thành duỗi cánh tay dài gai góc ra hai bên và găm lên. Sierra quan sát trong sự kinh khiếp khi những cái miệng há ra dọc theo khắp lớp da thịt bóng tối của chúng, nghiêng răng và quấy đập trong câm lặng để phản đối sự nô lệ hóa bất ngờ.

Wick lại xoay lần nữa, thêm nhiều cái bóng tập trung dọc theo tay hắn. Xung quanh họ, không khí đông đặc lại với sự giận dữ cuộn cuộn của những linh hồn. Cảm giác như một cơn giông chuẩn bị ập xuống. “Đến đây nào các con của ta.” , Wick nói khi hai con Hồn vong mới được tạo thành bên cạnh hắn. “Cùng đưa các con vào thân xác mới nào.”

Chúng quay người về phía cánh cửa, Wick, Manny cùng bốn con Hồn vong vẫn còn ở dạng bóng. Sierra và Robbie khễ khàng đi xuống thang và vọt ra sau những cái thùng ở một góc xa của căn phòng.

Chương 40

Một tiếng rì rầm dữ dội xuyên qua phần còn lại của đám đông các linh hồn trong khi họ tràn vào tầng năm trước mặt Wick và lũ Hỗn vong của hắn. Sierra cảm thấy chúng gầm gừ như một đám chó dại. Wick bước ngang qua phòng, gạt những cái bóng ra khi họ sà xuống người hắn. “Tới nơi đường giao trên trái đất”, hắn lẩm bẩm. “Quyền năng, gặp nhau và hợp nhất.” Hắn bước tới chỗ bức hình con quỷ đầu tiên do Robbie vẽ, đặt một tay lên đó, rồi quay lại nhìn một trong những con Hỗn vong mới được hắn tạo ra. “Đến lúc rồi.”

Con Hỗn vong bước lên, trong thoáng chốc như nuốt chửng lấy Wick, rồi biến mất. Con quỷ của Robbie vặn vẹo sống dậy, gầm gừ và nhảy ra khỏi bức tường. Nó trở thành hình dạng ba chiều, một con quái vật cao lớn bóng nhẫy màu sơn mới, những cánh tay dài duỗi về phía trước khi nó chạy tới chạy lui.

“Mi biết phải làm gì rồi đấy”, Wick nói.

Con Quái vong gầm lên rồi lao xuống cầu thang và khuất dạng.

“Chúng sẽ tới chỗ những người khác đấy”, Robbie thầm thì.

Con Hỗn vong trong thân xác của Manny bước tới bức tường. Sierra suýt nữa thì hét lên khi cái bóng lực lưỡng chui ra từ miệng của ông ấy. Xác của Manny đổ sụp xuống thành một đồng dưới sàn và con Hỗn vong nhập vào trong một hình vẽ quỷ khác của Robbie, và bước ra đầy sống động. Nó nhanh chóng lù vào một cái hốc tối của căn phòng và biến mất.

Sierra cảm thấy bình tĩnh lạ thường, cứ như là có một chiến binh hùng mạnh của bà ngoại đang ở ngay cạnh bên cô. “Robbie”, cô nói khẽ. Cậu nhìn lên. “Lucera đã chuyển giao di sản rồi.” Điều đó nói ra nghe thật đúng. Cô nói chậm, cảm nhận được mỗi từ ngữ khi phát âm. “Tớ là Lucera mới.” Robbie gật đầu. Về mặt cậu chuyển từ choáng qua hài lòng. “Chúng ta có thể dừng chuyện này lại. Chúng ta phải làm được. Cậu có phấn chứ?”

“Luôn luôn.” Caauk lấy ra một cây phấn từ trong áo khoác, và cô đón lấy nó từ tay cậu. “Nhưng một linh hồn bằng phấn không bao giờ chống chọi được với một trong số những con Quái vong đó, Sierra.”

“Mong là nó sẽ không phải chịu đựng quá lâu. Tớ chỉ cần một đánh lạc hướng chúng để tụi mình có thể tới được chỗ cửa sổ đó.” Sierra hít đầu ra hiệu về hướng bức tường đối diện ở bên kia căn phòng. Cô đã nghĩ về chuyện đó ngay khi những linh hồn ừa vào phòng. Bức bích họa của họ đang ở bên ngoài Tòa tháp - con rồng và nữ nghệ sĩ xương xẩu đang chơi ghita - vươn cao tới tận tầng năm. Nó vẫn chưa hoàn chỉnh hẳn, nhưng hi vọng là có thể dùng được. Nếu Robbie có thể tới được bức tường đó và có vài giây để chạm vào bức bích họa, cậu có thể làm nó sống dậy bằng các linh hồn. Đó là một chặng đường dài, nhưng ít nhất họ có cơ hội và phương án dự phòng.

Sierra dùng phấn để vẽ hai cô gái với mã tấu và áo choàng dài. Cô đứng sang một bên, giơ tay trái lên và chạm vào bức vẽ bằng tay phải. Không có gì xảy ra. Những linh hồn vẫn ở quanh họ, nhìn chăm chăm về phía Wick và đạo quân đang hình thành của hắn. “Thôi nào” , Sierra thì thầm. Một cơn run rẩy sợ hãi hình thành trong bụng cô. “Vào đi mà.” Cô hít một hơi thật sâu, cố tưởng tượng ra một linh hồn di chuyển xuyên qua cơ thể mình, thở ra, và đập tay vào hình vẽ phấn.

Cô cảm thấy nó ngay lập tức - một luồng mát lạnh đột ngột tràn vào huyết quản. Trong một giây, Sierra đã nghĩ rằng mình sẽ ngất đi, nhưng rồi cảm giác đó biến mất cũng nhanh như khi nó xuất hiện, và chiến binh phấn rùng mình sống dậy, bật ra khỏi sàn nhà.

“Cậu làm được rồi !” , Robbie rít khẽ.

Sierra mỉm cười. Cô đang định nặn bóng vào chiến binh còn lại thì một con Hồn vong khổng lồ nặng nề tiến tới chỗ họ.

Sierra tự trấn an bản thân. Sự kinh hãi quen thuộc đó xé toạc các mạch máu và bóp nghẹt trái tim cô. Sierra cố không hét lên, cho dù cơ thể cô cầu xin được giải phóng nỗi sợ hãi.

Chiến binh phấn đầu tiên của cô lao tới con Hồn vong và vỡ vụn. Cô cần một bản thể mạnh mẽ hơn cho những cái bóng của cô.

Cô nhớ lại việc Wick tụng niệm bài thơ đó, bài thơ của cô : “*Quyền năng gặp nhau và hợp nhất...*”. *Hợp nhất. Hợp nhất.* Bà Carmen đã truyền lại bài thơ để giúp cô hiểu về di sản của mình. *Hợp nhất.* Những linh hồn

tạo thành một vòng xoáy xung quanh cô. Vàng sáng của họ nhấp nháy đồng điệu với nhịp thở của cô. Cô có thể nếm được sự tức giận của họ với tạo vật gớm ghiếc của Wick, có thể nhận biết riêng rẽ kí ức của mỗi linh hồn chợp hiện về khi họ lướt đi trong không khí. *Hợp nhất.*

Sierra chính là Lucera, một chiến binh tâm linh hùng mạnh giống như bà ngoại của mình. Cô đang bước vào định mệnh của chính mình. Chú ý của những linh hồn đồng tình với cô. Những linh hồn cũng cuồn cuộn giống như cô. Họ sẽ không đứng nhìn thế giới của mình bị hủy diệt trong thay của một lão già ngu ngốc như Wick. Không. Họ, Sierra và những linh hồn sẽ không bị điều khiển, lừa gạt hay áp bức. Không bao giờ - sau quá nhiều năm chiến đấu để tồn tại.

Sierra không phân biệt nổi ý nghĩ nào là của mình và ý nghĩ nào là của những linh hồn. Cô biết cái chết đang ở khắp mọi nơi, nó phả hơi thở lên cổ cô như một vị thần cổ đại, như con Hồn vong bọc trong màu sơn không lồ đang lao tới. Cô giơ tay trái lên. Nếu không có vật chứa nào để Sierra chuyển hóa linh hồn vào, thì chính cô sẽ trở thành vật chứa.

Con quỷ rậm rạp lao tới, chỉ còn cách cô vài bước chân. Sierra hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, và đặt tay phải lên trán.

Mọi thứ chớp lóe lên và ánh sáng tràn ra khắp thế giới, như thể mặt trời vừa nổ tung. Tứ chi của Sierra gần như không cử động được; những dòng sông cổ đại cuộn trào bên trong cơ thể cô, một đại dương gầm gào bên trong trái tim. Cô hẳn đang trôi lơ lửng. Chắc chắn là chân cô đang không chạm đất. Và cái cảm giác nhẹ bẫng này... Dường như cô chẳng còn trọng lực nữa.

Dần dần, mọi thứ bắt đầu hiện hình xung quanh cô : Một căn phòng trống rỗng rộng lớn, bức tường vẽ quý, và Robbie đứng gần cô, trông rất choáng váng. Con Quái vong tay dài trước đó đã lao vào cô giờ đang chập vật để đứng dậy, cái miệng dài thượt của nó bạnh ra vì bàng hoàng. Chuyện gì đã xảy ra ? Wick đâu ? Tất cả các linh hồn đâu ? Không khí xung quanh cô, nơi hàng trăm linh hồn đã nổi cáu chỉ vài giây trước đó giờ đã không còn gì nữa.

Con quỷ màu sơn đứng dậy và húc vào cô lần nữa. Sierra vung một tay qua đầu và gạt qua mặt con Quái vong. Cô nhận ra một sự chống đối đờ đẫn từ thân xác của nó, cảm thấy tay mình dễ dàng chém xuyên qua nó. Cô nhìn nó gằm lên hoảng hốt, ngã nhào ra sau và vỡ vụn.

Cô phải nhắc mình nhớ hít thở. *Hợp nhất*. Hợp nhất không phải là hợp thành một người, mà là một trạng thái. Là một với các linh hồn. Mục đích, năng lượng, quyền năng, sự giận dữ của họ đã hợp nhất với cơ thể cô. Cô không còn là một vật dẫn, cô là một bản thể, một vật chứa. Cô và họ đã hòa làm một.

“WICK !” , giọng của Sierra vang khắp tòa nhà, âm thanh ấy vọng lại qua những cái thùng rỗng và ống dẫn bụi bặm. Giọng của cô hàm chứa giọng của hàng trăm ngàn linh hồn; cả lịch sử tranh đấu và sự giận dữ cũng di chuyển cùng với cô. Cảm giác thật tuyệt. Sierra bước qua thân xác nát vụn của con quỷ mà cô vừa mới tiêu diệt. Wick hẳn phải ở gần đây, tên đòi bọ. Và cô sẽ xử lí hắn. Cô sẽ chấm dứt mọi chuyện ngay lúc này.

Chỉ còn một con quỷ trên bức tường. Điều đó có nghĩa là bốn con khác đang lang thang tự do, một vài con trong số đó đang tìm kiếm gia đình và bạn bè của cô. Sierra gằm lên, một cơn giận khôn nguôi trào lên trong cô. Thứ cô cần là một đội quân của riêng mình. Một vài linh hồn có thể xử lí lũ quỷ trong lúc cô... Tất nhiên rồi ! Kế hoạch của cô lại lặn ngụp trong đầu. Cô quay lại nhìn cậu bạn đang đứng ngay cạnh mình, “Robbie”.

Cậu nhìn cô bằng đôi mắt tròn xoe, lo lắng. “Sierra ?”

Cô chẳng biểu lộ cảm xúc gì khi vươn tới khuôn mặt bầm giập của Robbie và đặt tay lên đó, để những luồng sáng tí hon luồn lách vào trong các tế bào và chạy dọc theo những dây thần kinh của cậu. Những chỗ bầm giập xẹp xuống và lành lặn trở lại dưới sự chỉ dẫn của cô.

“Tớ sẽ gửi những linh hồn vào trong bức bích họa rồi đuổi theo Wick” , Sierra nói. “Hãy đi theo chúng tới nhà tớ. Hãy đảm bảo gia đình tớ được an toàn. Làm ơn nhé.”

Cậu gật đầu.

“Và Robbie này ? Hãy cẩn trọng. Một vài con Quái vong có thể vẫn còn lờn vờn trong tòa nhà đấy.”

Robbie có một biểu cảm lạ lùng trên mặt, điều gì đó nửa giống một nụ cười, nửa như nhăn nhó. Cậu sẽ ổn thôi. Sierra mỉm cười với cậu, lờ mờ nhận thức được rằng cả cơ thể mình đang phát ra một luồng sáng siêu nhiên. “Đi đi” , cô nói. Robbie mỉm cười đáp lại và quay người chạy tới cầu thang. “Tớ sẽ xử lí Wick.”

Chương 41

Không khí mát lạnh của đêm phủ lên mặt Sierra. Cô vươn một cánh tay phát sáng qua cửa sổ và chạm vào đỉnh đầu của con rồng. “Lại đây nào, Manny” , cô thì thầm với bầu trời. Chắc chắn ông ấy cũng là một trong rất nhiều linh hồn đã tới đây đêm nay.

Cô giữ tay ở đó, cho phép một vài linh hồn đi xuyên qua cơ thể mình để nhập vào bức tranh, đảm bảo họ có đủ thời gian để tiếp cận hoàn toàn với nó. Cảm giác năng lượng cuộn xoáy rần rần dưới da thật đáng kinh ngạc, dường như tất cả những luồng sáng lấp lánh của thành phố đang cùng chạy vụt qua mạch máu cô. Dần dần, bức tranh trở nên sống động hơn. Con rồng duỗi dài cổ ra như thể nó vừa thức dậy khỏi giấc ngủ ngàn năm, chớp mắt vài lần nhìn về phía ánh đèn đường, rồi nhìn thẳng vào Sierra. Trong một thoáng chốc, họ nhìn nhau chăm chăm, rồi mỉm cười. Trong nụ cười ấy, Sierra nhìn thấy Manny. Linh hồn của ông ấy đã đi vào bức tranh và đang kiểm soát nó.

Người phụ nữ xương chơi ghita đứng dậy bên cạnh con rồng. Thành phố được tạo ra bởi những cuộn xoắn từ âm nhạc của cô ta cũng bỗng bành bành trong không khí.

Đi đi, Sierra thì thầm bằng giọng của những linh hồn. Hãy tìm kiếm những Hồn vong. Nghiền nát chúng, tiêu diệt chúng. Cứu giúp gia đình ta.

Bức tranh trôi ra khỏi tường, và giờ là những hình khối linh hồn ba chiều đầy đủ trên bầu trời, rồi tan biến vào trong màn đêm.

Sierra quay lại và nhìn vào trong căn phòng. Một vài cái bóng vẫn lướt tới lướt lui trong tòa nhà. Cô nhắm mắt lại và gần như nhận thức được những linh hồn nào đang làm việc cho mình ngay lập tức, bởi thị lực của họ

cũng là của cô. Giống như đang nhìn vào những màn hình theo dõi trong một phòng bảo vệ quy mô : Có cầu thang tầng ba. Bennie đang trốn sau một cái thùng, thở hổn hển. Juan và Tee áp lưng trốn sau một cái cột lớn. Nydia ở đâu nhỉ ? Đang trốn cách Bennie vài cái thùng, giữ chặt cánh tay vì đau đớn.

Robbie vội vã lao qua cầu thang xuống tầng một. Cậu chưa gặp chướng ngại nào, và Sierra mừng vì điều đó. Cô có cảm giác như mình sắp bị quá tải thông tin.

Một tín hiệu hoảng hốt đưa tâm trí cô trở về với tầng năm, vừa kịp để nhìn thấy một trong những con quỷ của Robbie quăng mình từ trên một thanh xà trần xuống chỗ cô. Con quái vật to lớn đến ghê rợn, tay và chân dài ngoằng đầy gai sắc dang rộng, chỉ riêng cảm giác chết chóc mà sự có mặt của nó mang lại cũng đủ khiến Sierra ngã lùi về phía sau. Con quỷ tiếp đất trong tư thế cúi gằm và bật người lên, lao tới chỗ cô, những móng vuốt bằng màu sơn của nó vươn ra.

Sierra gần như trở lại tư thế đứng. Cô không nhớ là mình đã đứng dậy cô chỉ cứ thế đứng dậy và giận dữ vì bị tấn công bất ngờ. Cô vung cánh tay trái, quật trúng mặt của con Quái vong, và nhìn con quái vật hôi hám lồm cồm bò lùi lại.

WICK !

Giọng nói tâm linh của cô có tầm ảnh hưởng lớn hơn nhiều so với giọng người thường. Nó vang qua cả ranh giới Brooklyn, khiến cho cả Manhattan chững lại bản khoăn không biết có chuyện gì đang xảy ra.

Ra đây !

Con quỷ màu sơn quằn quại dưới chân cô như một con trùng bọ. Sierra có thể cảm thấy Wick đang ở gần đây, nhưng điều đó khiến cô khó chịu đến cùng cực, bởi cô có thể tìm thấy tất cả mọi người trong tòa nhà ngoại trừ hần. Những linh hồn phần nộ và cuồn cuộn xoắn bên trong cô, khát khao tìm thấy kẻ kiêu ngạo đã dám nô lệ hóa rất nhiều linh hồn khác.

Có gì đó lay động từ trong một góc tối của căn phòng - một cái bóng khác chuẩn bị được sống dậy, chắc chắn thế. Sierra cau có dẫm lên con quỷ ở dưới chân mình, và sải bước tiến về nơi có chuyển động.

Ta đến tìm người đây, Wick.

Một linh cảm sợ hãi dâng lên trong tâm trí của Sierra. Cô cảnh giác soi khắp những nóc nhà, dọc theo những con ngõ, và cuối cùng tới góc phố quen thuộc của khu phố nhà mình. Một trong những con Hồn vong với thân xác mới đang đứng lặng yên, rình rập ở ngay giữa phố, buông cái nhìn trống rỗng vào nhà cô.

Nhanh lên, Robbie ! Làm ơn...

Ý thức của cô quay trở lại vừa kịp lúc nhìn thấy một bóng đen từ phía trước mặt nhào tới. Một thứ khác cũng đang ập đến từ phía sau; Sierra có thể cảm thấy sát khí ma mãnh từ sự tấn công của nó. Hai thứ này đều rất mạnh. Wick hẳn đã để dành những con quý mạnh nhất cho trận chiến cuối. Chúng sẽ đè nát cô ở giữa, xé cô thành từng mảnh và để xác cô mục nát giữa những thùng rỗng bụi bặm này, như một sự cảnh báo hãi hùng trong tờ cáo phó ngày mai.

Không. Chúng sẽ không có được thứ chúng muốn. Sierra bước sang bên, và con quỷ sau lưng cô vồ tới. Nó to lớn hơn cô dự tính, và một trong những chiếc móng vuốt của nó cắt vào mặt cô. Máu chảy xuống gò má, và một cơn buồn nôn cuộn lên trong cơ thể Sierra. Chết độc. Mỗi cái chạm của con quái vật đó cũng là một mầm bệnh cho các linh hồn.

Hơi chóng mặt, Sierra bước lùi lại vài quãng khi con Hồn vong còn lại lao tới. Cô bắt gặp bóng dáng của Wick ở cạnh bức tường phía bên kia căn phòng, mắt hấn trợn lên đầy tuyệt vọng. Quá nhiều chuyện cùng xảy ra một lúc. Sierra vung bàn tay phải lên, tập trung tất cả những linh hồn đang phần nộ bên trong cô, và quật trúng mặt con Hồn vong khi nó xốc người về phía cô. Lực của cú va chạm khiến cả cô và nó cùng bật ra sau.

Sierra thậm chí còn không thể tấn công con Hồn vong mà không thể để một ít sự hôi thối của nó thấm vào người, hút đi sức sống. Những linh hồn bên trong cô đan vào nhau để hồi phục bất kì tổn thương nào hiện hữu trong lúc cô đứng dậy và thận trọng tiến một bước về phía trước.

Nếu xử lí được Wick thì con quỷ sẽ lại trở thành vật vô tri thôi. Rất đơn giản. Cô tiến thêm một bước, vững vàng hơn, rồi bắt đầu chạy, tập hợp thêm những linh hồn xung quanh mỗi bước chân.

Cô là cực điểm xung đột, vui sướng và đấu tranh sôi sục của tất cả những tổ tiên của mình. Cô là đứa con sáng chói của những linh hồn. Cô là hàng trăm linh hồn khác nhau rung động trong cùng một cơ thể sống. “Giọng nói linh hồn của ta gọi mời...” , cô thì thầm.

“*Và năng lượng cuộn trào...*” Sierra hít một hơi thật sâu, trấn tĩnh tinh thần mình, rồi đẩy tới trước một cú kết liễu, giải phóng một phần giận dữ ít ỏi của mọi khối linh hồn phần nộ trong cô. “*Như một ngàn mặt trời !*”

AAAAAAAAAAAAAAAAHHHHHHHHHHHHHHHHHHH! ! ! ! ! !
!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Con Hồn vong gục xuống, một lớp nhầy nhựa bắn tung toé lên trên người Wick và bức tường ở phía sau.

Chương 42

Sierra đổ người về phía trước, hụt hẫng vì sự trống rỗng đột ngột. Rất nhiều những cái bóng run rẩy chạy toán loạn vào trong đêm tối. Cô xua họ đi và xoay qua Wick. Hấn khúm núm dựa vào bức tường, từ đầu đến chân phủ đầy thứ nước mù đục ngẫu của con Quái vong.

“Tất cả bắt đầu từ đam mê” , hấn lấp bắp. “Đó là một chiến dịch đầy tình yêu. Để truyền bá tri thức. Tri thức về giáo phái này. Đó là điều ông ngoại cô muốn... để truyền...”

“Đừng có mở miệng nói về ông ngoại ta” , Sierra gầm lên.

“Sierra.” Hấn chìa ra một bàn tay run rẩy. “Tôi chỉ muốn - muốn - được giải thích...”

“Ta không muốn nghe những lời giải thích của người.” Sierra nhắm mắt lại trong một giây, và ngay lập tức, cô lại nghe thấy tiếng mẹ mình đang la hét. Cô dõi theo tầm nhìn của một linh hồn dọc theo con phố cho tới khi tìm thấy mẹ mình, cô kinh hoàng quan sát trong lúc mẹ Maria và chú Neville cuống cuồng chui ra khỏi căn hộ bằng đá sa thạch và chạy trên vỉa hè tối tăm. Hai con Hồn vong lão đảo chạy ra khỏi cửa chỉ một giây sau đó, rồi đuổi theo sau họ bằng tốc độ tối đa.

Rồi một bức tường đầy những màu sắc sống động ủa tới từ cuối phố. Robbie trông như một vị tướng quân thổ dân tí hon chỉ huy cuộc tấn

công sặc sỡ của những chiến binh hoạt hình, người phụ nữ già xương xẩu chơi ghita và con rồng Manny gầm gào bên trên cậu. Mẹ Maria và chú Neville chạy về phía họ, những con quái vong chỉ cách đằng sau vài bước.

Với một cú va chạm cực mạnh, hai thế lực va vào nhau, và mẹ Maria với chú Neville biến mất trong cuộc ẩu đả.

Sierra trở lại với Wick, mỗi sợi cơ của cô đều nhức nhối, mong muốn được bóp nát khí quản của hắn.

“Sierra” , hắn thì thầm.

Cô bước tới, đưa tay nắm quanh cổ hắn. Việc đó sẽ thật dễ dàng. Chỉ trong nháy mắt, những ngón tay đầy phần nộ của cô có thể tiến hẳn xuống địa ngục ngay. Sierra nhíu mày nhìn Wick quặn quại trong tay cô, mà vẫn hoàn toàn ý thức được về cuộc chiến khủng khiếp đang hoành hành ở khu nhà mình, mẹ cô cũng mắc kẹt trong cuộc chiến ấy.

Nhưng không. Cái chết là một kết cục quá đơn giản cho Tiến sĩ Johnathan Wick. Như thế sẽ quá dễ dàng để hắn được đầu thai trở lại làm một kẻ nham hiểm ở thế giới bên kia. Sierra quan sát cặp môi run rẩy và đôi mắt nhoè nhoẹt nước của hắn. Cô có thể làm điều tốt hơn cái chết, Sierra quyết định. Cô là một bác sĩ phẫu thuật, không phải một tay đồ tể. Cô tập trung lại trong nửa giây, và chỉ đơn giản là cho phép tất cả những linh hồn đang sục sôi bên trong mình ùa vào cơ thể Wick.

Họ lưu lại những kí ức khi đi qua bàn tay cô. Một hỗn hợp mùi gây chóng mặt, những khoảnh khắc, những cảm xúc và khát vọng lan khắp người Sierra. Cô đang cười ngửa trong một khu rừng mưa, theo đuổi tự do. Cô đang ở trong tù, chấp nhận cái chết sắp tới của mình và những cái chết cô đã gây ra. Cô đang ngập trong tình yêu. Cô đang xấu hổ. Não cô sục sôi với màu tím của những cánh đồng hoa cà, khói xì gà, mồ hôi, sự rầu rĩ vì một cơ hội bị bỏ lỡ, nỗi thống khổ vì đói. Nhưng trên tất cả, cô cảm nhận được sự sống. Những người chết thật sống động ! Họ mang theo mình cả cuộc đời trong những cái bóng cao gầy di động đó, đưa mỗi giây, mỗi niềm vui và bi kịch theo họ, tới bất kì nơi nào họ đến.

Cô nhìn Wick. Hắn gào thét khi những linh hồn ngụp lặn trong cơ thể mình, đào bới tới tận những góc sâu nhất trong linh hồn hắn. Sierra giữ

tâm trí vững vàng và cho phép mình nhìn theo thị lực của những linh hồn trong lúc họ lục tung mọi suy nghĩ tăm tối nhất của nhà nhân chủng học già nua. *Hãy tước đi quyền năng của hăn*, Sierra nói với các linh hồn, nhưng họ vẫn đang lần tìm nó. Một tia sáng nhỏ loé lên khi những linh hồn đâm xuyên qua các mạch máu và ruột gan của Wick, cắt đứt các dây thần kinh và màng tế bào. Tất cả quyền năng của hăn. Sierra có thể cảm thấy sự thanh trừng, khoảng trống rộng lớn khi mỗi mảnh năng lực tâm linh cuối cùng của Wick bị xoá sạch như một túp lều rách nát trong cơn gió mùa.

Cuộc thanh trừng đã thay đổi luôn cả vẻ ngoài của Wick. Da của hăn trở nên sần sùi và khô khốc, nhăn lại thành những nếp gấp xấu xí. Miệng hăn rệu rã, nước dãi chảy ra; răng của hăn biến thành màu đen và vỡ vụn trong giây lát. Cô buồng cổ Wick ra và lúi lại. Những linh hồn đã rời khỏi cơ thể hăn, những cái bóng lại lập loè trong bầu không khí đặc quánh của nhà kho này.

Wick khuyu gối xuống, rúm ró và huỷ hoại. “Mi đã... giết ta...”

Sierra đảo mắt chán ngán, rồi nhắm mắt lại để kiểm tra tình trạng của mẹ cô. Khu phố của cô được phủ đầy màu sắc. Con rồng của Sierra cùng với rất nhiều bộ xương và những nàng tiên cá từ hộp đêm Kalfour. Con quý của Robbie giờ chỉ còn là một đồng sơn trên vỉa hè, và những linh hồn của con Hồn vong đã bay tứ tán. Mẹ cô đứng thờ đốc bên cạnh Robbie và Neville.

Sierra buông một tiếng thở dài và mở mắt ra. Cô nhìn vào bức tường bắn đầy sơn một lần cuối, rồi bước qua cơ thể đang hấp hối của Wick và đi xuống cầu thang. Juan, Bennie, Tee và Nydia đang thận trọng đứng lên từ chỗ ẩn nấp, phủi bụi bặm khỏi người. Năm người bạn ôm lấy nhau, cùng chia sẻ nước mắt, những câu chuyện, những tiếng nấc nghẹn và cả những nụ cười, rồi cùng xuống tầng trệt.

Sierra có thể nghe thấy tiếng những linh hồn vẫn ngân nga bản hoà âm linh thiêng của họ, gọi mời cô bằng danh hiệu mới. Họ bước đi thành những vòng tròn rộng xung quanh cô, hít thở và tạo thành những cơn gió nhẹ mùa hè. Sierra mỉm cười như thể đã lâu lắm rồi cô mới được cười vậy,

rồi cô và những người bạn cùng hoà vào trong màu xanh lam thẫm của buổi sáng Brooklyn.

KẾT THÚC

“Trông em thế nào ?” , Sierra hỏi.

“Vừa đẹp để mình hợp nhất cùng nhau đấy” , Robbie nói.

“Oa ! Bình tĩnh nào, đồ đểu.” Sierra cảm thấy nụ cười của cô sắp sửa nổ tung trên gương mặt vậy. Cô mặc một chiếc váy trắng dài không dây, và chiếc khăn choàng trắng đồng bộ phấp phới xung quanh cô như những chiếc cánh trong gió biển vậy. Robbie kéo cô sát vào mình với một cảm xúc phức tạp, như thể cậu sẽ lăn xả ra và làm tình với cô, hay quỳ xuống bãi cát và hôn lên bàn chân trần của cô vậy. Thực tế thì đối với cậu, trông cô không tồi chút nào.

“Xin lỗi” , Robbie nói. “Chỉ là... trông em thực sự tuyệt lắm.”

“A, đó, không khó lắm phải không ? Một lời khen thẳng thắn ! Cám ơn nhiều !”

Robbie trông cũng không đến nỗi tệ. Cậu kéo những lọn tóc dài ra sau thành một búi tóc cao bành bao và mặc một chiếc quần lanh bên dưới lớp áo sơ mi truyền thống của kiểu Caribbe.

“Những hình xăm tổ tiên của anh đang quay trở lại rồi này !” , Sierra nói, lần tay dọc theo cánh tay cậu.

Robbie mỉm cười. “Họ luôn luôn thế mà.” Cậu nắm lấy tay Sierra và khoác tay cô quanh khuỷu tay của mình, và họ cùng bước xuống một khu vắng vẻ trên bãi biển của đảo Coney, bên mép nước. “Lázaro sao rồi ?” , Robbie hỏi.

Sierra lắc đầu. “Em chưa từng quay lại đó. Em không biết phải đối mặt với ngoại ra sao nữa. Em thậm chí không biết phải... nói gì. Dù sao thì em cũng sẽ quay lại đó. Chắc chắn.” Cô hít một hơi dài. “Nhưng kệ đi : Hôm nay là để ăn mừng. Đi nào.”

Maria mặc chiếc váy trắng xinh xắn đứng trên bãi biển. Khi nhìn thấy Sierra và Robbie đang đi xuống bãi cát, bà nở một nụ cười buồn và thật lòng nhất mà Sierra từng thấy. Juan cũng ở đó, cùng với Tee, Bennie,

Jerome, Izzy, và Nydia, tất cả đều ăn mặc rất trang trọng. Họ đứng thành một nửa vòng tròn hướng về phía đại dương.

“Bắt đầu đi, Sierra” , mẹ Maria nói. “Con đã yêu cầu chúng ta đến đây mà.”

Những cái bóng nổi lên trong ánh sáng mờ ảo và bắt đầu nhảy múa thành vòng tròn quanh những người sống.

“Tôi đưa mọi người tới đây hôm nay” , Sierra nói, “để tôn vinh những kí ức về Carmen Siboney Corona, bà ngoại của tôi, cầu cho linh hồn bà được yên nghỉ. Tôi thực sự không biết rõ về bà. Nhưng bà đã chỉ cho tôi rất nhiều về cuộc sống, cũng như dạy tôi về ý nghĩa của việc là chính mình. Vì những điều đó, tôi tôn vinh bà.”

Cô dừng lại. Những bước chân của linh hồn rải rộng hơn khi tiếng ngân nga của họ tràn ra khắp bầu trời, đổ đầy tâm hồn Sierra với một sự viên mãn u sầu. Họ cũng đang khóc thương cho Lucera. Khóc thương một Lucera và chào đón một Lucera khác. Tất cả mọi người đều có vẻ như đang ngập chìm giữa suy nghĩ và kí ức trong một vài khoảnh khắc.

“Chúng ta cũng ở đây để tôn vinh Munuel Gomez” , Sierra nói, “hay còn được biết đến là Ông hoàng Domino”.

Những cái xác đã được mang trở về, và mấy ngày trước đó là một loạt lễ tang của Manny và những Người nặn bóng khác. Hai bàn tay ấm áp của Maria nắm lấy tay Sierra. Lệ tuôn dài xuống má, nhưng bà vẫn giữ nguyên nụ cười buồn đăm thắm đó.

“Tôi ở đây hôm nay” , Bennie nói, “để tôn vinh những kí ức về Vincent Charles Jackson, anh trai tôi. Mong anh được yên nghỉ.”

“Hôm nay” , Robbie nói. “Tôi tới để tôn vinh cuộc đời và linh hồn của Papa Maurio Acevedo, người thầy và cũng là người bạn của tôi.”

Lần lượt theo nửa vòng tròn, mỗi người gọi tên một hoặc nhiều người mà họ yêu thương đã qua đời. Những linh hồn xung quanh họ xoay nhanh hơn, lướt tới lướt lui xuyên qua bầu trời đang tối dần. Sierra quan sát họ. Cô bắt đầu nhìn thấy một chút khác biệt trong cách mỗi linh hồn di chuyển - những năm đấm bay thẳng lên trời, đường cong của xương sống được tạo ra bởi cuộc đời cần lao. Những câu chuyện của họ, cũng là những

câu chuyện đã chộp qua tâm trí Sierra vài đêm trước đó, vẫn sống mãi, đan cài và tạo nên chính họ.

Khi tất cả những cái tên đã được gọi ra, Sierra nhìn vào mỗi khuôn mặt xung quanh cô. Bennie mỉm cười dưới làn nước mắt. Juan đã vuốt tóc xuống và mặc một trong những bộ đồng phục của ba họ; lần đầu tiên nụ cười của anh trông thật tĩnh lặng. Tee chỉ nhẹ răng cười, cứ như tất cả những chuyện này đều là chuyện tự nhiên nhất trên đời. Mắt của Nydia tròn xoe như đứa trẻ lần đầu tiên đi học, còn Jerome cùng Izzy thì há hốc miệng vì kinh ngạc. Mẹ Maria và Robbie, đứng ở hai bên tay của Sierra, đang mỉm cười nhìn nhau.

Mỗi người họ gật đầu với cô và cùng nắm tay. Bên trên họ, những linh hồn bắt đầu nhấp nháy dịu dàng khi Sierra hít một hơi thật sâu và nhắm mắt lại. Cô có thể cảm thấy những người mình yêu thương, cùng những đam mê và nỗi sợ hãi của họ. Chúng để lại những vạch màu loé lên trong tâm hồn cô. Sierra thở nhẹ và truyền ra một luồng năng lượng từ trong tim mình, cảm nhận nó luồn lách dưới da và đi vào trong cơ thể của mẹ cô và Robbie. Những màu sắc của họ bừng sáng lên. Tiếp theo là tới Bennie và Nydia, và rồi luồng sáng đi hết quãng đường của nó tới Juan, Tee, Jerome và Izzy.

“Xong rồi”, Sierra nói. “Những bằng hữu Người nặn bóng của tôi, hãy bắt đầu lại tất cả.”

Sierra cảm thấy mẹ đang siết chặt tay mình. Họ cười với nhau và cùng nhìn lên trên bầu trời hoàng hôn, nơi những linh hồn đang khiêu vũ thành những vòng tròn sáng khoái.

Table of Contents

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)